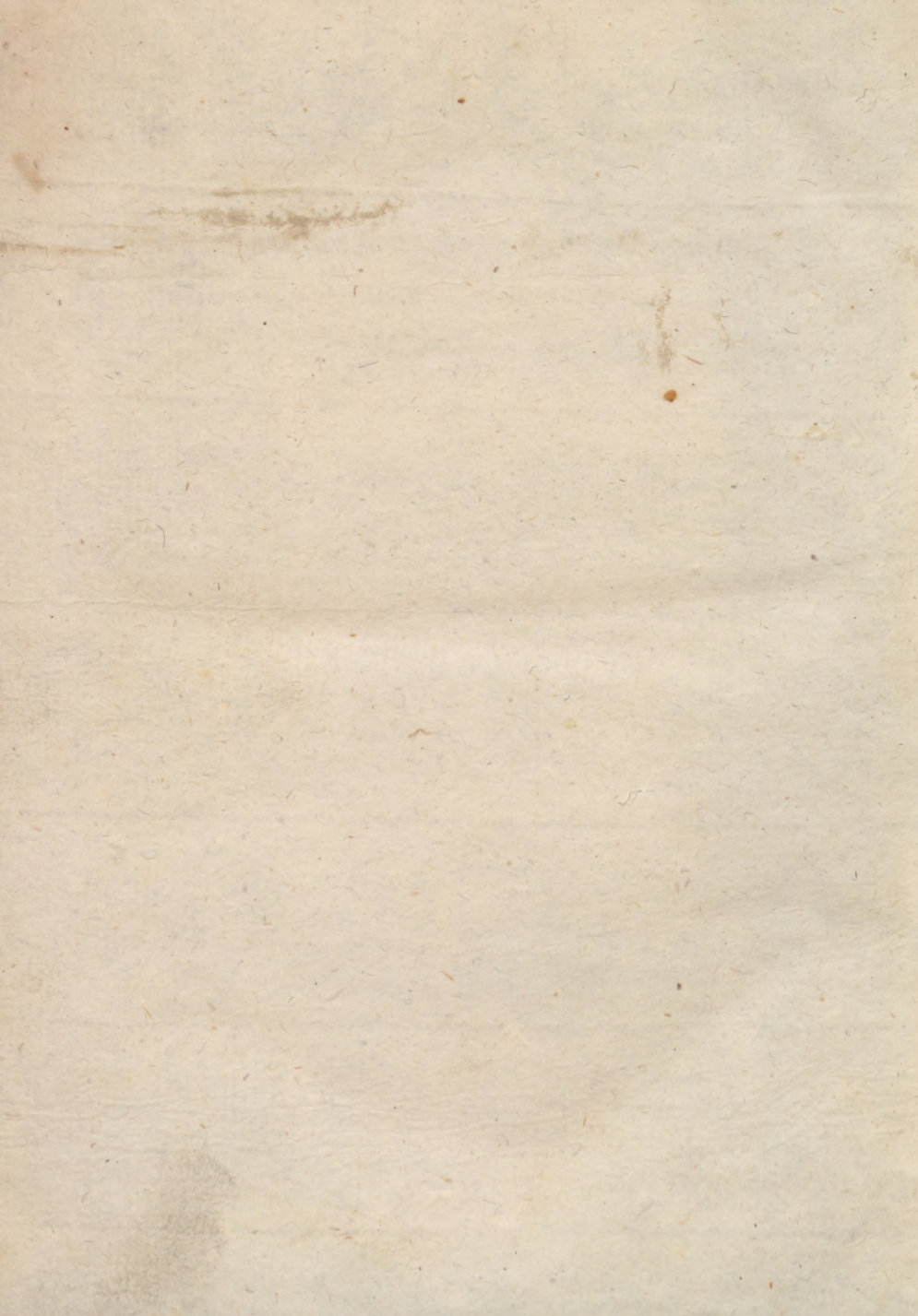




KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 645-7



1144000

ספר

ארוי לבנון

הוא כלול משבעה חבורים מתוקים

מדבש וניפת צופים :

לאסונה מדרש בנון מיוסד על מסוק כיון שמים בחבובם .
ואשריו ספר האמנה והבטחון מסרלין זל . אשר כמאל כמון
באזרות ספרי הכעלה כהלר שמעון רומאנו כל ויזיא
וספר הביקודי ונס כוז החשמל להסב סלמי רבי יוסף
זקאשיליין זלסל . וספר מעיין החכמה . ואשריו ספר
פרקי היכלות לרבי ישמעאל כל זל . ועוד קלס כל
מדרש רבה למעיינים להסבס סלסל כהלר אכרחם
עקרא כל וס סס מעיין סכאות סלס סס רבי סליכות
וכלס לא רלו פמי סדפוס

עד עכס סיוס

סוס :

ואשריו נעמי למחזיקי ידי סדפוס סלס סס סכנון כלר נסיו סוסן
וסכסור וכחלר סלישסע כן סלסון סוסיוס כודע
בספרים סמו ישראל סוססורכי
ויזיא :

נדפס בונשינארה בבית

זואן די נארה

סלי שסלסל

Cô Licêtia de'su

שיר חדש

קול

ה'סובר ארזים ויסבר ה' את ארזי הלבנון סברה ודעת סוד וזינס •
 שמע החכם הנעלה ה' יחור אריה ממדינה ב'ו • אשר את
 מע'ררים כמכה • והיתה לו ערכה • ותסכון עליו רכנה
 ואל כל הקורא כה אמר וכה ענה :

ידות	נייר וריו	אשר אתה	רואה	לספר קל	ודק דומים :
יער	יפה נוף הוא	משוש כל איש	אוהב	דבר תורח	לניחומים :
ארזי	ל בגון בו	אשר בטע	בעת	חכמים ה-	מחוכמים :
לחת	לכל אווז	בענפיהם	חיים	וחלק טוב	במנעמים :
תמצא	בתוכו כל	עצי האל	האל	שתולים פה	ונרשמים :
מדרש	שמו בונן	אשר כונן	בינו	במתקרב	ומטעמים :
פרקי	והיכלות	כתב בהן	גדול	משרת אל	בבית רמים :
ספר	אמונה בו	ובטחון	עושה	ברעותיו	אנוש תמים :
ספר	אשר בקרא	בשם גיקוד	עם מ-	עין חכמה	כמתאימים :
עקר	וסוד חשמל וגם דרך	ענין	בלל רבות	כנסתמים :	
גלם	ברורים עו-	מרים יחור	הבס	מהונגים	מבושמים :
חדש	ראה זה הוא	ואל תאמר	הנה	בכר היו	לעולמים :
בי אל	דפוס עתה	הביאותה	מרבית	זכות רבים	ומשלימים :
לכן	בהן להם	תנו תנוח	גם ל-	מחברים	בכל עמים :
ללקוט	פרי טובו	ולקנותו	אל ת-	היו היום	בנרדמים :
את כס-	פנס שלוח	עלי מים	כי תמ-	צאו אותו	ברוב ימים :

כתב ה' כחכמה ועד ארץ וז' תורה. תורה זו אכס טמא ואכס טהור. למאן קרא טמא תורה טמא
 מדרגה הוראה לעולם. ועוד קרא טמא תורה טמא בנאי מרא' וב' דברות אכבי ולא יהיה
 לך שטאבו מפי הכורא הרי מרא'. וכן כתוב תורה נזה לנו משה. דא תורה בלשון וין קורין למראה
 ודמות תוריה. כלומר שהיתה סתומה ואח' בראית ובינתה לישראל. והיתה נכונה בעליונים קודם
 שכתבו שמים וארץ. ומה טמא היה אמון כתיב ואסיה אנלו אמון. וטמא תאמר שהיתה כמובת על ספר
 ועדיין לא כבדאת במשה ומה לפשוט מכה עור לעשות גויל להכותב עליו. ואלת על כסך וזהב או
 מימי מחכות עדיין לא כבדאו לא כדרככו ולא פעכתו בעולם. ואלת על לוח עץ ועדיין לא כבדאו
 האלכות בעולם. ועל מה היתה כמובת ונמה היתה כמובת בלא שטורה על גבי אש לכנס. והיתה
 קשורה בזרוע של הקפה שכאמר אש דת למו ומה שמה אמון. שכל ואסיה אנלו אמון. כיון שכתבכל הכס
 הביט כלן וכלן ואין מלאך בשמים ובכחות לכדאות עולם לעשות אדם להתעבב במורה שכאמר והוא
 באחד ומי ישיבנו וגו' וכתיעץ עם המורא שהיה חכמה לבראות עולם שכאמר ה' כחכמה יסד ארץ וגו'
 בדעתו שהמורא בכקצו וחקקום ירעבו טל. חכמה בנאמא שמוח שטמא. כ' עשרים. מ' ארבעים.
 ה' חמש. הרי ע' שמוח חקוקים על זרועו של ה' ב' באחד מהן כבדא האור. ובאחד אש. ובאחד
 מים. הרי ג' כשארזו מהן ע שמוח. ועל כל שם ושם יוכל לבראות עולם כזה. וזכה עמיד לבראות
 עולמות כמה וכמה להנחיל לדוקים לעתיד לבא להרחיב בהם ולמלא בהם אונותם שכאמר להנחיל
 אוהבי יס וגו'. מה עשה כטל שם מן המורא ופתח אותם ונטל ממנה אחד מלא כמסר לכל ברים שכאמר
 גם שמי לעולם מהר יסד לו כתיב לשון העולם והטיף ממנו ג' טפות מן הים ובתמלאת כולו מים.
 ורוח הקדש ושכינת הקדש הכורא מרפסת ואכסבה עליו שגא' ורוח אלקים וגו'. פתח המורא ונטל
 ממנה שם שמי והוויא משם ג' טפות של אור. אחת לאור העולם הזה ואחת לאור הע' ואחת לאור
 המורא. לאור העה' ש' ואמר אלקים יהי אור וגו'. לאור ע' ש' שגא' קמו אורי וגו'. אור המורא שגא' כ
 בר מנזות ומורא אור. פתח המורא והוויא שם שלשים והוויא ממנה ג' טפות של אש והוכח ממנה כל
 העולם כולו מאותו האש חוץ מאש כבי אדם שכאמר מימינו אש דת למו ובתמלאת כל העולם כולו מים
 ואור ואש כיון שגא' הק' ממינו אש ומשאלו אורם ומתחתיו מים כטלן ועירבן כמים שנים ונטל
 אש ומים ועשה מהן שמים ועירבן אש ומים. כטל מים ואורם ועירבן זה עם זה ועשה מהן קופה של
 חך ועכבי כבוד שכי ישע חושך סתרו סביבותיו כוסתו וגו'. כטל אש ומים ועשה מהן קופה של חך ועשה
 שמים וארץ. להם התמתתו באהל וסיו גמתיסין מעצמן שכאמר הכיטב בדאן שמים וגו' ועד שאמר להם
 הבה די. התחיל הקדש לעמוד באורם וסביבותו בעליונים. וסד בעד קאפל וחתם ובעל תלכותיו.
 אמר ה' אור זה אש נגלה לבו סוף הולך חושך זה להגביון אש אגלה שנים אקחת במזאו מלאכי המר
 דואין ואיוון כראין. ואש כתעבר כסבים לזווג חין אורם שיה בא' אש אפריד ואכטול האור מן החושך.
 ויהי האור מרין אכלו סא וכהורא עמים שרא. והחושך יסבון למטה שכיחך על פני תבוס סא וירא
 אלקים את האור כי טוב. ויברל אלקים וגו'. וכתיה ויקרא אלקים לאוריו וגו'. ויוס ראשון כטל גום
 של סלג מתחת סא הכבוד ורץ על פני המים במינצו של עולם וכעשה ארץ. סא' כי לסלג ואמר סיו
 ארץ. ולקח אבן שמים וירא אותה במקום בית המקדש ובתיסד עליה העולם שכאמר או מוירס אבן
 פיכתה וקרא לארץ ועמדה במקומה כדי שלא תזוז לא לכאן ולא לכאן באנים כמלגות סא' אלים דבר
 ויקרא ארץ וכיון שזרז אורו על ארץ ישראל. וזה מה תחלה ומסס האיר לכל העולם כולו שכאמר מניין
 מכלל ויפי לא יתפוצץ. כיכד האירו לכם טליתו וכמעטף באורו והאיר לעולם סלעוטה אור כשלמים
 וגו' והיו המים כל אותם היום מכסין את הארץ והיתה מתמזגת ער. שלם לבס. גאות וכמדרגה
 כבודו סכ' מלאך גאות לבס וגו' ויחבר מחבורת של גזו והעמידה בעזרו ס' סיוו סתאור אף תיבון וגו'.
 יוס כ' אמר יהי דקיע בתוך המים וגו'. אמר למים התגלגלו לשכא חנאים ותעלו חנ' יכם למעלה וחנ' יכם
 למטה וזו ועלו כולם למעלה אמר להם הקדש אפי אמרתי לכם עליו חנ' יכם למעלה. ואמר עליהם

כזכרם למעלה • אמרו המים לא נדד הציפו לפני הכורא ולכן כקראו מים עיפם סבובי • עיפם כחידם
 מה עשה ה' הם הוסיף אנכס קטנה וקריעם לפני חלקים ופעלו מים למטה בעל כרחם • ה' ויארר
 חלקים י • קריע אל חקרי קריע אלף קריע • ובקם ה'ם לסרפן עד שצמדו והתחברו לפניו חמר להן
 דעו שאני מבקם להעביר בני בנעלי • כמוכבאם אני מבקם לעשות ב' י ו' ואם יבשה יבשה מיד תהיה
 ה'ה עממן זה המבול שאל • וישב הים לפניו דקר לאיתנו אל חקרי לאיתנו אלף להגדלו מהתנה עממן
 בראשונה • ופוד התנה עממן להסתפר מלש להביא את יוכה לילך מרמסם ולתאר מתנה את המים •
 ברא ארצות ומלאכים ואופנים וספרים וחשמלים ונפח באש ויהי • מדורי ייהנם • יוס' ברא כל
 עינים ולחיות נגש וכעשה ברא כל מיני חק ומאכל • כיון שראו ארזי לבנון ואלוני בסן וכל איכות
 הנבונים כי כדראו תחלת בארץ מוד נבהו למעלה וגאון בעממן • אמר הקב"ה אני סוגר גאון ונוכס
 ואין גאם בעולם אלא אני • מיד ברא הר הכדול • וכיון שראו כן החילכות שברא הר הכדול כבו • לכך
 כקראו החילכות רכאים שכ' ממו' הבכאים ומתרגם מקטיל אינדי • אל הקב"ה למס מכבר אמרו לו לפי
 שבראת הר הכדול כבר שפסקו ממעשיו וסייגו סבורים שפין בעולם נבדוק במותינו ועכשיו כדרא
 מוט' למחלכו אמר להן הקב"ה מכס ינא בית יד • לגרון סיקנו חתכם • ואעשה אכירי אתם תפלטו בו
 קסא ככם ועשה מלום ביכס • יוס' ל' בטל אש וחתמו ועכשו וקרא שמו שמש שמש • מנחת העולם •
 בו ביום בטל אור וחתמו ועכשו וקרא שמו ירח וירח אורח וקראו הר שמשם כלילה לבאר העולם
 שסוף חשך כבית הסהר והיו מיהם סוף • וסקולין כה'ה' יעש חלקים את שני המאורות הנדולים •
 מניהם היו גדולים עד • שקטרגם הלכנס לחמה ואמר לפני ה'ה' רבשע למס זה בראת עולמן כביש
 אל להודיע לכל ברייתו שבת שנים כנגד שני עולמות ושני עדים אף • לפניו רבשע איזו עולם גדול
 מחבורו הפה או הפה • אל הפה גדול מן הפה • אמר לפניו רבשע מפני מה בראת שני עולמות
 הפה קטן ופה גדול • בראת שמים וארץ שמים גדולים מן הארץ • בראת אש ומים מים מכבין את
 האש • בראת שמש וירח בריך מיהם א' גדול מחברו • אמר הקב"ה גלוי וידוע לפני שבעתך טאגדיל
 אותך ואמציץ אותו הואיל וקטרגת עליו • לבי ומעתי את עממן א' א'ם לאור החמה • מיד אמר לפניו
 רבשע על דבר א' שאמרתי לפניך כעכשתי כל כך • אל עתיד אני להחזיר אורך כאור החמה שכלא והים
 אור הלכנס כאור וגו' אמר לפניו רבשע אור החמה מה תהא עלי • אל עדין את מקטרגת מן סוף
 אורם שבעתים ה'ה ואור החמה יהיה שבעתים כאור ה' המים • יוס' ה' בטל ה'ה אור ומים וברא מהן
 לויתן ואשמו וכל דגיהם ומלם כל העולם כולו ספיעיו של לויתן • עירך דקם מים בסן וברא בסן
 זין שרי וכל עוף השמים • ומלם דגליו של זין שרי על ספיעיו של לויתן • וראשו כנגד כסא הכבוד •
 וברא אופן א' בארץ וראשו כנגד סיוט הקודם והוא מתורגמן בין ישראל לאכיות שבעתים שכלא וארץ
 מהם אשמן אחד בארץ אלף הסיוט • ובגדלפון שמו וקושר קשרים לבטל הכבוד מקדושות וברוך
 הוא • ואמן יסא שמים רבא שפיון בני ישראל כתי כנסיות ומשניע את הכתר בסם המפורס והולך
 ועולה לו בראש הארון • מכאן אמרו חכמי • כל סמבטל קדים וברוך ואמן יסא שמים רבא גורם למעט
 הפעולה וסייב • בידיו עד סיויב ויביא קרבן לפני הנדוקים לעמיד לבא • יוס' ו' בטל מים ועפר ואור
 וברא בהמות בסדרי אלף ושור שהא רועה אלף הרים בכל יום ומסחקין בכל יום • כ'ע לפני הכורא •
 וברא בהמות וחיות וסרנים ורמשים • ואח' ככם כל מלאכי השדת כימות כיתות אל כעסה אדם וגו' •
 אמרו לפניו רבשע מה אכנס כי • תוכרנו וגו' • וסיא סיותם כח של מייכאל מיד שרפן כאמו הנדולה
 והסאיר מהן מייכאל לבדו • וקרא לבת נבריאל ואל כמו שאמר לו תראסוים ושרפן כאמו הנדולה
 וסאיר מהן נבריאל לבדו • קרא לבת לבאאל אמר לפניו רבשע ואי יאמר לך מה מפעם עשה כדכונך
 בעולמן כי כך באה לך • אל ה'ה לבאאל יסא דיות לעמך שריפאתה מה סהרם: חנדיך מיד החליף
 את שמו • וקרא שמו דפאל ומסר בידו כל מיני רפואות סבעולם • אמר למייכאל לך ה'ה לי עפר המקום
 בית מוקדם וכן עשה ונברא קלף בידו ופסאל לקדם קראסון סב' ויברא ס' לסי את סהרם עפר וגו' ומסר

הכל למיכאל ונבריא על ישראל • רפאל מינה על מיני רפואות ואמר בידו כל מיני דומות שבעולם
כדומות מים העליונים כן דומות מים התחתונים יש עדותם א' שכולם דומות אחת נזרת המלך היה
שאלו דומות א' מייקת מכולן ואם מתקבצין כל ב' העולם איננו יכולין לעשות כדומות א' ההד
אם רבו מעשינו ונז' ואלן לך עשב ואלן שבעולם שאין לו שר מלמעלה ושמואלו 'מכילן בעתו ומנמיחו •
ההד הסוביא מורות בעצור • סמלת

אתחיל מידת העולם • בסייעתא דבורא עולם :

חנו רבנן ישורן של עולם מהלך ת"ק שנה • שלש יום • שלש מדבר • שלש יסוב • וכמה שלש קצו
שנה ונ' חדשים • ורמז מן השקרא אשר נשבע ה' לאבותיך לתת להם כימי השמים על הארץ •
ושבת האבות ת"ק שנים היו הרי נבשו של עולם מן הארץ • ושמים ת"ק • וכברו כן אורכו של כי נבשו
שמים על הארץ ונ' וכתוב כרחוק מזרח ממערב ונ' וכתוב ויממסם כהלם לשבת מניין ויממסם כנימ'
תקד' כל מיניו ד' ל' רוחי פלמא דליה כהו יסוב • וכן כתוב מי שם ממדים כי מדע • כי מדע כנימ'
תקד' הוו שמי שלשי יבשה דכתיב ותראם יבשה • משנה יסוב ומחנה מדבר שמים • היבשה בנימטריא
שכב הוו שלש יום דכתיב ולמקום המים קרא ימים למק' כנימ' קרא הוי הרי תקד' • כל מיניו חלת
למלת רוחי ואל' דהסם תקד' וככא תקב • סתם דחומי דיבשה הוא • ככא בימים ליבשה לא בעי
מקום • ואל' יתידן ליה חלת רוחא על היבשה הכי לשאר ימים דלעצ דיבשה כיכא קרי ליה ימים וקא
סאיב לכו כהדי ימים דכתיב ולמקום המים ונ' • וקא סאיב לכו כהדי • יבשה דכתיב ויקרא אלדים
ליבשה ארץ משום דההוא דיבשה הו' • ומ' אוקיינוס לא מהס • יבשה הוא • ליבשה פמ' הו' • ומרי
מילתי דמאז מאה מדבר וישוב סלג שנים ל' ירחין הו' הכי קד יעירי לבסין (ש'איים) שנים וקרי לכו
יבשה דכתיב ויקרא אלדים ליבשה ארץ אלו כסין • שנים שאלעז' פעומים כההוא יבשה קריין ארץ
ולמקום המים קרא ימי' ז' יום סדום יום בלתי ימים ודמוך יום כהלם יום סערנס ויום טעריס ויום סגדול
שאלעז' • שכן קחמו מן אוקיינוס כן קריין ימים סך ולמקום המים ונ' :

מזרח נן עין

אלה ד' פסוק ד' רוחות העולם סביבות יסורו • מרום מזרחית עדן סל' וטע' אלדים נן בעדן ונ' •
מרום מזרחית ושיעורו ס' מאות אלף שנים • וכו' ד' כמות סל דקוים וכמים כנוים כו' • וכל
בית ובית יב' ריבוא מיל • ולמעלה גבוה מאה רכוא מיל • סביב הראשון סכנגד פתח ראשון סכנגד
סוככים כו' גריבלק שכתביו מ' מאהס וקורותיו מזכוכית לבנה מוכהקת כסעלר' וקורותיו סל ארוים
ועובדים הככא ממוכה עליהן ומלמדן מורם • סביב השני פתח פתח וקורותיו מכסך כרוק
מזוקק וקורותיו ארוים וסוככים כו' כעלי פסוקה סכנרשים מכל סטא ככסך מכל סגים • וסממוכס
מכסה כן מקיבו לרכ עליהן ומלמדן מורם • סביב השלישי כנוי מכ' • ומוסב טוב ואכל מיני אככים
פסוקים ומ' גליות וסוד גדול מאד • וכל טובות שמים וארץ סס סס • וכל מיני אנדים ומיני כסמי ומיני
דיחכים כטועים סס • וכאמנעיתו עין המיים סמא ועין המיים כתרך כג' • וכו' גבוה ס' ס' ויפסד
סמא כילו אכרסם יבסן ויערב וסככים וכל יונאי מנרים ומתי מדבר • ומסס ואסרן ממוכים על סס
ומלמדים להס מורם • וסס דוד וסלמס כעטרותיהן • וסס כללס כן דוד פודנו ס' ומסמס לפני אכיו
וסס כל דוד ודוד מוטרל סוז מאכסלוס וסיעמו • וססס דורס לכן כל המורם • ואסרן מלמד לכסכים
סדר כסוכס • וכל כסן סמלל כסוכמו כססס פכיו מוריקות מפני כסוכס • ויוסב לכדל וסמסס פד
שיבא אלסו סך וסידר סס כני לוי ונ' • וסען סקיים פוליס ויוד' • כמאמנעיתן סל כדק' לפמים ומסמים

מדרש בונן

[illegible]

מערכ. מדבר

דוה מערבית מ' אוקיינוס וכו' אינם רבים וישנם לשונות הרבה ועמים רבים ואחריו מדברו מל"ס כח שרף ועקרב וזים מהסם אין אדם ואין זרע ואין אילן סס' וסמורו אף אפים ומתקן סכס' וסולא משא מדבר יס' ומתר גמיון וסא מערבא *

צפון גיהנם

רוח נפשות ונשבות ארץ בכל וכסדים חוץ מן הישוב אחריוכן אונות מן ניהסם * ואונות מן וכד וקענור וכנור וחושך ורוח סער * וסוף אלף אלפים מ"ס מים * יש בן מהלך ה' מים דירת שדים ומיין ודנות ממכלין * נשם ניהס ושיעור ב' אלפים וסוף מים * ולשם כדוכים הרעשים באחריו ניהסם וסוף כח מל * ורוח בנן איכה מסיבתם ש' כוטה נעון על תמן * וס' מים סערס בין דירת שדים לייסוב של רוח נפוכית סלמלח כן היו אחריוכן העולם כוור * מר של ניהסם קיפוד שמו וס' ירו סמני כדסניאל * וסר סלמיס מלל * וכן מווכים על ג' פתחים גדולים * הפתח סלחד מדבר

וזה וירד למחול קרח וכל עדתו ולשם ממונה נדרס'אל * והפתח ששני דומה של תרשים וכן כחור
מכון שאלו שושתי * ולשם ממונה קיפוד * הפתח השלישי בנאי בן הכנס כח ציון ירושלים שבא אחר
אור לו כחון ומכור לו בירושלים * ואין מכור אלא גיהנם שכלי הכס יוס בא בוער כחור * וד' מדורין
יוס ביהמסד ואלו קן שמוקן שאלו הילוכם ג' מאות שנים * ולשם כדוכין קרח וכל עדתו יב דמם כחור
בקלסת * אכדון הילוכם ש' שנים ולשם אכדיות קמאות של רשעים * באר שמת הילוכם ש' שנים לשם
בירדנים הסולבים והכנסים ועוסקים שכל שבו ב' בורות שם ממלאים וסופין לתוך שבי חס וחס אינו
מתחזק וחס אינו מתמלא * טיט היון ש' שנים ולשם בירדון מלני צריות וטובעין שם ואין עילים
לצולס * דומה ש' שנים וכו' בירדנים המלשינים תלוים בלשכותיהם * וכו' בירדנים בכל מיתה ובעונם
כדל אותן שביכיים ברות בתלמידו חכמים * באר שמת הקרפא ארץ עקמת ש' שנים * וכו' טובעין
במשך סיסודים הקולקים על תה שאל ואלהם אלדים תירידם לכאר שמת * הבית הראשון פתוח גבים
גבים וארוות של אש צמידים שם ובשופלים שם כני אדם מיד אוכלים אותם ולאחר שתכלה האש
חוזרין לקרמית וכו' פתלים שם * הבית השני יש בו י' אפים רבוא מאומות עכ"ס * ועליהם ממונה אכסלום
לדייגים וכת קול אומרת לו הניחם לו בשביל זכות אביו ומלאך אכדור עומד ומכה האומות הכז בשבט
של אש ושמו קו'אל * ולאכסלום פוטרין מן הדין בזכות דוד ובשכר אבותיו שאל כעשה וכשמע בהר
סיבי והרשעים בירדנים שם זה פעמים ביום * הבית השלישי בירדנים שם עשרת אלפים רבוא מא' הנו
ודנין אותם בשבט של אש באשפט הראשונים והמלאך הממונה עליהם שמו שפט'אל לקרח ועדתו
לשם וקרח ממונה עליהם * וקרח ועדתו כפטרין מן הדין בזכות לוי בן יעקב * ועדתו כפטרין מן
הדין בזכות שאמרו אבותיהן בעשה וכשמע בהר סיבי * הבית הרביעי בירדנים שם י' אלפים רבוא מא' ה
הכו בשבט של אש בראשונים וירבעם בן כנט ממונה עליהם והמלאך המכה אותם מת'אל שמו וירבעם
כינול מן הדין בזכות אפרים בן יוסף שהיה בדוק גמור ועל שאמרו אבותיו בעשה וכשמע בהר סיבי *
הבית החמישי בירדנין י' אלפים רבוא מא' הנו' בכל יום כראשונים ואחאב עמון והמלאך המכה אותם
אוב'אל שמו * ואחאב כינול מלך הדייגים על שאמרו אבותיו בעשה וכשמע בהר סיבי * הבית הששי דכין
אותן בראשונים י' אלפים רבוא מא' הנו' בירדנין בכל יום * ומיכה עמון והמלאך המכה אותם הד'אל
שמו * ומיכה כינול מלך הדייגין על שאמרו אבותיו בעשה וכשמע בסיבי * הבית השביעי בירדנין שם י'
אלפים רבוא מא' הנו' בכל יום כראשונים ועמון אלישע אשר הוא ליטע בן אבוים * והמלאך הממונה
עליהם רג'אל שמו * ואלישע אחר בירדון עמון *

דרום יישוב

דרום דרומית חדרי תימן וזה אכדור אש ואשרת קיטור וכו' ופסע וכו' מן החדרי תבא סופם
וכת' וסלך כבערות תימן ממונים קרח זו רוח נפוחת שמקרת את סעולם כסלג * ושיעור
אכדורם וחדרים ומערה אלפים ומתקסם שנים * וזה פתח של גיהנם ורשעים ככנסים שם וחוזרין
ודואין מרום מורחית ומתכלין ככנף של כד' יקום ומתכייסין ומתעדרים ואומרים אוי להם שמתו
ושלא עסקו בתורה ובשבות ומלאכי מכלל מנשיגין אותן בקוץ עד שעינין לעיוקם של גיהנם אחר
ברוח נפוחת וקל שנים הרשע בין פתח של גיהנם וכו' יסוכ סכדרים * וכו' סכסמה פורסת
מנופה מקבלין אותה מלאכי מכלל יקולעין אותה כהרף עין למלאכי וצם * ומלאכי וצם קולעין אות'
לגיהנם שכל ואת כשם אויבך יקלעלכחין כף הקלע ומייררין אותו בגיהנם כמ' כדיוס העולם ים ומדבר
ויישוב ג' וגי' יסוכ * וכל ד' בכוותיו מהלך שבע פעמים אלף אלפים שנה ותעה אלפים שנה * ומקד
שנה ויישוב ת' שנים ורוח ד' שנים הרי מתקח שבי * וגלגל מהלך משחרית לערביית ת' שנים מהלך *
ויישובכס כיישוב א' ע' שני בשנה ולכנס מקלחת קרחת ממנה מהלך י' שעות ויכנס ככנסת כינול
אלף

מדרש כונן

[illegible]

וַיֵּשֶׁב מִמּוֹסָם עַל הַסָּדִים •
וַיִּסְתְּרֵם עַל רוּחַ • וְרוּחַ עַל
בְּנֵי עֵמֶר • וַעֲמֵר תְּלוּיָם
וְקִשּׁוּרָם בְּשֶׁף אֶרֶץ הַתַּחְמוֹת
אֶרֶץ הַתַּחְמוֹת בַּעֲמֵר •
וַעֲמֵר תְּלוּיָם וְקִשּׁוּר • כִּיפֹת
אֲדָמָה • אֲדָמָה תְּלוּיָם בַּעֲמֵר
וַעֲמֵר תְּלוּיָם וְקִשּׁוּר • כִּיפֹת
מִרְבֵּה • מִרְבֵּה תְלוּיָם בַּעֲמֵר •
וַעֲמֵר תְּלוּיָם וְקִשּׁוּר • כִּיפֹת
יִבְשָׁה • יִבְשָׁה תְלוּיָם בַּעֲמֵר
וַעֲמֵר תְּלוּיָם וְקִשּׁוּרָם
בִּכְיֹת אֲרָקָה • אֲרָקָה תְלוּיָם
בַּעֲמֵר • וַעֲמֵר תְלוּיָם
וְקִשּׁוּרָם כִּיפֹת תַּבֵּל • תַּבֵּל
תְלוּיָם בַּעֲמֵר • וַעֲמֵר
תְלוּיָם וְקִשּׁוּר • כִּיפֹת חֲלָד •
וְלֹא זֶה עַל גִּבּוֹר אֵלָּא
בְּעֵין זֶה הַיּוֹד • וְכִיפֹת ז'

דקניצים אחוים בקדמיותו כבית קצרה מהיא כפויים על גבי שלחן. וחלד היא יישוב פולס.
ומלד תלויה במצרה וקצורה כבית וילון. ויילון תלויה במצרה וקצורה כבית רפיץ. ורפיץ
וקורקסי אחוים בקורקסי מכל. ורפיץ תלויה במצרה. וקצורה כבית מחקים. וקורקסי מחקים
אחוים בקורקסי ארץ. ושחקים תלויה במצרה וקצורה כבית זבול. וקורקסי זבול בקורקסי
יבסס. זבול תלויה וקצורה במצרה כבית מעין. וקורקסי מעין אחוים בקורקסי מרבב. מרבב
תלויה במצרה וקצורה כבית מעין. וקורקסי מעין אחוים בקורקסי אדמה. חכין תלויה במצרה
וקצורה בערבוב. וקורקסי ערבוב אחוים בקורקסי ארץ סתמתוכס. ערבוב תלויה כדור של כלב
מבאשר

ידע כי לפעמים כך חטל ולפעמים כך' חטלם כחטל שומק ומקבל בקר' חטלם וכחטל מאלל
 ומשפיע בק' חטלם וזה חטלם מתפשט לידיעת כללים רבים בחטת החטל ולפי החטלם כודק
 בכביאים ויודעי מרכבה ואם כנז' הנון כמו שאמרנו כותן לו רשות ליכנס ואם לאו דוחסו כלפי קוץ
 גם לפעמים סורק ומככים מיסה גם לבערים בדאמרינן כמנינה עקב אין דורשין מל' מעשה בתינוק
 א' סיס דורס כבית רבו בחטל ינאש אם מהחטל ואכלתו מאי חטל אמ' ר' יסודס חיות אש ממלכות
 במתכותא תכל עינים חסות עינים מוללות ובשעה מסדבור ינאש מי סקלס חסות ובשעה שאין
 סדבור ינאש מי סלס מוללות ועתה סמבוכן במ' יחוסא ומתוכה כעין החטל מתוך קליפה ספנימי
 שארבע קליפות סמבוכות סמבוכות את סמבוכות וראש את סחטל' ולא סונדך יחוסאל לסדריך בשאר
 מעלות סמלכיס סמנאס ככל סמבוכות סמבוכות סמבוכות סמבוכות כי סדכר ידע לסס:

ובתורכ' דמות מתוך חטת סחטל סכודק ביודעי סמרכס יס לפנים ממנו דמות ד' חיות נכל
 מקום סתת רואש דמות סוף סוד סנור' סמנטיירות בעלכות ועקר עינאיות מלכות וככל
 מקום סתת רואש כלס סוף סוד כל סנורות סמנטיירות על יד יסוד וסוף סוד בעשס ארס בלמותיו
 כנלמכו' וסוד מ' א' כמות זכר ינאש מכלי כמות כקס ססוף בת ונוו וככר בארו רל' כוס עיקרים
 ג' וליס וסוף סוד ויקס א' מכלעומיו וסוד וינאש אל סלס' וסוד זאת ספסס ענס מענמי ונו' וסוד
 ודכס באשסו וסוף לכסר אסר וסוד אלסס מוסיב וסידס ביתס וסוד מוסיב אסידס ככסרות' וסוד
 בלויס חיתס בת סכס לנד' מו' ימי בראשית אלס סלכס סכ' סמכין זס יכין טעס כנות בלססד
 ססיו לכני דודיקן לכסס' וינאש חוטלת לכססר כלל זרע ביבוס אשסו לאסיו ינאש מתועלתו ככמו
 ולעיקר אסר בנת וסעכרת' את כנלמכו לכתו וסס עכרס סיוס ססוף וססורס מנארת סכל' וסססר אסר
 סמארס ססורס כעסס ארס כנלמכו כדמותיו סוף סוד סאנילות מיסוד למלכות וסוף סוד סאנילות כל
 סכסמות זכר ונקסס כאסר חורס ואמרס כי סוכר סולך וגדל כמקום ידוע ואשסו סרואס לו ססו
 אשסר סעדין לא כולסס או סוף ככרכי סיס וסרי סוסר סולך וגדל כמקום ידוע וסוף וינאש אסיס את
 סלסס כנלמו וסורס חורס ואמרס דמות ססרי סקכס ססוף בת ונוו סלסס סולכס וגדלס אסילו כסוף
 סעולס ססרי כסמיתס ינאש כאסר ולעיקר חורס חורס ואמרס זס ססר תלרת ארס כדמות א' עסס
 איותו וסוף ויקס אסס מכלעומיו וסוד וינאש ס' אלססס את סכלס אסר לקס מן סלסס ינאשס אל
 סלסס וסידעס סודות עיקרס סללו ידע סעסס סמרו רל' ססקלס מונוו זיוויס וסוד סמל יקדמו
 אסר בראסס' ומ' לסל לעכני הנון בעכני הנון או סמרו עכני הנון בעכני סכס ומ' זל או
 קיכרס או קוכרמו או מביאיתו ליד עכיות' ועוד יס סוד רמוו בענין זס א' סורדיס סככו כססס כי
 כססס סלסס חונכס ככרית סוכר ככלס ודמות יס לס ג' דיוסס כ' אסיס מוסיב וסידס ביתס וס' וס'
 מוסיב אסידס ככסרות' כ' א' ס' סורדיס סככו כססס ואסר סידעס זס דע כי מ' סמל ומתוכס דמות
 ד' חיות סרי סס לפנים מן החטל' ויס חיות סכקראות חיות סקדס כוסאיות סכסס וסס סוד עולס
 ססוד וסולס ד' ראסס וכלס כסוד כלס ודמות ולפי' א' לסלן וסס מראסין ומ' סמנכר לרעס כי
 בחטל לא סוכיר דמות אלל כעין ומתוכה כעין החטל מתוך סלס' וסככני מכל יס חטל
 עכיו ויס חטל סנון ויס חיות עכיות ויס חיות חכיות וסכל מקון סמרכס ואל ינלס כדעסך כי
 סכוכות סס סכקראות קליפות ערלס אמכס אלו סס חיות קדוסות סכסיות כסרות ככסל סכסל סככוד
 וכקראות סכוכות לסי ססן ככראות ואיכס בכלל יסוד ססס אכל סס מומוכות לסכודמו וסס כוסאיות
 סכסל ואלו ד' סכוכות כקראס מ'כאל ג'כרלל אורלל דללל וסס רגלי סכסל וסס סדר סמרכס
 סכוכס וסס סוד מרככס ארגלין עסר ססירות פרוסות סל ארגמן כסודס' אמכס כסמרי סספירות
 סכסיות ויס סמרי סתריס כקראות חיות לעכין עכיו וכן חטל ואיכס מכלל אלו סוכרכו אלל סויות
 עכיות עכיות' וסס מראסין פי' אותס סספירס סכק' זס סוף מראסין סוף מראסל למלכות ומתוכס
 פראות כל סמראות כדמיון ססר סכסין כמון סעססית וסוף מראסל וסדמיון לטוי אור סלככס לאור

סוד החשמל

[illegible]

בתרים של כבוד שיש לו בעולם וכלם אינן אלא משלו וכל מלכי ארץ וכל מלכי דומי תבדל אינן
אובלים גדולה ומלכות בעולם אלא משלו והוא אינו חסר כלום ממלכותו ומממלתו אבל כסא
שכבוד עצמו אינו מחיל אותו אלא ליהיונו בלבד ש כאשר וכסא כבוד יחלים: ה' בפרק שני
כלי המלכות כסא וכתר ושנבים:

פרק שלישי

כסא הכבוד תחתיו: פי' הדום רגליו כסא אכן ספיר מתוקן לתחת רגלי
השכינה שבויתו את האקים פי' כבוד אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת
הספיר וכסא הכבוד מתוקן (כסא הכבוד כדור) למושב יקרו וכסא הכבוד הוא כסא רם וכסא
ומראהו כעין השמש ומתן האש והוא השמש מלמד ששמש מאת ושנבים מימי מאורות
של זיו וזהר גדול קדושים נור והפחות שבהם כזיו נגלל חמה וסיון בנימין השמש שבת
ולא עוד אלא שפירם עליו בתבנית ככר של זיו וזהר מאור הדג שהן ביוסף בו בכל מימי מאורות
שכרם עבודת שאפי' חיות הקדש שבמרכבה וכדוני גבורה ואופני שכינה אינם יכולים להסתכל
בזיו הכבוד מפני שהוא נתון ופירם עליו ומזיו כסאו מוקף במראה זהר קדויות כסאו ולפיכך
הקוף הקב"ה ענין ועדלם קדויות שאלו ישת חשך חתרו קדויותו קדויותו כדורו כדורו כדורו
השבת חזיו השכינה ומזיו כסאו ומזיו כבודו ומזיו מלכותו שאלו רם על כל גוים יי על השמים
כבודו יודעים גבורת כבודו ומספרים השמים תפארתו בכל שעה ושעה שאלו השמים מספרים
כבודו ומעשה ידיו מגיד הקדוש בתוך א' אומר על השמים כבודו ובתוך א' אומר מלא כל הארץ
כבודו אס כאשר על השמים כבודו כבוד אל למה כאשר מלא כל הארץ כבודו אלא על השמים
כבודו זהו עיקר שכינת כבודו ומלא כל הארץ כבודו זהו כבודו שכל המלכים והרוחנים כוהנים
יו כבוד ואובלים גדולה ומלכות מכבודו: הרי כתבאר בפרק זה הכסא והדום רגליו ושע"ס מימי
זהר היונאים מכסא הכבוד ואפרגוד אשר לפניו והחשך המפסיק וקבלת כל השדים:

פרק רביעי

קדש עבודת כולה מליאה גמלים ואכני ספיר ואכני נדקת ואכני מרגלית
קדושים בה שזיון הולך בכל קדש וקדש ומוכנין בזיון שבעה קדושים ודומה
נגלל חמה כפי זיון כמו זיו הכר כפי זיו נגלל חמה וכל קדש וקדש מלא זיו וזהר גדול
מזיון כמו קדש מזיו נגלל חמה שהוא מלא ומאיר את כל העולם ולא עוד אלא שארבע חומות
של אש מוקפות להם הדום עבודת: חומה ראשונה של לפיד: שניה של שלהבת ג' של להטת:
רביעית של נדקים: שאפילו שבעה שרים הגדולים הקדושים בשם מלכים:

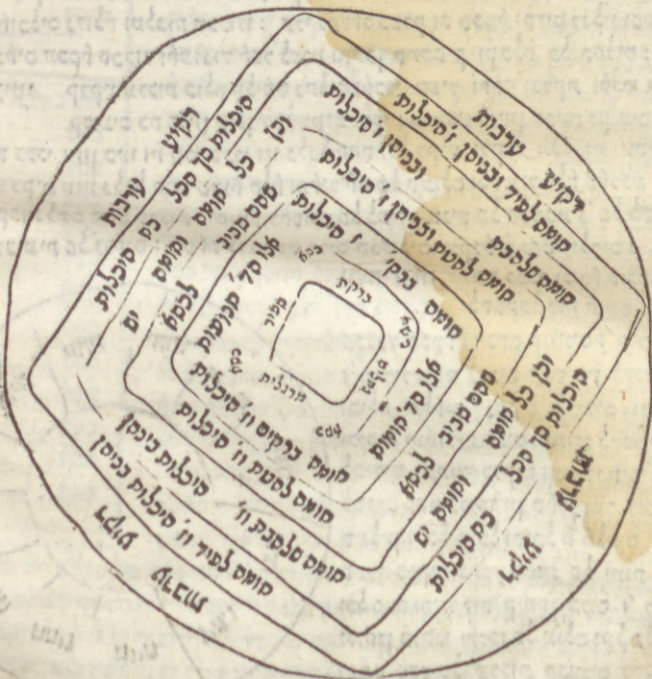
יהוה יהוה שם כבוד וכורא אינם יכולים
להסתכל בזיו אותם השמות

שכבוד הכסא וביהם קדושים ה' היכלות על
ז' ה' ידורים זה לפנים מזה זה לפנים מזה
וכלם מלאים גמלים ולפידים וזיקוקים
ונדקים ועמודי גמלים ועמודי להטת ועמודי
לפידים ועמודי נדקים ועמודי איש' ועמודי
לפידים שהם גמלי יין הארץ ועד דום קדש
העליון וכלל היכל והיכל ח' אלפים ותשס'
שערי נדקים כזכין שעות של ימות השנה
וכל שער ושער דום קומתו כדום ז' קדושים
ורחוקן כדומה וארכו של עולם ועל כל שער
ותחת שער יכל עבודת קדושים בשם ששה
אלפים נדקות מימי מאורות כסאור הגדול
שכל



פרקי חיבלות

שכל העולם מרחיק ואין
כל דבר יכול להסתכל בהם
ועל כל פתח ופתח עומדי שם
אלפים רבבות של מלאכי השרת
שהם גבוהים מן הארץ ועד חום
רקיע וכלם מחפ רגלם ועד
קדקד ראשם מלאים עינים וכל
עין ועין כגלגל הלכנה וכל א'
ואחד גופו כנחלים ומראיהם
כלמידים וגלגלי עיניהם כנרק'
מאירים וכלי תבטיהן איש
למכהו וכל א' יש לו סוקים
וסוקים סוקי אש ומרכבותיהם
מרכבו' להכה וסרבותיה' מרכבות
לפיד' ורומחיה' רומחי שלהבת
וקשתותיה' קשת גדולות ויניהם
מיני להט וכל בלי זיניהם אש



צוערה ויש להם כמה שמוות ולקוסיהם כמה שמוות ויש להם ד' פנים ולקוסיהם ד' פנים ויש להם
 ד' כפנים ולקוסיהם ד' כפנים הם מדברים בד' פיות ד' דבורים וקוסיהם מדברים בד' פיות ד'
 דבורים הם אומרים קדוש וקוסיהם אומרים קדוש הם אומרים ברוך וקוסיהם אומרים ברוך הם
 מספרים שירות מלכם בע' לשונות וקוסיהם מספרים שירות מלכם בע' לשונות הם עושים רבון
 קוסיהם בכל יום ויום וקוסיהם עושין רבון קוסיהם בכל יום ויום ולמעלה מהם ממזכים ח' שנים
 גדולים ורמים וכבדים על כל פתח ופתח של מלאכי השרת ואזנים בככים ויוצאין לראות בני
 כסא הכבוד ולומר שירות כסא הכבוד אלא על פיהם ד' קותמות של סם המפורש בידיהם שנים
 על כל פתח ופתח לכל א' ואחד א' כביקה ואחד ביביקה שמוות של שומרי השתחים על כל פתח
 ופתח לכל א' א' של השרים הגדולים הממזכים על השתחים שביבלי ערכות מן הארץ ועד לקריע
 מהלך ת"ק שנה ועביו של קריע ת"ק שנה וכן כל קריע וקריע וכן כל קריע וקריע מהלך ת"ק
 שנה למעלה מהם חיות הקדש רגלי חיות כנגד כלן קדשולי חיות כנגד כלן שוקי חיות
 כנגד כלן ירכי חיות כנגד כלן גושי חיות כנגד כלן גושי חיות כנגד כלן ראשי חיות
 כנגד כלן עיני חיות כנגד כלן קרני חיות כנגד כלן למעלה מהן כסא הכבוד רגלי
 כסא הכבוד כנגד כלם וכסא הכבוד עומד כנגד כלם ורש ושא יתרום ויתנשא שוכן עליו
פרק המשי הביבלי קריע כסא הכבוד ומרכבות כרכובים ומשבות שרשים ואופנים וחיות
 ורגלי אש אובלה ומרכבות להבה ואשמהל זוהר הדר ויוקקו אש ואזני
 דברים וגבוי גללים וחדרי להטים וכידורי לפידים ורגלי כנאים (לא ורגלי כנאים) וגדודי
 גמדים וגדלות ארזים ובהמות גמלים ואסית אישים ואסמי שלנים ובהרי להרים ומעייבי
 מקור מים חיים וקוראי קולות ורעמים ומרעשי שירה ומדברי פלאים ושואני בעינים והדורי פני
 ורכיבי חמולים ומעובות בוראים ומרובעי פנים ובכפים ומכוכבי אפים ומלואי עיני ובעלי קרני
 הוד של מלכות והדר של כבוד תפארת עליונים וניאות דם ורמים ושחר דם רמים שעל כסא
 הכבוד ואובנות רוחות וגבוי בשמות ברכות ונדקות תהלות ונעויות חילולות ונבואות גדולים
 ומערכות גדלים וחילולות שלמים ובעלי מלחמות גבורים וגבורות נעויות ותעצומות פזשים
 ופקדי חילולות שרים ותוקפי בקרבות ומגדי תושבות ומרכי רכבות ושכחות והודאות פלאות
 וגדולות פאר שרים ושירות קדושה ונעיונות ברוך קריע ערכות ברוך דרי ערכות בתוך ערכות
 לרובכ ביה שמו בערכות ית שמו ויתעלה וברו אמן בתבאר מזה הפרק ביות של מלאכי
 השרת אשר בתהו מעשה מעלות לל מים ואלו הם • ברוכים • חמלים • חיות • ארזים •
 שרשים • תשישים • אופנים • אישים • טפסרים • ויש לך לדעת ביבלי מעלה ומעלה מאלו
 המעלות יש להם קריע ובוכדים ומולות ושמש וירח וד' יסודות ודומם ונומם וימי ומדבר אך
 מגלגלי החמה כלם בעין לבושי תכלת עש שע"ם מימי וזהרי שבהם ורגלגלי ביבס אשר הם חיות
 הקדש כלם לבושים בדמות ירוק שנקצת ורגלגלי חסד בלן לבושים בלבון הספק וכמים הלנכים
 ורגלגלי בבורה כלן לבושי בדמות אש ורגלגלי תפארת כלם לבושים בלן ואדום שאלמר דודי בס
 ואדום ודע כי באמרי לבוש אל תנין ומחור לבוש גמלי אלא לל ששםל וקריע וכל אשר בהם
 קוף בכבע ההוא ארצי שכל שאר המאורות יתלו אליהם ויש לך לדעת כי האש ע"ד האמת היא
 התכלת הנוצרת לל ענש הלהבה והחיות קשורה באש והוזהר הוא העתפוי מן האש ומן הלהבה
 באור ואיבו בעסק ובעלם למעמים אלא הוזהר הוא תתמוד לבי ערך התמדת האש והלהבה
 וההדר הוא ברוך ואוב לל פעמים בגלה ופעמים בעלם לל ברוך ואוב בגימט' זרת ושכה מן האש
 יהיה כל מורי דומם בומח חי מדבר וכן מן הלהבה וכן מן הוזהר וכן מן לבס הסכך סתתה סבת
 ויין להט האש ומן להט הלבון של השלג וכן מן ג'ידורי אש לל מן הכיבונות יתכבדו מן חמל
 מן הסקודות הם בערך אשר מקרתי לך כבוד הסקודות שם שורק פתח פתח צרף צרף שכל

פרקי היבולות

ומהם יתבועעו האותיות והצורות וחסות כל חי וכן יש צורות מצורות לפניהם שנאמר וכל העם
 באים את הקולות ואת הלפידים ואומר דמות הסויות כנחלי אש בעורות כמראה הלפידים וכן
 יש להם וסודם לשלש העליון וכן לתכלת וכן לירוק שנקשת וכן לזרם הקדש וכן למים וכן לאש
 וכן לכל המתמזג מהם ומהם יתקבצו אסתי כדל ואונרות שלג ומהם יתהוו גדולי למיני הדומים
 גדולים למיני הצומח וגדולים למיני החי וגדולים למיני המדבר ומהם יתהוו מעייבות כהרות
 ומקורות ומהם יתהוו קולות של דקיקים ורעמים ומהם יתהוו כח גלגולי האותיות במקומן ידועי
 עד שיתפעל מהם תדבור ומהם יתהוו כל הפכים ומנובעי הפכים והם פני אדם פני אריה פני
 שור פני כשר מדובעי כפכים פי' פעמים יתבועעו למזרח ופעמים למערב ופעמים לבסוף ופעמים
 לדרום וכל א' מהאותיות השם הוא מביעם אל המקום אשר יסובבו והם צמים אל המלכות ואל
 כבוד הוד תפארת * ונאות הם דמים שכן הם דמים גבוהים כמות כי הם אונר הכשמות הכשפיות
 מהכיבה ברכות דקות תהלות ומירות חילים הם חילי של גדולה וחילי של תפארת וחילי של
 גבורה והם ג' פעמים כל הויות שגברת כהנים בראיתא כספר הכהני ובקרא החל הראשון בשם
 חילים והשני בשם נבואות נבאים * והג' גדולים ומערכות גדלים הם ד' גדלים והם דגל יהודה
 ועליו פני אריה * דגל ראובן ועליו פני אדם * ואחריו דגל מחנה אפרים ועליו פני שור * ואחריו
 דגל מחנה דן ועליו פני כשר * ושם מאות אלף כשמות נוסעים וחונים על פי ה' ית' ויתעלה *
 ובעלי מלחמות מבח העטרה גבורה מן הצורה וגבורות מן הכיבה עזוים פי' מבח הקדש הכק'
 מים עזים * והנבאים ר' המקבלים עזו וכנס להלחם נאויי ה' ותעצמותם הם תבאי' מבח עזים
 הגבורה והם בעלי הקוד פרים הם רוכבי קוסי המרכבה והם שוד כוץ שהוא גני' קום שנאמר
 לקוסי ברכי פרעה דמיתך רעיתי ופקירי חילות הם אשר פקדו שרי נבואות על העם הנפשות
 המתחלקות על פיה לכל א' וא' מע' אותיות ועל הנאים להזדווג לקדוש ה' הנקרא גדיק יקוד
 עולם * ולכן המשיח הוא אשר ממנה שרי חילות על העם אשר אין להם עבודה רק כלם
 קדושים ובתוכם ה' שנים אשר בלי הקדש ומצודות התרועה בידם לקיים מה שנאמר ובי תבוא
 מלחמה בארצכם וגו' כי כאשר יקראו השכיבה בקול ורוח של שופר מיד עלה אלהים בתרועה ה'
 בקול שופר * ותאויבים יחיו למנוסת סרב שנאמר ורדפו מבס סמשת מאה כי ה' אלהיכם ההולך
 עמכם להלחם עם אויביכם להושיע אתכם :

פרק ששי

ד' כחות של מלאכי השרת מקלסין לפני הקדש * מחנה ראשונה של מלאכי על
 ימינו * ומחנה שנייה של גברא על שמאל * ומחנה שלישית של אוראל מלפניו *
 ומחנה רביעית של רפאל מאחוריו * ושכיבת הקב"ה נאמנה והוא יושב על כסא רם ונשא
 בצוה למעלה וד' מחנות עומדות בתוך כדורי אישים ולפידים לבגדים בגלגלי כסא הכבוד
 ומרכבות שבייכל השכיני שבערכות וכל מחנה ומחנה ד' מאות ותשעים ושש אלפים פרסאות
 אורכו ורחבו שני אלפים פרסאות שאל ונוייתו כתרשים מה תרשים שני אלפים פרסאות אף נוייתן
 של מלאכי השרת שני אלפים פרסאות כמנחת נוייתן של מלאכי השרת מן הכתוב ורום קומתן
 מ'קו' ובין מחנה ומחנה כהני אש עובדין ביניהן שהם כמשרי' ויובאין מתחת כסא הכבוד וכל
 אחד ואחד עמוק כההם רצה ורחבו כמרחבי רקיע עולין ויורדין בכל א' וא' ומערישין את המון
 כל המערכות ובין כל מחנה ומחנה ערפלו טוהר מוקפין ביניהם ובין כל מערכה ומערכה ענכי
 אור למכיהם וענכי חשך לאחריהם וכלם כנפיהם כרום ראשיהם ואש מעוטפין על מכיהם לכל
 ינמו ולכל יכירו בדמות פני שכיבה כי השכיבה אכלם בכל מקום וכל מלאך ומלאך מהם מלוכסין
 לבושי שלהבת ועשופים מעילי בגלת כבוכים באימה ומסד לעשות רבון קוניהם מהם עומדי' אף
 מחנות בקדושה ומהם רבים רובי נבואות בשליחות אותם שעומדים בקדושה אומרי' לפניו מהבוק
 ועד ערב ק'ק' ה'נבואות ומהעיר עד הכקר אומרים לפניו ברוך שם כבוד ה' ממקומו וכסא
 שהקדושה

מדרש בונן

[illegible]

הפושעים בני וגו' ע"כ מעשה גיטתם תהיה להם למעלה מן ארץ יהודה ויהושע ויהויה
 מן המים תכל ועל תכל ים הרים ובבנות שם הרים רעשו מאד והנביות תתאונננס וכן אלקים
 ואלו וכל יושביו וים תכל שם מימי בריית וים מהם בני אדם מראש דומה לשור וגופו דומה
 לשור וסם מדברים בכניאדם וים מהם שם לו שני ראשים וד' אונים וד' עינים וד' חוטמין וד' פיות
 וד' רגלים וד' רגלים וגופו ארך וכססן יושבין דומין לשני בני אדם וכססן סולבין דומין לאדם אחד
 ובסעם סולבין וסותין מריבין וד' פה זה לומר אלה אכלת יותר ממנו ואמם שמים יותר ממנו וסמל
 תאמר רשעים הם או אלה נדוקים גמורים הם ועל הכל עתיד קצתם לעמוד ולקיים עבדי אדם של
 אותם בני אדם שצאו עמם כאלו שוכנים בעפר ומסים איתן ומעמידן על דגליהן ומודיע להם נבוא
 ובבורות ופעליות כדי שיודו להם שהם ממים ממים ואחר כך יושב ומחלק להן עבר טוב וחלק טוב
 וכלם מהם הכבוד שכלבם כבוד וכלם כי הם מנוקדי ארץ ויסת עליהם תכל ע"כ מהם שפטים
 למעלה מן תכל תהיה למעלה מן תהיה ויהושע ויהושע ויהושע ויהושע ויהושע ויהושע ויהושע
 בני אדם ובהמות וחיית השדה ועוף השמים וימים וכו' ודני סים וכל מימי שפטים ומסים וסם
 ישראל תורה ומצוות ומשפטים ונדוקים ונדיקים ונדיקים ונדיקים ונדיקים ונדיקים ונדיקים ונדיקים
 ובבנות מדות ובהמות ונדיקים ונדיקים ונדיקים ונדיקים ונדיקים ונדיקים ונדיקים ונדיקים
 ע"כ שיעור התקנות

בתחיל שיעור עירילים

למעלה מן חלד וזולתו וליבו משגשג כלום לא נכנס שחרות ויוצא ערבית ומחדש בכל יום מעשה
 בראשית ומכין שנקרא שמים שם הכוונה בדוק שמים וגו' ולמה נקרא שמו וזולתו לפי
 שהוא דומה לסימן של מלכים שמכניסין אותו בתחת פלעין של מלך בשעה שהמלך נכנס בפלעין שלו
 הם מוכנסים אותו ובסעם שהוא יונא הסמכנירין אותו אף כך וזולתו בשעה שעלה עמוד השחר
 תהא חמה לשמש בעולם הוא נחמה בעולם ומכנס פני דקיע ממנו גלגל סתם שמחלכת בעולם
 וכסחמה נכנסת גלגלן ומעבירין אותו כדי שתעלה להבנה וככבים ומזלות להאיר על פני הארץ
 שהוא דחוק מן וזולתו תהא למעלה מן וזולתו שמים הנקרא דקיע שם השמים מספרים כבוד אל וגו'
 ושמים שמים ולכנס וככבים ומזלות קבוצים שבויתן אותם אלקים בקדש שמים וגו' ומלאכים קדושים
 שמים ככבים ומזלות עליהם ואלם שמוות ע"כ מבארת
 ד' כחכמה יסד ארץ וגו' שכל מה שנברא סתם בעולמו ברא כנגדן ונתן אמת זה על זה וברא
 הנה את ישראל ברא כנגדן אף כי לעין אותי ישראל כססן חיון ומה תקבץ שתיקן להם שדים
 ברא אף ברא שדים שלהם ברא ישראל ברא שמים שלהם מביאל ובגדאל בושן ישראל עובדין על
 דכונן של מקדש עומדין ומקדשיהן שרי אף עבדו על ישראל ועומדין שרי ישראל בתמיכה ובסס
 לפני הנה כיון שיתחברת תחבתם של אף עבדו עם תחבתם של ישראל מיל מתרגם להם הנה לישראל
 ונותן להם שיהיו מתבדלין ומזיאיין שרי אותם ונותן אותם על שרי אף עבדו וממשיך את כסם
 ומתבססין את דוחם והיו ממכניעין לעבדים ולאמלא כן לא חיו ישראל יכולין בכניסה ברא בני אדם
 ברא כנגדן שדים ולאמלא רחמינו של הקבץ ומיקוכם שתיקן להם אין כל ברים יכולם לעמוד בפני
 המזיקין ומיד חזרין חלילים ומה תקבץ יש להם כל תקופת ביום כוון הקבץ כשרים ומתבדלין
 ומתקומיין את ראשן וכופל אותם על המזיקין וכן הוא אומר באכרתו יסד לך ואומר לא תירא מפחד
 לילה ברא כהמות וסיות וברא כנגדן דוכים ואריות ונאדים ולאמלא רחמינו וסדיו של הנה לא היו
 יכולין בהמות ושאר חיות לעמוד בפני חיות רעות ומה תקבץ תיקן להם כל תקופת תמוז כוון הנה
 מה בהמות בהדרי אף ומבגסות את עבדו וכופל אותם על אריות וסיות רעות ולאמלא כן לא היום

מדרש בונן

כהמא יוכלא לעמוד בפניהם ברא עופות מהם ביישוב מלא ביישוב - ברא כנגדן ערם ועוזות
 כמו כן ביישוב כך כשר ביישוב ואלמלא רחמיו של הכה נקמה שתיקן להם לא היו עופות יכולין לעמוד
 בפניו אלו - ומה תקנה שתיקן להם כל תקופת שמיני כותן הכה כח בזיו שדי ומרים את ראשו וכוון
 אומתו וקולו על ערם ועוזות - ברא דגים קטנים ודגים גדולים ויש בהם דג גדול מגדולים ארבע
 מאות פרסם - ואלמלא רחמיו של הכה נקמה שתיקן להם לא היה כח לקטנים לעמוד בפני הגדולים
 ומה תקנה שתיקן להם כל תקופת טבת מרים לזיתן את ראשו ומכף את עמזו וכסול אומתו על הדגים
 שבים ואלמלא כן לא היה כח לקטנים לעמוד בפני הגדולים הכה ה' בהכמה יסד ארץ
 דא ה' בהכמה יסד ארץ - מברא הכה את עולמו בד' רמות מורס ומערב כפון ודרום - מורת ממנו
 יונא אור לעולם - מערב שש אורות שלג ואורות כרד ומשם קור יונא לעולם - דרום משם
 טללי ברכה ונשמר כדש ונאין לעולם - כפון ממנו חושך יונא לעולם - וכשם מברא הקנה ד' רמות
 וסיבן לכל העולם כולו ובריות העולם עומדות באמצע כך ברא ד' חוות וסיבן לכסא הכבוד - וכסא
 הכבוד באמצע למעלה מכלם - וכך מדרן של בני יעקב בשעה שנסע עליהם דגלים מורס שממנו יונא
 אור - יסיו כנגדו יסיו אור וכן כבוד והסודים לפני המסכן מטה - יהודה סהוא מלך ועליו ישכר
 סהוא בעל מורס של ומוכני ישכר יודעי בינה ונ' ועליו זכרון סהוא בעל עשירות וזכרון לחוק ימים
 ישכון - דרום ממנו טללי ברכה ונשמר כדש יונאין לעולם וכנגדו ראובן סהוא בעל חסוכים וקבץ
 משכית ברכה כסבילו לעולם - ועליו שמעון דכני ומה קוא ומדמו מדת דיין לפיכך כרד אכסי מכם -
 ועליו דג סהוא בעל גבורה סהוא ג' ג' דוד ונדרו ונ' - מערב ששם אורות שלג ואורות כרד וקור
 וסוס יונא לעולם וכנגדן אפרים וכמיון ומנשה ושכיבה לעולם במערב מל' ידיה ה' יסבן לבטח עליו -
 כפון שממנו חושך יונא לעולם וכו' ד' ד' סהוא ממנו סהחשיך בעל סהים ורנעם מחורר על כל ארץ יס'
 ולא היו מקבלין אותו עד סהא שבת דן וקבלו אותו מל' ויועץ סהלך וינעם שמי עגלי וסב אסר כדן ונ'
 ועליו נפתלי ואשר מאיר על סהחשך סכ' י רכני רחמיו ונ' הכה ה' בהכמה יסד ארץ ונ' - מברא שמים וד'
 דוחות וסובב להם מלאכים מ' אכל ונדר' אכל ואורי' אכל ורפאל - וסיבן לד' רמות מ' אכל במורס מלפני
 כנגד שבת לוי ששששם סעברו ישראל את הים עבס משה ואמר מי כמוד וא' חכ און כאל יסגדון כרי מוכל
 דפאל במערב סהחורו כנגד אפרים ולמה כקרא סמו דפאל סהוא מונחן לרפאות את ישראל מ' אכל בא
 דפאל בא לס ומסם סהמכ דפאל בא לס כרי דפאל - גבריאל כדרוס מימינו כנגד ראובן ויהודה דכמבי
 כ' יסודס גבר באחיו יונא ממנו כן סקרא סמו על - יונא אל גבור כרי גבריאל - אוריאל כנסון
 שסמאלו כנגדו דן סהוא חושך ולמה כקרא סמו אוריאל - כנגד מורס כביאים וכמובים לכך נאמר כאן
 כוכן סמים כמכונס -

דבר - אחר כוכן סמים ונ' סעליוכים סכראן לוכרון אל לסכס את סמו - כיצד כל ססר ושמר מלאך
 עומד לפניו ופותח ואומר ה' ימלך לעולם ועד - וכל גבורי מעלה עובים סחורו וסוס
 סחם עומדת באמצע סרקייע ישראל שסס וסומרת ברכו את ה' סחמורך - וכל
 גדולי מעלה עובין סחורו כדון ה' סחמורך לעולם ועד - ונמדין סס
 סדכר סרפים וסומרים קקס סככאות וסאסכ' וסיות סקדס
 סרעיסים את העולם וסומרים כדון ככוד ה' סמקסו
 עד ססונדין כל סרי מעלה וכל ג' דודים כל
 ס' אור ללותה סיה סססס ישראל
 ועל מנסה סקוק ישראל -
 ססס ישראל ס' ונ' ססס
 כוכן סמים
 כמכונס -

תקט

ספר האמונה והבטחון

ואת הבאן ואת הכקר והנמלי' לטני מחבית וכיון של חסד אוחס למדנו שלם הים ירא מיכה עשו אותם
 מאס הים ירא הים חונס אותם עם שאר העם והמקנה לשני מחבית ומס שאמר פן יבוא והכני אם על
 כנים כנגד העם אשר אמו אחרו וזוהו שמך לו ואתם אמרת העיב אטוב עמך ולא הים כל ושמתי את
 זרעך בעפר הארץ אלא כיון שכל לשבור קבעת שמירת הככמים בעבור שמקנה האמת שלם תאבד
 זכאך רחמי עליהם וסוכר כמו כן סבלי' אעפ"ל הים נרץ להסתכל עליהם סבכה סוכר סוכר נשמידם
 וכן ותכן לומר שבתיון יעבד אבינו בסקרמון אוננו במחנה ובחבית אותם לטני מחבית כדי להסלק
 מקום לעור ולחללם הבא עליהם השמים שלא להעריב לטני הבטחון' בפעם מאמה הים לך לעורני
 ובכתיב ומכר מאחוזתו ולא כל אחוזתו למדס מורה דרך ארץ שישיר אדם שדה אמת לפניו ובכתיב ויאמר
 אליהם חלישע מה אעשה לך בני דלי מה יש לך בבית ולפי שאין מן המוכרם להיות כלל שמאין בוטח
 אבל הוא אפשר שכל הבוטח מאמין בלא ספק לכך הכתוב מזהיר תמיד על הבטחון יותר על האמונה
 וב' העינים הלא הן הנטחין והאמונה הסוכרים יחד נקסוק ח'לם נעם כה' ועשה טוב שכן ארץ ורעה
 אלוה' סקרים להזהיר על הבטחון מחלה ואלה על המעשה הטוב להודיע שהבטחון הוא שיבטח בו
 שיצורו לעשות מכותיו ואלו אמר עשה טוב ובטח בה' היחיד אומר כי הבטחון הזה הוא שהסוכר עליו
 הוא באמר על סכר המעשה הטוב ולא על בידים העצמאיות נרץ עליהם לעורר ולסמכו' ר"ל סכנות
 והענינים המתקנים המעשה הטוב ע"כ אמר בתחלה נעם בה' כל' מיתקור ויסמוך אותן לעשות ספדו
 ומכותיו ואח"כ אמר ועשה טוב כל' דרוך אחר המכות והסתדר לעשות אותן ואל תתחיל לעשו' הטוב
 מוכי קוצר יכולתך כי יסמוך אותך ויעזרך וכו' פי' נעם בה' ועשה טוב וזאת היא כוננו' בהקדמות
 בזווי הבטחון לכוון המעשה הטוב וחס ספי' טוב מהם פלא' כי הבטחון הזה באמר על סכר המעשה
 הטוב ספי' יאין הפרש בין הבטחון בו שימלאו טוב כשכל מזה שפעם וכו' הבטחון בו שימין לו שאלתו
 בשביל תפלה שהסתכל לפניו ככל לבנו ובכל נפשו ודבר זה מוכיח עין הוא שכמו שאמרנו דל' ג' דברים
 מוכיחין עובדותיו של אדם ואלו הן קיר נטוי ועיון חפלה כלו' שמעיין בתפלתו ואומר שהסתכל תפלה
 שלימה וראוי הוא שיחכו שאלתו מן השמים ובכר הסוכר אנוניגנוס איש מוכו לתלמודיו' א' חסיו בענינים
 השמשיין את הרב ע"ל לקבל פרס כל' בשמשינו אותו אל וסי בטחוניכם בו לקבל את השכר מיד
 שאל אתם בורמין לנעשותיכם להזכיר לכם עונותיכם כמו שמעיין בתפלתו אבל הכוון מלג להקדם
 בשביל סיחים כבו לו כשכל' שיזכר לפני העלה אינו בכלל הזה כי מתחלה כשעשה המכוס הזאת שיש
 דעות בידו למעט בה לו להרבות ועשאה לשם כך אינו דומה לזולת מזה בערב ספסל ולקובס לולב
 לעצמו ולסומר שבת וכיונא באלו שכליהם אמר הכתוב נעם בה' ועשה טוב ועוד מלא' לפרס נפוס
 פכים נעם בה' על סכר של מכוס לא בעצ' ולא בעהב לפי שעדיין לא הוסיפו על המעשה ואין יוסיכרו
 לבטוח בו שימלאו טוב ואמר שהזכיר הבטחון שהוא העלול הסוכר האמונה שהוא בעלם ואמר שכן
 ארץ ורעה אמונה עוד אמר נעם בה' ועשה טוב כלו' אעפ"ל אין להזכיר סוכר מעשים ותדע בעצמך שאתה
 רשע עכ"ל נעם בה' כי הוא בעל רחמים ורחם עליך כל' אעפ"ל אין להזכיר סוכר מעשים ותדע בעצמך שאתה
 ואמר נעם שכן אדם מנעדר שכיבת מה היא אומרת קלטי מראשי קלמי מורו ע"כ אמר בתחלה נעם
 בה' כל' בין שתייה בדיק בין שתייה שכיבת מה היא אומרת קלטי מראשי קלמי מורו ע"כ אמר בתחלה נעם
 וזכרון אל יבטחין יכר שלא תרעה רש כי סכורא ית' מאריך רוחים וגבי דילית' ואם ימחול לך פעם
 ראשונה וסנית ושלשית כמו שססן כל אלה יפעל אל עצמים שלם עם גבר' אלה ופרע מוד ועל כן
 בשתייה שהוא מרחם עליך ומאלף מאלותיך אוי תהיה נרץ לעשות טוב ואח"כ שכן ארץ כלומ' אולי
 ועלה על דעתך באמרי עשה טוב שתייה מאלותיך ועסקיך שאתה נעום ומתפרנס בהן ומסיס ממיראל
 שלא תמות ברע' ע"כ אמר שכן ארץ ר"ל ע"כ כל שמעשה תעשה ותרדוף אחריו סמכות אל תהיה מוי
 גופך טוב שתאחזי בה וגם מזה אל תהיה יודך וזהו דעת ר' שמעאל כמו שכתבו בס' בינר אביבין'
 יד ואספת לדבך לטעם מזה דרך ארץ דר' שמעאל ר' שמעון כן וס' אורח אשכנז אפשר אדם מורס בשעת

[illegible]

סל

אלא לארץ זו שמחשבה בזה שלמה ברום הקדש אל מתחם וומר ונו ונלכד שלא וחסוף בתי
 לכו רשות להתבונן בו ולפי סוף דרך לימד בלתי מאריך בו ומיחדו בספקנות רחם עשה מה
 עובד ומה נשים אחרי כן בשמלנו לפי שדרך לספרות עליו והוא מוזמן ומעודת לכך כמו שהיה יפטר
 כינו בשם שאמר ע"ה היות בחכמה עד יסוד והלכת בחוף והמשך שוללי כך שמעתי זה שלשון
 בשם הספיד ר' יצחק בן שרם גדול ר' אברהם אל ולא הוצרך לכתוב ברום פסוק זה רל שמע ישראל
 וכו' לולי עשבת אחר וחקריו האומרים שמי דשויות ים ומקצנים כעשיה לעשות מן ספק אילן כפרי
 עמנו ואין חסדס או מן אילן כפרי עמנו והקצנים לפי דעתי ב' דברי בא' מן ה' ה' העשירות למשיית
 וזין חסדישית למשיית וכן כלם עד א' מאין סוף ועל זה אמר ב' צידע עשר פסור' כלי מה עשר ולא
 תשע עשר ולא א' וכו' והספיד ר' יצחק פי' ולא ט' בענין אחר וכל פסור' שירמין מלומר שאינם אלא
 ע' או כ' כי ס' הוא טוב וכ' הוא ר' או פסות או י' או יותר ופעמי' מקצנים באחד מ' דברים
 דבאקצנין בעדן לעקור ממנו ב'ן הקטוע כח' ויטע האלדים בן בעדן אלא ירבעם בן נכט חטא
 לפי דעתי מקצן לחטא בן חטא ועל כן קרא חבירו הגזול אכיו ואמור ואומר וכו' וע"כ עשה נודת ענל
 וסכ' ואר'ל באסכת תעניות אחר רבא הא' דרוא דמיא לענל וקאי ב'ן לתהומא תמאס ע' מלאך
 הממוכס על הנשאים כך שמו' ולפי דעתי לא עשה ענלים לכונת ענין אלא לנודת המקומות ואלו
 הים דרך עוד לסיים במקומות אחרות הים עושה ג' או ד' אך הכונה היום לכלול סבי הסמות כדי
 להפסיק כח הימין מן האמצע כי הכס באחד אל החומר מהכנס דבדקת בו :

פרק רביעי על

בעצמות כח' סולו לרובכ בעצמות כח' שמו ובסדרם אין ה' רובכ בעצמו
 לא בקדוש שמו ולא בדרך שמו ולא בה' כח' שמו אלא בשמי אותיות הללו מפני ששתי אותיות הללו
 ברא ה' את עולמו וכו' ושתי אותיות הללו הם ב' אל כח' ה' עולמים וכו' אל כח' שמו אין שמוס
 אל זה בשמוסם אל זה כי אוח בית פעמים תורה על ענש הדבר הכרמו ומכיוון בתינה שטיא כאס
 לפעמים כיון אשר בחרת באברהם ופעמים תורה על דבר סוף תוך הדבר המכוון בתינה כיון ויוסף
 הים במצרים ופעמים תורה על אית וסיון בסויות בין שני עינים כיון ביד חזקס וכדורע כטוים
 ובאותות ובמופתים ופעמים תורה על חבור ב' דברים במקום עם כמו דרך אך במה דבר ה' :
 ופעמים במקום בעבור כמו באסבתו ובחמלתו וזאת אל כח' שמו לפי ש' כסגיה משמשת ככית אל
 רובכ שמים בעורך שלא כדרך הפשט שאין עתיד לכתוב בו ר' כ' אל רובכ שמים אך מה שיש לפרש
 כפסוק סולו לרובכ בעצמות הוא שכל' על פשט סלו כח' שמו לרובכ בעצמות ועליו לפניו והוסס
 כח' שמו ועליו לפניו כדי לסיים לשניהם כלוא' סולו אליו כח' שמו ועליו לפניו כדי לסיים לשניהם
 אל כח' ה' עולמים משמשת על ג' עולמות העה' ופעם' העה' ככרא כקא ופעם' ככרא כיד באמא
 ב' למין אלו משמשות בענין א' ובאמורם ששתי אלו ברא ב' עולמים אין אלו יודעים איום מקן קודם
 אכל סאבו רואים ה'וד משמשת קודמת לאל בשמו גדול וס' אחרונס בחוף השם אנו יודעים ששע"ב
 ככרא תחלס ואח' ככרא העה' ובספר הכהיר יסכ' ד' ברכים ודרש ה' שאן דקאמרי כלי ושא ע"ב
 ולא ידעין ה' קאמרינ' ע"ב ומתמ' עלמא דקאמרי ושא' עלמא דקאמרי שפודס שכבר סעולס
 פלס כחמסכה לברא אור להאיר וככרא אור שאן כל כח' יכולס לשלוט בו עובד רחם הק"ס שאין
 יכולין לסוכלו לקח סביעות וסס להס במקומו וססאר גמו לעתיד לבא אמר אס וזכו כח' סביעות
 וססמרוס וזכו שמתן להס וס עולם האחרון סיבו סע"ב סכבר כל מקורס ששתי' בראשית סה"ד מה
 דב' עובד אשר נסבת ליחאך ובשאר העה' ככרא כיד ר' איל וס' ובשאר העה' ככרא כח' ר' איל
 כה' כיד כמא סס סלס כ' עולמות ויהיו רח' למדת דמאס שסמפס קכ' עס מדת סדין לברואת
 סעולס ס' כח' עשות ה' אלדים ארץ וסמים ולא סוכיר בכל ססת ימי בראשית אלא מדת סדין כלכל
 ולא אכין עעס סכבר ר' אעניאס לא כוכרס מדת דמאס כמפשי בראשית קאמר שסמפס כמדת סדין

ספר האמנה והבטחון

[illegible][illegible]

פירשן רז"ל ותמצא כי מדע כנגד מדע נתנו לו ברית שלום ואם תרצה לומר שהחיים בכלל שלום לבי
 תמצא ברית היפה אע"פ החיים והשלום יצא זה נכון וענין א' הוא ואף קולי שמעם כמקדן ס' כמחשתיך
 חייבי ומלכת קולי ידועה ומחשתיך יסוד עולם כרי בריתי לך הכל עד שלא נספר בו שום חסד
 ונחזור לענין שהחיים בו וכבשם הם בשמו הנדול רמז להם מן הכתוב שאומר אשרי אדם שמוע לו
 לשקוד על דמעות ימים לשמור מנוחות פתח וראש וסבן נזורת ה"א כי היא תתומה מכל נד
 ופתוחה מלמעט רמז שכל המים ירדו לשאול ועומק זה מלמעט רמז שם עמידין לעל וסחלון
 סוד שאן הדד רמז לבעלי תשובה כך פירש רז"ל בפרש' ואמר עוד כ"ר כל תיבה נזריכה לזר
 בתחלתם הטל להם ה"א בסופה חיתובן ויזכר רשעים לשאולם סמל לדיוטי' שהתחננה בשאול זה
 דעת רז"ל בענין נזרת ה"א מבוחר ומפורסם כי ה"א נזרת פתח סמל נזרת פתח סמל מכלל וקדם מכלל
 וקדם על גביהן זו היא נזרת פתח וסחלון סוד וזו שאן הדד רמז למחוזם ועל אמר הכתוב לשמור
 מנוחות פתחי כלומר בפתחים ואפי' אומ' ה"א זה עומד אחר כותלינו מן ונז' זה סו"ף שתיבתם
 שהוא עומד אחר כותלינו של ה"א שניה ודע כי אין בעולם כמאג' מוגבל לבעל תכלית ושיעור שלא
 ישיגו שם קניות שם מעלה ומטה מזה ומעבר נפון ודרום וסם כנגד וז' שחא שם במספר ואחד
 בדרום וכנגדה שם קניות שיש בדרם שחא עולם קטן ר"ל שם עצמים שם הראש וכו' הדיס ושמי
 הדגלים ואחר העולם הכתוב מן שמו דרך מוט השדרם ואל יקדם בעיניך מה שאמרתי כי סחלון
 סוד שם ה"א רמז הוא למחוז והוא השאול הקורא ומחוז ראוי להיות מימין כי אין כוס קושיא עליו

[illegible]

אל הר קדשו וזו סכך ב' ואלהב וסמכותם בבית מפלתי ואומר אני כי מלת בית דומה היא לאות ב' ואולי
אסון בית כמו שהיה כח ואמנם אלו מבינים מה שמאמרנו בכר האלף אומר לה לבית מי בדרך ויזרח להם
לכבודם זה שלמעלה וזה של מטה בראשו וזה שמו והוא מרא' להם בעוקבו שלאחריו כלשו אלף אחד
שמו על כן ראוי לו שהיה ראו למחשבת הכרמות באות יוד' ואל יקשה לך מה שתאמר בספר הכהן
למה היה סתומם מכל עד ופסוק אלפסוף ללמדך שהיה בית לשלום ויחינו דרכם מקומו של עולם ואין
עולם מקומו ואל תקרי בית אלא בית הקדש כחכמה יבנה בית עבד' ודע שזהו מה שכתבתי ענין א'
ראיה לדבר מה שכתב שם יסב' אמונה ודרש למה א' בראש ספרא קודם לכל ואולי לתורה
ולמה בית קרובה לה ספרא קודם מחלה ולמה יש לה זכר לסדרות אמונה מקום היות א' ואל
שמש מקיים העולם עב' ואמר שהזכירה אחר עולותיכם וזכיתם לרצון על מזכתי וזה טעם
לסיות כל זה כי ביתי סב' הוא בית מפלה וקרא לכל העמים לשון הזמנה ושכחתי את דושי על כל בשר
ואומר כי אין הספק אל העמים שזה אמת ברורה לקרוא כלם בשם ה' ולעברו שם אמת ענין אחד
סר קדשו זו ב' כמו שכתבתי בבית מפלתי פכיות סקן האנשי שנה האכזר כנגד בית המקדש
וה' והכחות כמו והכחות כי אכן מים מן הים על הצא שם הכשמות שאלמר בהן מואם כפתי
לארלים לאל סי וגו' וכו' מן השמאל על ימם ויקבל כל א' ומכח' וסגן מי הוא הכהן במא ומי
היה הכה' יבס' ואחר שכתבן זה תבין למה תקנו לומר בתפלת ים ספתי תיתי וספתי לפי דעת
לשון ג' בל כמו שנת הכהן והס כהן קראים אשיות של מאכוכי באשיות שהיו לפי דעתי וסודות דל
הכחות העליונים שכתבם היותם וקרוי לזו מש' במדרש סר השירים מאכוכי באשיות נשי אשות
באש של מעלה ובאשות של מטה דל מאכוכי באשיות נשי אשות מורה שכתב וימרה שכתב
דל מאכוכי באשיות באש של אלהים יתקן ויעקב ושל מטה ושל סכה ושל אלו ושל
הכוכב מושל ועזרים וכן דעתך לרצון כי לא סוף בכל לו המאמרות מן הסודות אשיות מממש אט
ועתה סגן פירושם אט של מעלה ושל מטה סכיס דין גמור תורה שכתב וימרה שכתב אמת שהכל
כלולות זו בזו ואין להמנה מן תורה בכתב וימרה בעפ ענינה ידוע וכוונת זה המאמר בשו כן לה
אשים ותשך דרך הס' שהם מוסדר מחמת הכלם ואכלם לקח באשים הדבה כוללים כל סג' הכוכב בב'
המאמרים ואולי עוד ד' סגן אלו ומכח מושל ועזרים כמאמר אשים ולשון יגיד כלומר ימשיך
כמו נהר ד' כור בגד וכתב מן קדמי ואלף א' ויבס קדש וברכו את' וזרך למחן גאולה למעלה
לא מעבי שחפלה מקבלת מן התפלה שחפלה באין סוף והגאולה סוף כל הדבר כמו שכתב עתיד
לכתוב אלא על כעין כוונתו בתפלתו ומכח לומר אחר תפלה יסיו לרצון אמרי פוללני והלמד ממעלה
לענינים רבים ואמת בשר לך הטוב וטעם הדבר לפי דעתי מה שתיקנו יהיה לרצון כדי ליושר הכל
באין סוף ולמשיך דרך יבס כדי שלא יאב דומה לקנינה בענינים ודע כי הרצון סבת כל דבר
והוא כסתר ובעל מוזן מחיר דבר אחר וותפשט מאמו הויה מים לה שנים והיא סכמה סוכררת
והמזרפת הרצון ואמנם הוא כיבר לא מצד עצמו ואמר שאמר לרצון אחר לפיכך וכל דבר ודבר
בקר' פנים ופעמים כאשר על הכונה ופעמים כאשר על הדבר שהוא הכונה ועכ' כאשר בקר' פנים שהם
פונים לאחרים ואחרים פונים להם ואם הפנים פונים ואח' אחר ס' כורי וגו' ולי' תדע כי תכלית
כל הדברים היא הגאולה ואף יעקב בכירך את אחרים ואת מנחם מים בגאולה שאלמר האלא
הגאולה אומי מאחר סמיה תפלתו וספלי' ומשוי יגיד תהלתך מפני ג' פסיות לאשריו לפי שכתב
פיבור ס' פתח יונא מהם כפתי פסיות וזכר ג' פסיות וזכר מן כפתי פסיות וזכר
בפסיות ס' מזור למקומו ואעפ' שהפסיות ג' פסיות לאחריו לעולם סכיס למעלה מראשו שכתב
כל סוף כבודו ואח' כותן שלום בתלמיד ספטר מרבו וכותן תחלה שלום לשא שחיו ימינו של סכיס
אחר כך לימין שהם מאלו וירש לי שתי דעות וסכיס כותב פתחן אף תחלה אומר לך ב' דברים
ואחד שכתב קורא דרוס ימין ופתח שאל כמו שכתב אט סמאל ואיכס ומתרגמין אט את לכתוב

מעמד הר סיני היו כל המדות מעוררות מעצמן מלמעלה לפי שלא היה
 כח לאומן הדורות לעלות אלא שהם מוכנים לקבל כח השכינה לפי שלא
 כעסו בני כח אלא זמנות עד שבא אברהם ונבונה על המלכות ואעפ"י שקיים אברהם אבינו כל המור
 שבאמר וישאור משמרתו ממותי ותרומתי מל גדול סמכות ועושה ממי שאינו מנוח ועושה
 ולתשוב כי מעלתו של אברהם אבינו היתה גדולה כל כך לפני המקום מזה שקיים כל המורה שאם
 השתיל כך היתה נאמנת אומר גדול מי שאינו מנוח ועושה ממי שמנוח ועושה שיהיה אי אפשר שלא
 היה בישראל מי שקיים כל המורה לא מכל הדורות שכבר היו בהם שאמרו בעצמם של כחם אבל חזקת
 היתה לפני המקום לפי שצמד בעשר נמוכות וכן אמרו בפי' כי נמוכות מתנחם אברהם אבינו ועמד
 בכלם להודיע כמה חובתו של אברהם וכו' ולפי שלא כיתבם להם המורה לא היה בהם כח לעלות
 ודומה לענין זה שח' כח את האלוקים המתקן כח כלומר בעור עליוני ואברהם שלא היה כחך עזר
 כתיב המתקן לפני וכן זה משתנה המורה היה כח לכתיבם לעלות אבל קודם לכן לא היה כחם
 זה הכח וזהו שכתבם באברהם ויפול מעל אלהים ומה שכתבם ואברהם עורכו עומד לפני ה' שיש לכתב
 ממנו כי המעלות האלה היתה מלמעלה תקון מופרים הוא ודרך כבוד למעלה אבל היה לו לומר
 עורכו עומד לפני אברהם או על אברהם ובמקום בפי' ומה שלם אל האלהים ולא פי' לאיזה מקום
 עלה אם להר אם למקום אחר ובאמת ויקרא אליו ה' מן ההר לאמר כהן לפרס בו כי מלת ההר ממש
 במשמעות הפעל וכן האמת לפי הכרחו כי עדיון היה אל הר סיני כמו שבא ביום השלישי ויד ה'
 לעיני כל העם על הר סיני אל תאמר שלא היה המדות והאפרס בן סירידות לל יורד שכלפי ווס ג'
 וירד שביסוס ג' אלא שביסוס ג' ירד ה' לעיני העם אבל קודם לכן לא היה יורד אלא למשם
 וזה איבנו כהן שח' לא כתב וירד על יוסף ג' וירדא מש' בנשבת סוכה ג' ופי' אומר מעולם לא
 ירדא שביסוס למטה ולא עלה משם למרום ואלו היה למעלה שבאמר השמים שמים ל' ולא ירדא שביסוס
 למטה ושכתיב וירד ה' על הר סיני למעלה מעשרה ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הויתם
 למעלה מעשרה ולא עלו משם ואליהם למרום והכתוב ומשה עלה אל האלהים למעלה מ' ויעל ליהו
 במעלה השמימה למעלה מ' מאחורי כפי פתח עליו עבדו ויארר' תנחום מלאך שיערש שדי מיו
 שביסוסו ועבדו עליו מאחורי כפי כתיב אלמלא קטע היה אישיתרכובי אישיתרכב ליה כפי עד עשרה
 ובקע בים כפי שלא היה משם בהר' וכל זה דק' כי איך יספר משה כשעמדו ויש לפרס בו שהיו
 כנגד ההר מ' ולמעלה עד מ' ולמעלה וכתב ואל משה אמר עלה אל ה' ואמר זה מטעמו ששאו
 בשם רבו ולא תוכרעם עליו זה לא בשביל אהרן דבר ואביהוא ובעיני מוקי וקראל שכבר נראה
 למשה כפינו וכפתי עליו מעלה עוד משה לא היה עמו לא אהרן ולא איש אחר כמו שכתב משה שאמר
 הכתוב ויקם משה ויהוה נשע משרתו ויעל משה אל האלהים ואמר ליה ואל הזקנים אמר שבו לנו בום
 ומפני שאמר שבו לנו שמשמנו שם ויושע עלם עמו לסיכך חור ואמר ויעל משה אל ההר ללמד על
 כולם שלא עלו מן השמימה למעלה חוץ מערבה שכתב ביום ויארר ה' אל משה עלה אלי הסדרה עדרה
 למעלה מעדרה כלומר מעלתו להשיב' וזו עליונות אלו השמות בפרשת ואל משה אמר עלה אלי הסדרה
 חן ג' עליונות שבפרשת בחרה השלישי לך רד ועלית אתה ואשרן עמד עלה אלי הסדרה והיה מס' הוא
 מה שבאמר ויקרא אלוקים אל משה אל ראה סדר ומה שכתב ויעל משה ויהוה נשע משרתו ויעל משה א הר
 האלהים הוא מה שכתב ומשה עלה אל הר האלהים ואעפ"י שאין סדר המקראות דומה זה לזה אין
 מוקדם ומאוחר בתורה וענין כל מה כמו ענין שומר וכפ' זה ששמו מוכיח עליו וכן פירשו המפרשים
 לסוף פסוקים אלה לא יכנס בית שוא ועליו כוונתו א"ס לא יסעור עיר שוא שקד שומר ובכרס
 כתיב ופתי אלהים ובתוכחות כתיב ובקשרתי שכי' וענין האמת בקראו בדק' כי כפתי ונא מפי
 בדק' מאן דקדק דכרו לא ישוב ועל אמר הכתוב לך ה' הנדקס ולכו בנות הפכים וממיה אפי'
 על המפרשים אותם מלסוף שירד אעפ"י סוף הוא באמת איך שכתב שלא מעורב אתה וכו' וכפל סג'ות
 אעפ"י

אעפ"י שהם מוד ג' וז' מוכן הוא כמס' שדרשו בעמק ויכן. ומפי' אות ט"ח וכתיב חכמת נבטק ביהם.
 ובחזקו לענין כח. וזה עלה אליהם הוא עלה מדרגה למעלה ממדרגה וזה אם אמר עלה כמס' וכן
 נראה מענין הפ' ושלם את בערי בני ישראל. ואעפ"י שהוא באמר על הכבודות לו הים לו להכח בערים
 אלה למינים להם היתה עבודה זו. ובשכבארו הכבודות למדנו מפי מה לין המנצחים בכבודות כל
 זה ראוי לדבריו כי אמר עלה כמס' הוא ואינו הוא שאל סמלך שאמר ותאמר כי עלה אל ה' ועלה
 אליהם הכבוד כי יאכלו אלה מדרגה אחת ימים תמה שיפול העליות בפעמים אם לא למסכת מדרגות
 ובאמת ימים הוא או אחר יש תוספת מעלות והעליות הידוע שהוא קבלת דעות ליכנס לפנים מאח המים
 אבל כמדרגה לו הנחה כמס' ויניח מלאך ה' אליו ולא כתב ויעל משה. והכח ר' עזרא זל כתב אמר
 נדע דמשה. ואינו כיון שיאמר העליון עלה אל המחתוך אך כיון שיאמר המחתוך עלה אל העליון
 ועל אפי' אמר כי הכבוד למטה והכבוד למעלה. מכלל זה למדנו כי באמרו ה' כיני בתן כח ורשות
 לכביאם לעלות איתם בפי ובלת. ויש ספק עוד לדברי משה וארץ אל אברהם אל יצחק ואל יעקב כל
 שדי. כלומר בראש סיומת להם במדרגה הכבוד המצויה לדבר ש' הכביאם ולא סיומת נודע להם בהשגת
 עמם והכח שהם באו הנוף להשגת. וזה ושמא ה' לא נודעת להם. ודומה לזה שאמר בהדרגה ואל דמיו
 גוף וכו'. ודע כי מדרגה היא כמו מדרגה עצמו בל' מן המדרגות שאין להם הסבת העצם כמו מדרגות
 הדמיונות המצויות בלב מתוך דבר ידיעה עם הסבת עצם ומסותו שלא מתוך דבר אפי' וכלל וארץ
 כלומר הכיבו אותי מתוך כך ויך כי המסכת' להם הכנסה. אבל עכ' סמית לא נודעת' להם כלומר לא
 נדעו שיש בהם כח לדעת אותו וסוף לא נודעו ולא אמר נודעתי. ויתכן לומר שכונת הכתוב לפתח
 לו פתח למשה לבקש השגה שהיא כמו שגשג ודומה לענין זה וצוהם היתה לו רל' שהכונה היתה
 להסות לו פתח למשה להסתכל על ישראל אצל האפי' דרתי את כל העם הזה אם יאכלו וידעו ה' דברי
 משה הם. ולא תמא לדברי בעלי דוח הקדש או הכביאם. לא כיון הכביאם ואמר בעלי דוח הקדש
 מסין קודם משה ה' כיני שיאמר ראיתי את השם וזה פלו' את ה' כלומר שיהיה דומה כי המעוררות
 המדרגה הים ממנו באש קצת הכביאם משה ואליך. וזה בכבודות כתיב ויראו את אלהי ישראל ויהיה מל'
 משה וצוהם אלה אל ה' וכן עמדו ואשמה. ובפי' אמר יעקב אבי ה' בחקוקים הים ואכלו לא ידעתי
 אלה וזהו יס' בחקוקים הים צורך וציון להעיר שכבוד הכרסה לכביאם עד שיהיה על הארץ. ואכיל
 לא ידעתי כלומר לא היתה ידע להעיר אותו. וזה שהכבתי ביעקב ציון בשכחו אין ללמוד ממנו
 שכן הים עושה כל שעה שרונה שמהם בו שביס' לפי שבאותה שעה מולת הים. וכבר אמר שהכביאם
 למעלה מראשיתו של מולת. כמס' ה' יסעדנו על ערש דין. ואין ללמוד משם שהים ראו לכן אלה
 שכתלתם ממנו כדי להודיעו שאין לגלות את הקץ. ואחר שזוין פעל כן כמס' ממנו תחוד ותשרה
 עליו. והוא שכתלתם ממנו בשל פסול בכיון שהים באמתו עד שאמר משה יסר. והכין כי משה
 מרס לגלות הקץ כמס'. ואחר שזוין מרתה עליו כי הים בו כח להמשיך ולפי שהכין כי משה יצא
 סוד הים סמיל ואמר ראובן בכוריוכו.

פרק י ויש בריאוי הנפש וחזלי הנוף. ויש חזלי הנפש ובריאוי הנוף. ויש חזלי הנפש וחזלי הנוף. ויש
 בריאוי הנפש והנוף ולא תמצא אדם בעולם ישרא' או מאשר אומות שלא יהיה לו אחד
 מדרגות אלו. אך שים לבך שהם מחבירו ברגב בריאות או במיעוט. ולא קד מינים הם חזלי
 ד' דברים שאין בדיק ורע לו רעע ועוב לו. נדיק וטוב לו רעע ורע לו. ודע כי בריאות הנפש וחזלי
 אינם תלויים בבריאות הנוף. או בחזלי כי בריאותם הוא החכמה והשכל וההפך הוא חזליים. וכמו
 שהמאכלים מתקנים בריאות הנוף כמו כן המעשים הטובים מתקנים בריאות הנפש עד שהמאמר כי כמו
 שצוני הכשר ורובו לאות ולעד לבריאות הנוף כמו כן השכלות לבקש המאכל לאות ולעד על בריאות
 הנפש. וכמו שהמאכלים הרעים מתלמים הנוף עד שיתלם כן המעשים הרעים מתלמים הנפש עד
 שיתאכזר. וכמו שהמאכל יתר מדרג' קשה לבדן כן המעשים קשים לנפש.

ספר האמונה והבטחון

בזנות שלמה דבש מנצח אכול דייך וגו' וכחם שאין מבושם מן המעשים הטובים רק לחסוד הכסף ולכסוף
 מן הסוף ולכסוף להם בריאות כדי שתכל יוכלו לשבץ אל שרשם בנאמם מן הגוף כאמור לא כחן מרס
 בעולם הזה לחמוך הגוף ולעזור אותו בהשלמת הסבות שהמעשה מתקיים בהן להרחיק ממנו הסבות
 שהמנוחות המעשה הטוב והקבוצה המנוחות אל מעשה הרע: וכאמור אין העולם בעצם רק להסיר הסבות
 הסם שיש למעשה הטוב ולהאמין הסבות שהמעשה הרע מתקיים בהן כמו שאמר באל ליעזר מסייעין
 אותו באל ליעזר מתקין לו: יש המרשם שבתוב בהן פותחין אבל תיקנו הנורמין פתחין למי שספס להם
 לומר כי מהשמים מוחסין למי שכל ליעזר בלומר מסייעין אותו לכך תיקנו לומר פתחין: ולא יקסם
 להם זה אמה שאמר בתורה מן הכתובים בדרך שאלם רונם לילך בה מוליכין אותו: מן
 התורה לא חלך עמם ובתיב קום לך אחם: מן הכתובים דכתיב אלכך ה' לך מלמדך להועיל מדריכך
 בדרך תלך: מן הכתובים דכתיב אל ללכך שאל לילך וגו': ומן המאמרים שאלם וכיוצא בהן כלומר כי
 מן השמים עוזרים את האדם כפי מה שירצה להרע או להטיב עכ"ל ויש לזכור כי הטוב והרע המנוצח
 לאדם בעצם אין להם עמם במתן סכרן של מנות או בעונשן של עבירות וזלתי לעזר ולסועיל כמו
 שכתבתי: ואולי יתים מי שיקסם לומר שישאל בדבריו דל: סוכיר בנזיות וזכר לסלל באל: סוכיר
 באזוזם וזכר לדרכם באל: סוכיר בקידוש היום וזכר ומאל גרבי יין לא אמרו דבר זה אוכל כיוצא בו
 אלא על אחד מסיב ענינים שם הו' ירות לעשות מנות והאפשרות לעזור עמנו ממנה כגון אלו שאין
 סיב בנזיות אלא אם כן יש לו כמות הראוי לנזיות וכן מוזוז מי שאין לו בית ראוי למוזוז איכו סיב בה
 גסוף מאור אסדים: וכן בקידוש היום יכול לקדם על ספת וטרת וכדאי יין ועל כן הים וזכר בכל אלו
 שם כנגד מרם: ומה שאמר שאלו תלמודיו את ריבז במה הארכת ימים אחר להם אימי לא שפתחתי
 הים בחור ד' אמות של תפלה: ולא כתיב סם למכרו: ולא ביטלתי שקידוש היום וכו': וכן דבריש
 הרבה כיוצא באלו יש בדבריו דל בדרשות ובהנחות שגראם אהן שיש מתן סכרן בעצם יתרע לך שאין
 המכר הזה על מנות תמורה אלא על מנות שאלם ממנו לעצמו בטוב מדומיו וזכר בריאות נפשו:
 ואין לזאת המכות כח גדול כמו שלתורה עכ"ל מתן סכרן בדור בעצם: או יש לפרש במה הארכת ימים
 בלומר כאילו מנות הרבית להרגיל בה את עצמך עד שתתחזק בידך זה ימים רבים ויותר משאר המצו
 ומה שאמר אימא וקנה סימם לי עצם אמת לא היה לי יין אפשר שיהיה דל כי מאמא למד הוא לסיית
 בזהר בקידוש היום שכן למד מאם שעשתה אמו והוא עורכו קטן: וכאמור עומד בפסח ופתי הלחם
 בעצרת ובסוף המים מנות של תורה סם: ואמרו במהבית ראש המסד בפסח קמא מפני מה אמרם תורה
 הקריבו עומר בפסח וכו': כדי שתתבדך להם תבואה שבעדות: מלילס מלילס להיות סכר הקרבת
 העומר לזכר מנאם שבעדות שגראם שיש סכר אחר בעצם: אלא כך היתה כובת דל מעני מה
 פוקס פסח להכפת העומר ויותר משאר הימים שיש תחלת ביטול תבואה עד כלות קביר עשורי וקביר
 חטים: לפי שבעצמם העולם כדון על המכובאם: עצרת שתי הלחם: וכן החס לנסוך החטים: ואלי אומר
 שכל מנה שיש לה וזון קבוצ שלומן עשיית סכר בעצם כפי הראוי לזמן הסוף ועיקר סכרם בעול סכר
 ובעצם סקורא קט אחר ומנה אחרו סכר קט יסבילי: סכר קט בעצמם לא יסבילי: למדנו שיש
 סכר לעושה מנות אש' שלם כומס: אלא שגזרת הכתוב היא לעשותם כומס הקבוצה לה כדי לכתוב
 סכר: ויש מנות שאלם לא עשאלם כומס אין לו תקנה לעשותן לאחר כגון מנה וסופר וכיוצא בהן כולן
 אין דומין לקט אלא ללמוד שראויות היו לעשותן אפילו לאחר זמן: והספרים ים בין קט לשאר מנות
 שחרית שיש לה סכר עומק בתורה: וכמוכ לדבריו וכאמור חלי הכסף הוא המעשה הרע: ובדורא
 הוא המעשה הטוב והוא כפגית ושאלם בו בסידעם שפעשים מקובלי לפני בוראם כאלו אוכלת וסופת
 ולזה בתבון שמתרגם בויהא את האלדים ויאכלו ויסתו וכו' חזן בקרבנותן דליתתקבלו כאלו אבלין
 וסמין: ובאלם מנות רבם ויסתו את האללים ויאכלו ויסתו וסמין עיניהם מזיו הסככים: ד' יוסכן אמר
 אכילס ודאית דבר להסמך: וכבר בתן סקסם ד' עזרא אל עם שיש בו ד' אף אכזבאמר כי הדבר ידוע

ודאית שאין כונת האכילה להפסד דבר האכל אלא להוסיף לאוכל עוד תענוגים וחיים עכ"ל אכילה
 ודאית ולא חלק עם האדם שזכו עיניהם מיון השכיבה * אבל הוסיף ע"י על פירושו לומר שהנפש מתענגת
 ושמחה במעשים המקובלים לפני הנזק בהנחת הנזק באכילה והיא האכילה הודאית * וזהו מענוג
 הסתובב או מתענג על ח"ו * ואין הסתובבה עונש כ"ף אלא עונש שהיא הסתובבה והמעשה הטוב
 וכמו שאדם חייב לברך על המזון כשיש כל המזון כלן מברך עליהן עובר לעשייתן * וכמו שיש אכילה
 שצריכה ברכה לפניו ולא לאחרים כגון פחות אכילת * ויש שטעונוס לפניו ולאחרים * כך יש מנות
 שטעונוס ברכה לפניו ולא לאחרים * ויש שטעונוס לפניו ולאחרים כגון ברכת מילה וברכת התורה
 וכיוצא בהן *

פרק ח ואחר מדברנו במזון אכילת מה שצריך לי לפרט בענין ברכת המזון אמר מטוב
 חייבונו הרי זה בור שטעמו מדבריו מהם חייב ממקצת טובו כלומר בהסדרן
 ואיכנו יודע כי לב האילן ח"ו לו להמקיים במה שהוא יונק מן הארץ לילי הקליפו הסינוניות * כמאן בור
 ואילו אפי' בדרך ארץ כי שמעין כמו האילן והוא יס' והקליפו הסינוניות הם שאר הכחות הדומים לקליפות
 ולעצמי המתפשטו בטובו של מקום סביבו הקו האמצעי שהיא כ"י * וברכת הין משם תקן אותה בטעם
 שבתן מן לים מן השמים וענינו מאמר * ועו"לר איעור אומ"ל מי שלא אמר ארץ טובה ורחם בברכת
 הארץ ומלכות בית דוד בכוונה ירושלם לא יבא יס' * כיוס הזקן או"כר"ך שזכיר בה בריית * ר' יוסי אומר
 צריך שזכור בו תורה * פלגיו אומ"ל צריך שיקדים בריית לתורה * ודע כי ב' ברכות אלו ספק ברכת הארץ
 סביבה ירושלם כעין כלל ופרט הן * לפי' שברכת הארץ כוללת כל א"י ובונה ירושלם אינה כוללת אלא
 ירושלם לבדה * וברכת הארץ אחר שהזכיר בה ארץ טובה ורחם צריך שזכיר בה בריית * מה טעם
 פי' שפארשו לבי שבתה הארץ לאברהם בטעם שנגמרו על המילה * ולא כל זה הטעם שהרי קודם לכן
 הכתיבו פסמים * א' כשמים כן ע"ה בריית בין הבתרים כמ' ויאמר ליו אמי האשר הוצאתיך וגו' וא"כ
 איך נצטרך מעני זה להזכיר בריית בברכת הארץ * אך נראה טעם הדבר לפי שכיון שנכנסו יס' לארץ
 כעטוס יסועס למו"ל את בני יס' פכ' כעת שהיא אחר ה' וגו' וטוב מול וגו' * וכדי לסמוך בריית לארץ צריך
 להקדים בריית לתורה * כמאן הסדר סוס כאשר כן לענין כלם ומשובם כאשר יס'ם האומן בתוך האומן
 מוכיר תחלה ארץ טובה ורחם שהיא עיקר הברכה ואח"כ מוכיר בריית משום דמאן לים ואח"כ מוכיר
 תורה * והוא נתן טעם בדבר לפי שהמילה ניתנה ב"ב ברייתות * ואפי' כתבתי מה שכל עד ששם כאילו
 לא כתבו טעם לדבר כי לכל דבר יוכל אדם לתת טעם מדעתו ואין בזה הפסד מאמר * והכוונה כוס
 ובכל הדומה לזה שאלא לא תקנו כך או אלא לא נכתב בתורה כך ראויים היו אותה תקנה וראוי הוא
 ליכתב מעטם כך וכך ויגדיל תורה ויגדיר * וצריך שזכור בה תורה לפי שלא היתה התורה שלמה אלא
 באי' שהרי סרכס מכות תלויות בארץ * וב"כ וזהו הארץ שהיא טוב * אין תורה כמותה ח' ואין חכמה
 כחכמת א' * כמאן א' ראויים לתורה ואין התורה שלמה אלא באי' סמך לזה שהענין לא טוב סיוות האדם
 לכדו אעשה לו עוד כנגדו * וזהו טעם להזכיר התורה לברכת הארץ בעולם הזה שבמורה כי היא
 סוף ואורך יומך לשבת על האדמ' * וצריך שיאמר הולאם תחלה כי על כל כבוד חופס וסוף לפי שחללה
 המחשבה סוף המעשה * וברכת הארץ יסועס סיוון אותה בטעם שנכנס לארץ * ואחר שהזכיר כל זה
 בברכת הארץ כל א' חוזר ומברך ברכה א' כנגד ירושלם לבדה שהיא עיקר הארץ מכוונת כנגד ירוש'
 של מעלה * וצריך שזכור בה מלכות בית דוד שם כסאו * ודוד ושלמה תקנו בזמן ירושלם * דוד תקן
 על ירוש' ערך * שלמה תקן על הבית הנדול והקדוש * באקוס אחר ארבע על מלכות בית דוד * ושלם
 ברכות אלו מן התורה * והטוב והמעט ביניהם תקנוס :

פרק ט מכל הענינים שכתבתי תוכל להבין שאין מעשה כעשה בעולם שלא יס'ם לו למע' כח
 שהוא כר' כעין דוגמא ודמיון ועב' כשנמא' כר'ל או בל' או טעם אמן המנות או
 מתן סדרן ויקראו בשם א' א' תחשוב כלכל כי הוא בא' על ענין השלם אבל הוא בא' על העליון נגד השלם
 אכל i 4 פ 7

הנה עבדו ממנו בתורה מות חסר אלף ושעיר עזים אחד לחטת חסד כבוד שנה לך בעבור
האלף כהן כו' ומ' רב דומה לזכור כל כי לפי מ' בעין וינקעו מים כל מומות שנעלם כלם
בנקעו' ועכ' יתכן ל' מר בעדמו מים ימין' ככיו' כמו בד המכות השמאל' קשאו מהם עליון וקהם
תחמון כל זה הים כלם ים נחשבו הסמכות להפגשע בנפידים' ויסו פרום ובעדמו ב'פכ' כנשא
א' וזאת היתה קרינת ים סוף' ולא פי באים הים והוא הים האמריני

פרק עשירי בבאן אכסוב פירו המאמר הנמנה בדברי רז' אל רב נחמן לרב חמדה מאי
דכתיב בקרבן קדוש ולא אבוא בעיר אמר הקב"ה לא אבוא בירושלים של מעלה
עד שאבוא בירושלים של מטה' ופי' השם ברא' כאלו הקב"ה עם מדת קדושת שלו מדבר' אומר לא
אבשה חרון אפי בירושלים לפי שלא אבוא למדת אפרים' ומלשון נשוכה וכסת' וכן אם תשוב יש' כשם
ס' וכן וזאת הארץ תשוב וכן תורת ה' תמשיך משיבת כפ' כל אלו לשון מנוחם וישוב הדעת הם'
כי אל אכבי ולא אס' כלומר בעל הרחמים וראוי לי לרסם עליהם וזו סבת למעלה מאמו יחד כמארן
נחומי' וידענו כי המלה הזאת היא מדת רחמים' וכן הוא אומר אלי אלי למען עז' חמי' כך פירסוהו
רז' במכא שהיה מדת רחמים' ובאומרו ולא אס' למדנו כי במקום הזה מדת הדיון הוא אים' ואולי נרוב
המקומות כמו כן והעצם כי כותת מלת אים' ואם לשון אס' הוא' אלא שסטי' ה"ה שמי אותיות משמו
ביניהם יוד באו' ס' באו' כדו לשון מלך כיכיהם' בקרבן קדוש ולא אבוא בעיר כלומר אהפלה
ואחשבה במדת קדושתו בזמן הגלות ולא אבוא בירושלים של מעלה עד שאבוא בירושלים של מטה לקיים
מ' ככל דרשם לא נר' וסעכין הסוד שקראו רז' ברכה ותפלה ברכה שמכיו' אל' ישמעל פעם אחת
בכנסתי לפני ה' לקטיר קטרת וראיתי ים אבתיאל' ס' נבואות אל' ישמעאל' כיו' כרכי אמרתי לו יסו
דכון מלפניך וכו' ובאמת ים תמה כזה כי לא הזכיר לשון ברכה אך כלומר שאל' לבקשה שמעשה עד
שתהא ממנה ברכה למעלה ועל כן הזכיר בלשון ברכה תפלה' ואמר שה"ה מתפלל בכל יום מאי מכלי
יסו רצון אל' פני מוכסו רחמי את בעמי' מן ומלוא את הארץ וכבשום' וכנסה כתיב ויומר כוכל לומר
כי הוא לשון מביעה וכסוי' כמו יאבד ירחמנו' ככוס עוכוסיו כל מ' יסו' כח למדת רחמים למכוס מדת
גבורתי ופחדו להקטשע ול' יגע בהם ויגורו רחמי על מדותי' כסוד זה הלשון על הרחמים מתורגם
ארי אתגורלו רחמני' וקנה לב' חכם להכין מהו על מדת ואתכסה על בני' ואומר כי ה' דבר טוב
על ים' ואל' יקשה עליך עד שאבוא כי יאכנו לשון המקרא אלא לשון החכם שפערס והוא שפערס שכינה
בישראל' וידוע הוא ששלחו של ארם כמותו' וזן דעתך להכין למח קראת עיר' ואין עיר אלא קטנה
וכן הוא אומר בלר בעין וישוב העדה' ולכן אמרתי שהוא מלשון בגזרת עירין פתגמה וארו עיר
וקדים מן סמיות כחית' ולא יתכן לומר כי בקרבן קדוש באר על פנימיות אהפקלדיו המאיר אלא
סוד הכבוי הוא מתכנה על גלות ככל' אבל אס' על הגלות סוד הים מתכנה לא יתכן לומר כן משום
שאל' יתכן לשבי עזו ותפלתו ביד נר וזהו מלך דוס הקדם' וזהו שמקבו בתפלה מפני סיד ששטלתם
בכית מקדש' ואומר המכביסים אותי על פני' ופי' עמי עמי כמו ופניך הולכים בקרב' ודומה לזו
משל כל מקום שגלו ישראל שכינה עמם' ועוד אמר בג' מקומות פי' סכסוב שישיעקן של ישראל הוא
ישיעקו של מקום וכו' וכנסתלמה הוד באקדם כנעלו כל הסערים ושעיר דמעה לא כנעלו לפי
שהדעג' באה מכת המים שכבראו מן המים ונקראו מים טהורים כדכתי' וזרקתי עליכם מים טהורים
וכן בקדשים מים חיים מכ' נבאו מים חיים מירושלים מכים אל הים הקדמוני ומים' א' הים האמריני וגו'
וזהו פי' השם ברא' מים חסד מן הסכסוב מכים א' הים הקדמוני וחניא א' הים השערי' בקין בימות
הדין' ובחורף בימות הרחמים' חסד כדרא מא' וקור כדרא מים' יסו זה שלא יפסוק עוד כל ימי
הארץ וזהו יסלנו שמו במחול וכו' אז תשמח בתולה במחול' במחול בני' יד חסד' וסבן וקרא מה טוב
ונעים לומר אחר מקרא זה רז' נבאו מים חיים המקרא שמתנו וזה ס' למלך על כל הארץ ביום השוא
שמעלה וממרום נא'ן סוף' ובאמר נבאו מים חיים מירושלים קרא המכתת מקק באותיות בחקיקות

ספר האמנה והבטחון

ברוך ביום אל תחמר ירושלים זה הניבן כמו שחזק בשבט השבט שחזר בפרוץ סן על כפים חסידים
וזהו שדרש על כפים על השמים נורת אדם שיש בכחם וכן נשא לכבדו על כפים במקבת מעבדות
כפץ וכחל לרוקע הארץ על האים וזו ידיו גלילי וזהו ירושלים שעתידה להכניס בו מיד וזה
מאמנים בדרשים יב מימי אכנים טובי מי מרשים תרי שם כלומר כפעמים שם סם יב גבולי לבסוניהם
ואכאן כלמוד ענין יב אכנים שבאפוד סהיו שם שם על סמא יב סכטים וקראון נכאן כלס מרשים
והיא העצמיות שבהם והמים סהס סם סקראים מים סעל יוכים וסם סתליוים נמאר וכןן סגלות
סקראים שצרי דאעה משום ספשיב אסור יד וימינו מפני האויב ובקדשם כשראס את ישראל דיהס
כסופים לאסורוסם אף סוף סשיב אסור וימינו אכל כימי סגאולה נקר מים ססוריס בשוכ כל סדכריס
למקומן וסם סתעלים מלמעלה ומסור סביב לבית קדש סקדשים ומלכות בית דוד למקומם ויראויים
סם סמים סחיים לקדש מים טהורים כי סם כמעלה סו ואין סומאס כוגעת סם אלא כנגד שם מעלות
ושם מעלות סומאס כך סם אבי אבות וסוף סמת סבי לו אכ סומאס סלימי לו ראשון רביעי לו
סבי כמולין סמימי לו סלימי וסרומם סמי לו רביעי בקדשים וכסו סל מלאך ידוע סוף ולפי
דעתי סוף כסם עלי סר ולכך עשה משה כסם כסמת לסמיות כסוכי כסמים ססרפים ואל יכסילוך
דעיוכך כדכריס לו לומר טמא כעורר סכין ודע כי סמורס כדדסת כמל פכים ססור וסם וסביעוים
ולא ססומאס עולם אלא ססמורס כדדסת ואמר ולכך ספלגשים אסר לאכרסם כמן לסם סמכות
סמאר לסם סם כסומאס וסם כסאר לפיוס סענין לטאר טמא מת כמי כרס ססם מעפר סרפת פרס
אדומס וטעם מפני ססמאס יב כעגל וסו ססביב רס' זל כפי פרס אדומס סמלו לכן ססמס סטיכ
סלטרין סל מלך אמרו סכא סלס ותקסס כולת סכן כך סכא פרס ותכפר על מעסם סעגל עכ וסם
כארץ סכסוכ סמאר כל דבר אסר סכא סכס סעבירו באסוטסר סלס סדבר סססר עי סלס כעבור
כסוף באס ועכ' אף כמי כרס יססמאס ואסר לא יכא ככא סעבירו כמים לא סלס טעמו ככסוף כמים
לא סלין סומאסו עי סלס ועל כן ססרס סוף כסלול וסוף עגל כי מלס כסו ולפי ססמים סססוריס
למעלה מן ססומאס לכך אמ סבתו מכל סומאסוים וסכל גילוליסם אסר אססם וסם יסיה כססמור
ססביב לבית קדש סקדשים ומלכות בית דוד למקומם :

פרק יא בבאן אדבר על מלכו בית דוד אסר סססוררנו לדבר בווען לכך ודע סמלכות
בית דוד כא מלס סכ וכמי סם עולם ואסור וארפכסד ולדו וארס וסם
כולר מוסל מאכנו כולר ארפכסד וכלס עד סרס וסרס סוליד אס אכרסם אס כסור וסם סרן וסרן
יכאן סרס ומלכס סכ' סרן אבי מלכס ואני יסכס זו סרס ומאכנו יכא לוט אכיוס סל רות סואאכיס
וסל כעסם ססמוכית יכסכ כסא רכסס כס כסולל כן כסור סלך ועכב אכל לכן ולסס לו כסותו
יובא ממנו יסודס וסוף סיס רביעי כסו כן לאכרסם וסוף סיס סביעי למסר כססות אכרסם יכסכ
יעקב ראוכן ססעון לוי ויסודס כנגד ימינו סכסוכ כסנא ססוף כנגד ססכט וכאמר כיוסודס וסעמוד
סלרס וכאמר כסכט וססכט כיוס סכסוכי כלומר סכט וסעמד מללכס וכא' כיוסודס אסם יסודן אסר
וכסכט אומר מומור סיר ליוס ססכט טוב לסודות לס' כיוסודס כסוכ לא יסור סכט כיוסודס ומסכס
אכין רגליו רמז למילס ססיא דוסס את ססכט עד כי יכא סילס מלסר ככסב כסא סבי דרזיס סילס
כמי מלס סכסוכ את יסר ואכסלום סרסס מסיחא רל לא יסור סכט כיוסודס עד סיכא מלס סיסכס את
יס ויסיס סמלסל לבית לוי וסוד ססוב סמלסל למלס כימי גאולתיו כי סוף יוכיא את ישראל כסל
אלו סם כרעיס סלכו יכוליס לסכין ממנו כיוסודס כסוכ גור אריס יסודס מטרף כלסו מטרף מוון כלו
סססלס עכסו מלעסות אפי' אוכל כסם וכסכט כסוכ לא מעסם כל מלכס' כיוסודס כסוכ כרע רכך
כאריס וכלכיא מי וקיסכו וכסכט כסוכ סכו אים סססיו אל יכא אים ממקומו כיוסודס כסוכ אמרי
לגפן עירס כלומר יסור אסם מלכס' וכסכט כסוכ למען יכוס סורך ומסורך כיוסודס כסוכ ככס
כיון רמז לקידוש סיוס על סיון כיוסודס כס יב סכלילי עיכיס מיון רמז לססועה גסס סכולת סס

הוא

כ"י

ספר האמונה והבטחון

בזכר מצוה ומורה אור ודרך חיים טובות מוסר. אף כאלו נזר ד' מאות שנה על זרעו כשנא להבטיחו
 שובא ממנו זרע שירם את הארץ שכלאמר אבי ה' אשר הובאתיך מאור כסדים להחיות לך את הארץ שאת
 לישמך. ואין לשון ירושם נופל אלא על מי שיש לו זרע דכתיב קסה לי ענבל משלש ועז משלש נזר
 נכרת לו הכרית בין הכתרים כהמים בן בעשים שנה שכלאמר ומושב בני ישראל אשר ישבו בארץ מגרים
 שלמים שנה וד' מאות שנה. והשכנון הזה מתחיל מברית בין הכתרים שהם אברהם אבינו אז' בין ע'
 ועשה שלמי שנה עד שכולל יצחק והיה אברהם בן מאת שנה שכל אברהם בן מאת שנה שכולל לו את
 יצחק בנו. וד' מאות שנה שכולל עד שכלאמר מזה שנה בל' וכתוב בן מאת ושבעי שנה שכלאמר
 זה שכלאמר למת לך את הארץ שבתין ממנו שהיה עומד בל' וכתוב בן מאת ושבעי שנה שכלאמר
 שכלאמר יצא משם קודם לכן ואחר כך חזר שם ויצא כשהיה בן עשר שנה כך שמשם בדרך עולם וד' מאות
 שללו תחילתן משכולל יצחק :

פרק יג **שני** הדין הללו שהם ה' של אברהם ושל שרה אין טעם תוספת זה בטעם תוספת
 זו שה' של שרה היה לנצל כח המולד כמו שאמר שרי לא תלד שרה תלד.

אבל ה' של אברהם היה אם להוליד בשר הוליד ישמעאל קודם שנקרא אברהם נשרי ונא ממנו
 ישמעאל כבוד שהיה שמו אברהם. ולמה הוסיף הקב"ה ה' בשמו כדי שיאמר עולה למיין אברהם
 שהיה בני' רמח' מנות עשה וכנגד רמח' אברהם. ואחר כך ונא ממנו זרע שהיה ראוי לברכה ושימחה
 שמו של הקב"ה עליו ככה פירשוהו בבראשית דכה. ועוד אמר' למה הוסיף הקב"ה באברהם ה' אשר
 אותיות אלא כדי שיוכח כל אבריו של אדם לשני שהיה בכ' ויכול כי שכלם הענין דכתיב כי נכלל לשנים
 עשה את האדם ואמר' ואברהם זה שמו ואמר' אלקים אברהם. וזה לפי פי' מל'. אבל על דרך פשוט יל'
 שהוסיף אות אחת על שמו שליו וידוע לפיכך שפירות האמונה ליכנסו לשלש האבות שהן שרה
 ורבה לאה ורחל שהאותיות שלהן יג' ושל אבות יב' לכן הוסיף אות אחת על שמו של אברהם נמצאו
 בין כולם כ' אותיות כנגד ג' אותיות של שם בן ד' אותיות. ולמה הוסיף ה' ויחד משאר אותיות לפי
 שליו וידוע לפיכך שפירות יעקב שיכתב מלא כמו שכתב שכתב יעקב מלא בל' כה' מקומות הרי ה' ה'
 שמו של הקב"ה. ואם כי יעקב נטל את אחת מאלהיו כדי שיכתב ויבשר את בניו טעם זה שפיתק הוא
 לאות אחת ואילו משפיק לאות יג' שיכול ליתול מאמו את אחר' ומעני מה נטל ה'. אבל הטעם הממשיק
 לזה לפי הפשוט הוא מה שכתבתי. וכן כלומר לפי הפשוט שהטעם לתוספת אות ביעקב לפי שנקד' שמו
 ישראל והיה ממפר האותיות יג'. לא הוסיף אות אחת להשלים ל' כתיבות שבהם נמצא של אברהם
 להשלים יג' ושל יעקב להשלים ל' ודברי רבותינו דברי אלהים חיים. אבל אני אומר שאלמלא לא היה
 תוספת ביעקב מן הטעם שאמרתי ראוי היה מן הטעם שכתבתי ואין בזה הפחד לדברי. ולמה
 הוסיף באברהם וביעקב וכיחזק לא הוסיף לפי שיחזק מדתו דין כמו שאבי עמיר לכתו' לך לא הוסיף
 בו. וכמו שראינו יג' ומה נטל כח המולד של שרה באות ה'. לפי שכל המולות נמסרו להם בני' ימי
 בראשית עם בריאת העולם אלא שכל אחד פועל בזמנו הקצוב לו כמו שכלאמר לכל זמן ועת לכל חפץ.
 ומעני שכתב העולם כפי כח המולד שהוא בכלל בריאת העולם כה'. ודומה לענין זה מה שכלאמר
 בהפסוק קדוש שכלאמר המבטא אני מאברהם אמר ה' מה שאני עושה בך דומה לא יפה לי לעשות שלל
 מדעתו אני כתיב לו את הארץ וכו'. אף כאלו כה' ברא את העולם ונטל כה' כח המולד כדי שאמר
 הוא נזר ואחר נטל אלא הגדור הוא המבטל ואין אחד יכול לנטל. ושמואל הוא הפועל הוא הסוגר.
 וזהו ענין הסגור והמסגר. והענין כזה אל יסיק בעיניך ושארם וחזר אותם ממיד ג' או ד' או ה'
 פעמים כיום מבקר ועד ערב ויבאר לך שתמותה כפיכך אותם ותלמוד ממנו לענינים אחרים :

פרק יד **כבר** נכתב לנו שחכמה ותבונה ודעת נרמזים באות ה' ועל כן אני אומר כי
 נקראת חכמה והיא נקראת תבונה ונקראת דעת. ולא אלו בלבד אלא כל
 דבר וענין וזהו המוכר בשם פסוק בבריאת עולם ויכול לשי' לקדושתו בו. כגון דברים שבהם
 כבר

כברא העולם כמו שכתבתים במצא' ונבין דבר ודבר שנאמר בדבר ה' שמים כעשו וברוך פיו כל
זכא' ונבין שעל וזרת וסלי' שנאמר מי מדד בשעלו מים ושמים כולת טכין וכל בשלים עמר הארץ
ונאמר כלם שכברא העולם כי מאמרות' לכך יש לומר כי כל מקום שנאמר בו לשון אמירות יכול אני
לפרש אותו במדרש שבעי' וכן במה שהכסר עול' וזו מה שכתוב באיכס דב' אל' ויחנן כי
מאנו את תורת ה' וזו מדרש שבעי' וכן כל מקום שיש בו לשון דבור יכול אני לפרש אותו במדרש
שבעי' ולא בכרשית דב' שבער לשונות של כנאות הם קטם שנכולם דבר שנאמר דבר האם אלוני
הארץ אתנו קשות ר' כי הוא מלת הדין' ובכרבות מהו דתיא' דיכא שלמא בעלמא הוא ולא תתיא
שכיכס קלל דיכא כמו היינו תורה' ובכפר הכהן אין דין אם אין כחמה שנאמר וס' כחן חכמה
לשלמה' ואח' דין את הדין על מתוכותיו כמנא' כל הדברים זה בזה פנים כחן פנים ודאוי ליתן את
של זה בזה' והכורה ה' מיוחד בכולם וכולם מיוחדים בו' וכשם שיש חכמה לרעה ויש חכמה לטובה
כך אמת היא רמז לירידת שאול ופעלים ממנו כמו שאפרש בסדר דבריו דל' כמו שכתבתי פרק ה'
ולפי שאותה היא רמז לשאול הקופים באברהם עד שנאלצות במנות מילס שאל' שתהליך לפני וסיה תמים
במנות מלס ואותם שעה חסיף' אל' על שמו חכוכות המולס וס' נבולין מניחם דכתיב' את דבס דריתך
טלית אסירך מבור אין מים בו וסכמם קוצת הכרמות באות ה' היא סכמם שכתבס ללס מה וסו שא'ל
סכתוב דאוי כי סכמם אלסיס בקרבו לעשות משפט וסו' מה סכס ממנו שלמה כספאל לב שומע וסיה
סכמם ססוכירו בירושלמי בענין טוב וישר כ' על כן יורה סטאים דרדך' שאלו למורס ססוטא ססו
עוכסו אמר להם יביא קרבן ויכוסר לו' שאל לכנאות ססוטא מהו עוכסו אמר' להם סכסס ססוטא קוט
תמות' שאל לדוד ססוטא מהו עוכסו אמר' להם יתמו סטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם דרכי כסאי
את ס' לללויס' שאלו לסכמם ססוטא מהו עוכסו אמר' להם סטאים תרדך רעה ואת דקוי' שלס טוב
שאלו לה' ססוטא מהו עוכסו אמר' להם יעסס תשובס ואני מקבלו' ופירוש סמאמר סוס כל ססמיס
וסני עמודיו ודוד הוא יסוד העולם וסכמם היא שלמה' ותשובס לסטובס הוא בוכס כמו שא'ל סכתו'
וסור מרע בוכס' וסכמם היא קנרלת כסא ס' שכלא וישכ שלמה על כסא ס' וקנרלת כסא דוד סכ'
ישכ על כסא דוד אביו' ויל' כי מה סמאר וסלמא ישכ על כסא דוד הוא כאמר על כסא מלכותו ממס'
ומה סמאר וישכ שלמס על כסא ס' נאמר על כוכת פירוש ספירושנו ססוא כס מלכות בית דוד' וסומר
בעת סהוא וקראו לירושלים כסא ס' וסוא רמז למדת הדין שנאמת הדין כברא העולם' ובכר' בראשית
ברא אלדים' וזה ססס הוא מלת הדין' וכברא ברא לכך יש לכו לומר ס' מלת הדין' וזו סמאר סכתוב
תפול על יסס אימת סמי מלית כלומר אימת ס' וסחד אך מה סמאר סכתוב כי טוב זמרים אלסיכו סעפי'
סיס לכו לומר ססוא מקור כמו טוב לסודות לה' ולומר לסמך עליון אומר אבי ססוא ננו' ותוספת סס'
פיר' ללמי זומר סאין לך כל אוח ואות כאלף בית שלס תסא רמז לס'ס וסו' פירוש סססוק ססס' כי טוב
ברק כמו סמאר אין טוב אלס דקוי סל אמרו דקוי כי טוב זמר' ס' אלסיכו כי כעיס וסו' ססס סכ' סכך
יסס דודי סף כעיס באות ססלס' לסוות לו' בוכס ירושלמי לסון כלס ס' ויכין ס' ללדים את סלעל אסר
לסממן סלרס' וסר'ל מלמד סקלעס ס'ס לסוס ככלס וסכיא ללרס סכין בכרבי סיס קורין לקלעית'
בכיותא' וסאך כך דכיא ישראל יכסס ססלס למעלה וסאכ למטה וסו' מה סמא' סכתו' ססס' סככי מרביץ
בערך סככיך ויסדמין בספירס' וכתוב וסמתי כדכד סמסומין' וסעריך לסככו אקדס וכל גכולך לסככי
ססין וסאכ וכל ככין למורי ס' ורכ סלסס ככין ופירושנא' אין כל אומס ואומס כופלת למטה עד סספול
סרס ססלס למעלס ס' סקוד ס' על כס ססירוס במרוס ועל מלכו סלדמס' בלדמס' ולפי סמאמר סוס
יס לומר סאין כל אומס ואומס עומדת למטה עד סמסומן סרס ססלס למעלס' ע'כ אמר סכתוב כיון
בססעס סספס למעלה וסכיס כדקס למטה' וסו' סעכין סכרלס כסכי ססוקיס אלס ססס כי טוב זמרים
אללדיכו' וכוכס ירושלמי לפי סיס ס' מוסעת ס' כאלת זמרים ססוא סרלס סכוכס סל סס כן ד' איותות סכל
ס'ס ססספת כאלת אימתס סיא סס' ססכיס וסאכ אמר וסחד וסיס סמאד ססכסס ליסכס' כמו סקיר

ספר האמונה והבטחון

לִיעָקֹב וְשָׂחָד וְנֶחֱם שָׂחָד חֶסֶד לְאֶחְרָם וְאִתָּה לִיעָקֹב מִכֹּחַ חֶסֶד לְאֶחְרָם וְשָׂחָד
בְּכֵן לִנְחֵם :

וּפָרָק טו' הַמִּדּוֹת סֵלֶלָו בְּתֵנוּ לְאֶחְרָם וְשָׂחָד כִּמּוּ שְׂאֵרָל כְּמֵדָה שְׂאֵרָם מוֹדֵד בֶּה מוֹדֵרִין לוֹ
לְפִי מִתְנַסֵּה אֶחְרָם אֶבֶד בְּמֵדָה חֶסֶד כְּדִכְתִּיב וְיִטֵּעַ אֶשֶׁל וְכוּמִרִיקוֹן
עוֹלָה תִּמְחָה לְפָנֵי כוֹרָא וְשָׂחָד מוֹבְרוּ וְלִפְיֹכֶךְ כִּי־תֵנֶה לוֹ מֵדָת שָׂחָד שְׂחָד מִכָּח סִבְכּוֹרָה וְעַל כֵּן הִים
רָאוּ לְבֹא בְּאוֹתוֹ כְּסוּן וְלִפִּי שִׁסִּים יַעֲקֹב אֲבִי־אִמִּי וְכִתְּאִמִּי דְכָרְיוֹ שֶׁכָּל אִשָּׁר שָׂחָד לוֹ יַעֲזֵר אֶעֱשֶׂה
לָךְ וְיִסְיוֹ יִבְכִּי וְאֶפְרַיִם וּמִנָּחֶם שְׂאֵר עֲלִיסָה אֶשְׂרִים וּמִנָּחֶם כְּרֹאֲוֹן וְשִׁמְעוֹן יִסְיוֹ לִי בִמְכָה שְׂחָד יִד
כּוֹחַ מִסֵּה דְכִכּוֹרוֹת לְדִמְסוֹת שְׂחָד קִדֵּשׁ מוֹבִיָּא קִדֵּשׁ בְּשָׂאֵרָו עֲשֶׂה וְהַפְרִים סִבְכָּה אֶחָד לְשִׂמְרָו וְלִכְרָךְ
בְּזִמּוֹ וְשָׂחָד שִׁבְט לוֹ וְלִפִּי מִתְּאִמִּי דְכָרְיוֹ כִּמּוּ לוֹ מֵדָת שְׂאֵמֶת : וְעוֹד יֵשׁ לוֹמֵר מִתְּנָה לוֹ מֵדָת שְׂאֵמֶת
כְּדִי לְשִׁעִד עָלָיו שְׂאֵל בְּמִרְמָה קֶבֶל הַבְּרָכָה וְשָׂלָא רַמָּה אֶת לִבֵּן : וְהֵם שְׂאֵמֶר אֲנִכִּי עֲשׂוּ בְּכוֹרֶךְ פִּי אֲנִכִּי
בְּמִקּוֹם עֲשׂוּ בְּכוֹרֶךְ כְּלוֹמַר לְכִכּוֹרָה שֶׁבְּכִיל הַבְּכוֹרָה רַמָּה יִכְחַם לְכָרְךְ אֶת עֲשׂוֹ וְעַל כֵּן הִיוּ סִבְכּוֹ רָאוּיֹת
לִיעָקֹב בְּמִקּוֹמוֹ שֶׁכָּרָה לְקַח מִמֶּנּוּ הַבְּכוֹרָה וְהוּא מִכְּסוּ בֹא לְכִכּוֹרָה וְכָל רָאוּיֹת לָם וְהִנֵּה מִכָּח סִבְכּוֹ הִיוּ
הוּא כְּמוֹסָו וְשִׂמְרָו בְּמִקּוֹמוֹ לְאוֹתוֹ דְּכָר שְׂחָד לוֹ מִכְּסוּ סִבְכָּה בְּמִלָּךְ כְּשִׁסִּים מִדְּכָר עִם הַכִּבִּיא הִים
אוֹמֵר אֲנִי ס' וְכֵן הַכִּבִּיא כְּשִׁסִּים מִדְּכָר עִם יִשְׂרָאֵל וְעַל זֶה אָמַר יַעֲקֹב אֲנִכִּי עֲשׂוּ בְּכוֹרֶךְ : וְכֵן כְּלוֹמַר אֲבִי
בְּכָךְ בְּכָךְ עֲשׂוּ כְּלוֹמַר לְכִיִּן הַבְּכוֹרָה וְסִבְכָּה לָם : וְאִילוּ הִיוּ אוֹמְרֵי אֲנִי עֲשׂוּ וְשָׂחָד הִים אוֹמֵר שָׂחָד עַל
כֵּן הַכִּבִּיא הַבְּכוֹרָה בְּכָל עֵצָה : וְכֵן אִתָּה זֶה כְּבִי עֲשׂוּ כְּלוֹמַר שִׁסִּים לִי לְכָרְךְ כִּי סִבְכָּה לִי הִם רָאוּיֹת וְהֵם
שְׂאֵמֶת עֲשִׂיָּה בְּאֶשֶׁר דְּבִרְתָּ אֲלֵי בְּאֵלָו אֶשֶׁר בְּעִבְרִי כְּלוֹמַר לִי הֵי דְבִרְתָּ : וְכֵן שְׂאֵמֶת כִּי לִוְלִי שְׂחָד אֶת
עֲשׂוֹ לְעֵצָה לָם מִמֵּדָה רַבָּה וְלֹא סִבְכָּה לִיעָקֹב הִים יוֹכֵל לְכָרְךְ אֶת עֲשׂוֹ שְׂחָדוֹ בְּוִי לְכוֹרֶךְ יַעֲקֹב
וְלִעֲבוֹכָו הִים וְעַל כֵּן אוֹמֵר לוֹ עֲשִׂיָּה בְּאֶשֶׁר דְּבִרְתָּ אֲלֵי וְכְלוֹמַר קוֹם כֹּחַ שְׂחָד וְאֶלְכָּה מְכָרִי בִּם כּוֹחַ לֹא
אִמֵּר שָׂחָד אֶעֱשֶׂה שְׂאֵל בִּיד אוֹתָם כִּי מִלְּכָת בְּדָה יִדְעוּ שִׁסִּים כֹּחַ עַל שֶׁסִּים עֲבִיכִים : הַלְּבָדָה מִנָּחֶם
וְכֵן בְּמִקּוֹם כִּמּוּ שֶׁכָּרָה לָם כֵּד לְדָרְךְ וְכִסִּים מִעֵין זֶס וְעַל כֵּן אָמַר לוֹ וְאֹכְלָם מְכָרִי בְּאֵלָו אֶת מוֹזְבִּי
שְׂחָד מִכִּי לָךְ : וְכִרְכּוֹ כְּבֹל וְכִרְכּוֹ דָּגָן וְתִירוֹת וְלֵמָּה לֹא בְּרָבּוּ בְּמִטְרָה וְכִסְרָה שְׂחָדוֹ וְכֵן שִׁסִּים כִּמּוּ
סִבְכָּה מִנָּחֶם שְׂחָדוֹ בְּעֵין שִׁי בְּדִי עֲשִׂים שְׂחָד הַקְּרִיב שִׁסִּים וְהִתְאֵדָה עֲשִׂים מִטְעָמִים : וְכִפְסָה
הוּא זֶס הַכִּבִּיא סֵטֶל : וְעַכְּ כִרְכּוֹ כְּבֹל וְלֹא בְּמִטְרָה וְכֵן כִרְכּוֹ בְּרוּךְ דָּגָן לְפִי מִסְפָּח סִבְכָּה כְּדוֹן עַל
הַסְּכִיבָה וְכֵן כִרְכּוֹ כִתְּרָם לְפִי מִסְפָּחִין יִשְׂרָאֵל לְשִׁמְרָת דְּכִיבִיּוֹת שֶׁל יוֹן כְּסִפָּה : וְלֹא כִרְכּוֹ כִיבְּרָה סִבְכָּה
כֹּחַ מִסְפָּחִים הֵלֵךְ מִזֶּס דִּיכֵן כְּעִבְרִית וְאִין לוֹ טַעַם כְּסִפָּה : וְהֵם עֲשִׂים יַעֲקֹב בְּנָאן לִבֵּן כְּדִכְתִּיב וַיִּקַּח
לִי יַעֲקֹב מִקֶּלֶל לִכְכָּה לֹחַ וְלוֹ : וְאוֹמֵר וְכֵן אֶת הַסְּכָלוֹת אֶשֶׁר בְּכָל בְּרִטְיוֹת : בְּסִפְּתוֹת סִמִּים לֹא הִים לֹא
יִמְרָם וְלֹא שָׂחָד : וְרַמָּה וְכֵן מִסְפָּחִים לְרַחֵל וְלֵאָה וְיִסִּים בְּעִתִּי יִסִּים הִנָּן וְאִשָּׁה עֲבִי : וְרַמָּה בְּחִלּוֹם
וְכִסִּים הַסְּכָלוֹת סִבְכָּה עַל הַכָּן : וְדַע כִּי בְּרַמָּה יַעֲקֹב אֶת הַסְּכָלוֹת בְּחִלּוֹם יִדְעוּ כִי סִבְכָּה עוֹשֶׂה לוֹ
כְּדִי שְׂאֵל וְרַמָּה אֶת לִבֵּן כִּמּוּ שְׂאֵרָה לִי הִים עֲמִיד : וְאוֹמֵר לִוְלִי אֶחְרָם וְשָׂחָד וְנֶחֱם הִים לִי בִי עִתָּה
דִּיקָם סִלְמִתִּי : וְאִשָּׁר שְׂאֵרָה בִּי מִן שְׂחָד עוֹזְרִים אוֹתוֹ הִנֵּה הַסְּכָלוֹת הִסִּים לְכִיבִיכִים : הַסְּכָרָה כְּדִי
לְכִסּוֹת הִסִּים וְלִסְעָלִים אִיתוֹ כְּדִי שְׂאֵל יִסְלוֹט בּוֹ עֵין הַרֵב : וְכֵן מִכִּי בְּלִיטָה שְׂאֵרָה לְבִחִי קִם מִסְפָּחִים
כִּי־רָךְ וְכֵן : וְכָל כֵּךְ לֵמָּה בְּדִי שְׂאֵל יִכְכֵּם עִם בְּכִי אֶדֶס בְּדִבְרִים וְיִידְעוּ לָזֶם : לֵמָּה הוּא הוֹלֵךְ שְׂאֵל
שְׂאֵר אֶת סִבְכָּה וְלֵמָּה מִסְפָּח בּוֹ עֵין הַרֵב וְלֹא סִקִּין סִבְכָּה : וְאֵל תִּתֵּן כֹּחַ מִי־בִי יִסְלוֹט בּוֹ עֵין הַרֵב :
אֲפִי כְּדִכְרָה סִבְכָּה מִסְפָּח בִּם סִבְכָּה בְּלוֹחֹת הַרְּאִשׁוֹת לְפִי מִסְפָּחִים : בְּעוֹמְכִי מִסְפָּח בִּסֵּן עֵין הַרֵב וְכִסְרִי
וְכֵן יַעֲקֹב עַל אִשָּׁר הִים יִרָא שְׂאֵל יִסְלוֹט עֵין הַרֵב בְּאוֹתוֹ עֵין אֵם וְכִיבִי מִסְפָּח עֵין בִּם : וְהַסְּכָרָה הִלְכִי
שְׂאֵר לוֹ הַמִּלָּךְ שֶׁכָּרָה עֲבִיכִי וְרַמָּה הַסְּכָלוֹת עַל הַכָּן : וְכִכְרִי דַע כִּי הוּא אֶחָד לְהַסְכָּל
וְכִיבִיכִי וְכִסְפָּה מִסְפָּחִין וְזֶס עִם זֶס : וְאֵל בֵּן אִיִּךְ אֶת הַמִּלָּךְ שֶׁכָּרָה עֲבִיכִי וְרַמָּה : וְעַכְּ הִנָּן
יַעֲקֹב בִּי לְכוֹרֶךְ דָּמִין וְשָׂלָא בְּאֵר לוֹ כִּמּוּ מִסְפָּחִים לְסוֹסָה קָח לָךְ אֶת זְכוּכִים וְהִלְכִי יַעֲשֶׂה הַכָּל בְּכִסְפָּה
יִכֵּן

וכן אתה אומר בענין הנבליים וכן בענין חכמת האלמות • ויש מקומות הרבה בתורה שכן כך •
 והבטת אתה באלו כאשר על מדת מן המדות או כפרם אותן המלות שלא כפשתן • והבני מפרט הבא
 מבי ספוקים שהם בית וסוכה ודבור והיו פותרין לשאר מקומות והשמות מה שבת' ואני בריב סתדך
 וגו' ביתך למעלה מן הסתד • והס' כה הוא ביתו של עולם אשתחוס אל סיכל קדשך למעלה מן
 הסתד • וכן קדשך • ביראך וזו רחמים ותחנכים • ענין אחד אבוא ביתך כאשר על סוף היסוד המתעשר
 והמעשע למעלה לר' ראשית שזאשש יפרד והיו לרבע ראשים ואין מלשון בית הסמוכה לאלף וראשו
 מ'קרא בית' אשתחוס אל סיכל קדשך ביראך ראש הדבר חכ' אמת ויתכן לומר אבוא ביתך על האמת
 לפי שאמר ברוך סתדך והוא סתדך לו ש' סתדך ואמת כפשו נדק וסל' בשקו סיכל קדשך הסתדך
 ממקומו כמו סתדך לו קדשך ביראך סוף חכמה כתו ש' כן וראת ס' סוף חכמה וגו' והו' פ' בית והיכל
 ומה שאמר סוף קול תחנכי בשושי אליך מפורש הוא על מכת סתבין מהו קול דברים אתם שומעים
 וגו' או יתכן שהוא כאשר על הקול השמע מבין האותיות ולפי דעתי אש קולי שמעם בסתדך כשאי
 יד' אל דבר קדשך והוא מלשון ידבר עמים תחנכו • והיו עמי ויתר מכולן ולמעלה מן הסתד •
 גאש' והיו כפשוטו • אינו סתד דבריו • וסדום אין ששן כל משמעותו תינון ויתר מכסא אלה כוונת
 להוציא ממשותו וכן מעין כפשוטו בית וסוכה אך אם יש להוציא ממשותו כאשר כי הוא ענין שפעת מים
 מלשון וזבאלי מעין • במענותיו • או מלשון מעוז כלומר בסיבת כח • או ענינים או מעינים כח הסתד
 ד' צורא' כד ידעת מהו מדת הדין ומדת הרחמים והכל בקבא לפשוטם והו' כוכן למשפט כסא
 במאך אלדים עולם ועד • נשבת לבא שומע נדק • כסאך לדור דור • אלדים ישב על כסא קדשו •
 מאחו פני כסא • וזלתי הכתרים הס' מענין מעונם והו' מעונם אלדי קדש וגו' עכ' • ולי כר' כי מעונם
 סוף הסתד והוספת הס' רמז לה שנות שיש לבטאם אלדי קדש ומתחת ורועות עולם • ואינם סמוכים
 וכמשפטו אדם ש' אבוא • על כן גרם מענין אובי שכל זמן שרום סתדך שורם בעולם הדמות כפשוט
 זה יש' מתעלים ומנלימים ואוביבים כלים ויחמד השאר מלשון האריך כלומר כאשר וסמך על הסוכה
 להשמיד ולסאבירם ולא • מעונם לדי קדש הוא מעונם של עולמו ואין עולמו מעונם • והדומה לזה
 שכתב בס' סתדך למען סתדך מכל כד כמו שכתבתי בפ' • ודורסלמי מפני מה מכנים שמו של הס'
 וקורין אותו מקום לומר שהוא מקומו של עולם וכו' ד' סוכה בשר אמי אמר כתיב מעונם להי קדש לומר
 שהוא מעונם של עולם וכו' ר' יוסי ב' סתדך אמר כתיב ויחמד ס' סתד מקום אתי שהוא מקומו של עולם
 וכו' אך בש' ר' עקיב ס' סתד כי בקדש לא מתברא אלף קדש כתיב לומר שהוא מקום של עולמו וכו'

פרק יז הצדיקים הדברים קר' מרכבה אך סתא יקרא לבדו כסא כמו שהוש' אליו סאין
 דרך סא' כ' מרכבה סאין מרכבה פחותה מ' וסמרכבה כוללת הסא'

וסמכות וסכא אפי' שהוא כולל הכל הוא תאר מיוחד למדע אמת איש מן סתהים • וסמדות כסא
 לזכות כמו שכתבתי אמת ליעקב סתד לזכרם • ועוד כתיב תכא עוון לענדך וגו' וכתיב אלדים
 משפטך למלך מן וגו' ותמן לי מן יעצך וגו' ויעצך במקום זה מדת הדין כי התיבות סתד במקום אחד
 למדת הדין לבד ב' במקום אחד לרחמים והכל לפי הענין ולפי סתדך • כמו שהס' סתד ב' ד' אותיות
 שהוא כאשר ברוך סתד סתד על סתדמים ופעמים כו' על סתד • וס' של א' שהוא מדת הדין וכו' על
 סתד כהרבה מקומות • פעמים שהוא כו' על סתדמים • והוא שאמר ג' נלים נדיקים שסתבין מדת הדין
 למדת רחמים וסרשעים מהפכין מדת סתדמים למדת הדין על דעת הפ' סא' מ' סתדמים • לי כוס
 סמאמר • וכן כל שאר סמדות וזלתי סמדות סתדמים כסא כסא וסלום ורחמים וסדומה • לס'

שלא יתכן לומר שהם כאמרים על סתד • אך יתכן לומר כי הם מדות סתדמים הבאות מזה סתד וסאין
 סתד הוא כיון וכן שאר סמדות סדומות לאלו • או כאשר כי הדין כוס סתדמים סתד או סתדמים
 סתדו כסא • ולא יתכן לומר כי סתדו סתד סתד כי אין לפשוט סתד סתד • וכסא סתד סתד
 סתד סתד • וסאין וסאין לפי שסאין סתד סתד סתד סתד סתד סתד סתד סתד סתד סתד סתד

ספר האמונה והבטחון

שאמר היום הכבד מתמוטט עד שמכיו בחסד וחסד הוא לפני משור' דין וזול' חסד לא היום עולם
 ומקיים ולא כבד' שאל' עולם חסד יבנה' ואומר והוכן חסד כסא' כמנא שיש לו מן דין להמכה
 עם כל ברי' ומיון חסד וכרמיו עד ששאל שאלת או עד ששכלה וכותם הראוי להם בעולם הזה
 וישע' שאמר רוד הוא מדת הדין לפי שסדך לו וימיוך מסעדרו וסוף מדת הדין כדכתיב מימינס
 ומשאל' וארל' וינס' שאל' למעלה וסא' כתיב וימיוך ה' באלדרי בכס' וימיוך ה' תרכין אויב' אלל' אלל'
 מלמדים זכות ואלל' מלמדים חובה' ויסי' זה הפסוק רל' ותתן לו מנן ישע' מסכים עם הכתוב שאמר
 אורי וישע' לפי הדרך הזאת יהיה פשוט הכתוב כך כתב לו למנן ולכנה ישע' קראתם כמו ישע'
 יתכן לומר כי מלת מנן של ישע' דמו לומר כנה שמאלית בדרך המנן להיות בשמאל' ויסי' ישע'
 באמר על האמצעי שלא בדרך הכתיב שאמר ה' אורי וישע' שחין אור אלל' תורה שכתב כי כר מנס'
 ותורה אור' ויסי' ראיה לזה מה שקראו דוד לסקנה שמש ומנן שכ' כי שמש ומנן סוף פנים לתורה
 ולכ' ועומד מרבני ופי' פנוחך כתיבת כח ועוד מלשון אענה את השמים' ובאשכח הכל לפי הענין
 ויסי' סגור' פנים כס' ופי' מה שנתנה הארץ כך כתב שרמב"ם ז"ל כפי' המעשים שלו כחם פיהם וראויה
 לזה הפ' בספר שמואל' ועומד מרבני בחולם על הכין ודומה לענין זה שאע"פ שאינו על דרך זה
 הוא שאמר דוד כל פועל' למעשהו ומדה זו סתתנה לדוד נקראת עו שכתב וימיוך עו למלכו ואמר
 בעוד ישמח מלך' ואומר תנה עזך לעדך ואומר במדרש חין' עזו אלל' תורה שאל' עזו לעמו ימיוך וסוף
 תורה שבעל פה על כן אמ' במקום אחר אין עזו אלל' תפלוך כמו שאנו עתיד לבאר' ואומר ה' מלך
 גאות לבס' הוא החכמה העליונה' לבס' ה' עזו התאור ה' העשירית' ויסי' פי' עזו לבס' עזו וסתאור
 כו' ויסי' לומר כי מלת עזו סתומה עזו של התאור שהוא ר' מאות' כו' תר' ויסי' התאור דמו לתורה
 שכתב' ועזו דמו לתורה שבע"פ שהיא עזה ועטרה שלה ולא ניתנה ליכתב דמו לזה שאמר הכתוב
 כל כבודה בת מלך' פניהם כלומר כבודם ורעלתם מעין' וכבר אמר שכתב להסתכל בקשת הוא
 תראה דמות כבוד' והוא מקום הניץ כך קבלתי בשם הסגור' ר' ינאן בן הרב הגדול ר' אברהם ז"ל
 ולפי דבריו ראיה גדולה לזה מה שני' מכפר על עוונת פנים כתי' הכא ויסי' על מנחו תמיד וכתיב הים
 ומנח אשתו וכתב הים לך' וכמה נאם וראוי לפתח בו קדש לך' וראוי הוא להיות של וסא' משום של
 משכנות וסא' לכוס' וכתב הסכר רעור' אל' ועזו פניו יסוכא כמו ומלך' פניו כי כבר ידעת מלת עזו
 הוא מדת שר' הפנים על כך' ועל המדה הזאת אמר דוד רל' עמדה במיסוד שאלו זכאי' לפקד' יש לך
 לנך אותך בחיך קהל ועדה' ויסי' פירוש רל' כמו סגור' אלל':

פרק יז בבר' כתבנו לנו שהכחמ' כחנה לסלמם היא מדת הדין וסוף לב שמוע שכתב מאמר
 כדכתיב וס' כחן חכמה לסלמם כאשר דבר לו' וסוף אות ה' אשכח ככרל העולם
 ולפי' שכתב' כס' רמזו במתן תוס' וזמה כן לפי שהכחם קנה עם מעשה בראשית שיחורם לתמו
 וכתב' שכתבנו את התורה ישראל' דמו ככתיבתה בראית העולם כלומר בתקיים הענין והתנאי'
 ולא סוף כלכד רמזו שאלו ימי בראשית וי' מאמרות ול' פעמים שהזכיר שס' אלף דלת' מעשה בראש'
 כולם כרמזו במתן תורה' כיכד כס' ככרל העולם כס' קולות ככתב התורה ולדבריו שאמר ו' ולדבריו
 שאמר ו' כאמר כי ס' מומי תורה סיו ככד' ס' וס' קולות קללו ראו אותן ישראל' שכתב וכל העם
 רואים את הקולות ואת הלפידים' ובספר הכהיר אה' מאי דכתיב וכל העם רואים את הקולות ואת
 הלפידים' וכי בראין קולות אלל' וכל העם רואים את הקולות ואתן שאמר דוד קול' ה' על המים קול'
 ה' ככח ואומר ככח ידי עשיתי' ואומר חף ידי יסדה ארץ קול' ה' כסדר ואמר סוד והדר פעלו ונדקחו
 עומדת לעד' קול' ה' סוגר ארזים זו קסת שמעברת עני' ארזים ועני' ברושים' קול' ה' סוכב לסבות אס'
 זה שבעה שלום בין השם ובין השמים שחוכב כס' השם ומוכע אותה מללחך המים בש' מוכע לחתמי'
 קול' ה' ית' מדרש שכתב וישם חסד למשיחו לדוד ולורעו עד עולם יותר מן המדרש' קול' ה' יחולל'
 אילות ויחסף יעדרות ובס' וכלו קול' חומר ככד וכתיב שכתבתי אתכם ככות ורשלים ככאיות או ככאיות

השדה • סא למדת כס' קולות כתתם סמורה וכוכלם כגלם ארון עולם עליהם וראוים וסיוכו דכתי' וכל
העם רואים את הקולות וכל זס ככין אותו כחשמו קול ס ככת ססביא עליו דליא אף ידי יתדס א'ן
אותו פי אף ס וימיכו מוביח עליו • קול ס' בסדר אחר ססביא עליו כוד וסדר פעלו א'ן אנו כריכיס
לפרס אותו כי סוף מפורס מחד • קול ס' סוכר ארויס פירשו אותו וזס קשת ועי' ובריתם סקת אשר וסוס
בענין • קול ס' חונכ לסבות אס זס שמוס סלום כין סלס וסמיס • משורס סוא ב' סלום סמו סל סקכס
ואפע' סיס לפרס בענין אחר א'ן כזס סמקיס דרך לטעות ימינ' וסמאל • קול ס' חול מדבר סביא
עליו לדוד ולזרעו עד עולם • ועי' אור זרוע לכד ק' וסיס ססביא ידוע א' ורנו לומר כי יעוש ססדר
לעשימו לדוד סוא פי' וסיל מדבר וגס כן לא סיו כריכין לפרס ססביא וזס וסדר ככין • ואפע' סרלון
סקלות מס סרלון א' • אפי' סלס משמו סקן סלס אסדר סכאמר קול דברים אסס סומעיס ואומר ססת דכר
אלהיס ססס זס סממענו • וכן מניכו כפי' כסעמקת סמורס • ודע כי סלסס סמלדבר כעשר עניני ססס
ספורסס במקרא וסלון סן סתי' עיכיס סל קירן כעיכו • כסולרן סג' סכרת פניכס עכתס כס וסמלסס
כסדוס סגידו לא כסדו • וסל מדוע פניכס רעיס וסמלסס סכאמר א'ס אלסס כא' סלי • וססוכן ודעס
ססוא א'ס אלססס אלא כמלססו • סדי' ד' ודבור ססס סריס • סתי' ודס דכתיב מורס כאנכסוסי' סרי
ז' וסתי' רגליס דכתיב מולל כרגליו סרי ט' • וסכליכתו דכתיב כס' בדרך כסססכל סולך לנו ססר
ואמר לכל סכל סוא • וסיו כן יסדר סלי סוא • סרי עשרס עניניס סכסס ודע וסגיד סלסס א' זס דבר
סיסס • וכן יכין ססס מס סרלון לסכין ססס • ועכפ' כי אדס למעלה על כן אסרן כי רואיס סיו אותס
כסכיס וסל סומעיס וסלס קול אסדר סממענו וסלס כסו סמסוך • סנוכס סספסס • וכן סדבור אפע'
סלס כסמע' • כמנא דבור ססס סלס וסמע' • וסלסרסס דרליס וסלס • כסמעיס וסו' לפי סססס • או
כוכל לומר סלס סיס אסילו אסדר ססס כסמע' • וסס סלס סכתיב סמע' עס קול אלססס כסלס סמע' סמע' סמע'
יתת וסיו • ואומר קול דברים אסס סומעיס • כוכל לפרס אותס לסין סככס כסו לא סמע' לסוכו •
וכרלס כי כסתי' דעות סלס כסלקו דלס אס כרלס וסמע' כולס א' לא סמע' ססס אסילו א' • כסו סכאכס
כסדרס סיר ססריס • יסקי מנסיקוס סיסו אסר ד' וסיו מללך סיס מניא סדיבור מפי סקכס על כל
דבור וססורו • על כל אסדר מיסרלס ואומר לו מקבל אסס עלך סדבר סוס כך וכך דוכיס יס כן וכך
עונכיס יס כן • כך וכך גזרות יס כן • כך וכך מנסי יס כן • קלין וססורי יס כן • וסלס אומר לו
סין וססור ואומר לו מקבל אסס עלך אלסוסי' סל סקכס וסוא אומר לו סין מוד סיס כוסק אותס על סיו
ססד אסס סרלס לדעת עי' סליס • ורבינ' אסרין סדבור ענמו סיס מחסיר על כל א' וס' מיסרלס ואומר
לו אסס מקבל עלך כך וכך דיכין יס כן וכך עונכין יס כן וכך וכך גזרות יס כן וכך מנסי יס
כן קליס וססורי יס כן וסיס יסרלס אומר לו סין וססור ואומר מקבל אסס עלך אלסוסי' מקוס וסול
אומר סין סיס סדבור כוסקו על סיו כמנא לדברי ד' וסיו לא סמע' ססס אסילו דבור אסדר אלא מפי
סמללך סמע' וס' סמללך דלס מס סרלס • ולדברי רבינ' סדבור ענמן דברו לסס וסלס אותס • וסלס לא
יוטכ כעיכין זס ספירסתי ב' קלות כי עכפ' סיו כסמעיס כלס • עשרס קולות יס ככרואיס וסס כסמע'
וכוכל לומר כי סס ככרדס עשרס קלות סל מן סורס וע' פניס לסורס • וססור לעביכו וסלסר ביו
כסמס חומסי סור סיו ככרד ס' סל בריית סעולס • ועוד דבר אחר ססוכיר סמו כס' דכרות סרלסוכו'
כלכד וסל כסלר סדכרות ובי' מלסרות ככרד סעולס וככרדס' • קולות כמתן סורס • ולדברי סאומר
ז' ולדברי סאומר ס' סיו' • סדבורס ככרד' • מלסרות כססס ימיס ככרד' סעולס • כססי' כסין • כססס
ססורס • לב' סעמיס סוכיר סס סללך למד כמעס בראשית • ח' סעמיס ססוכיר סס סל ד' אותיות בי'
סרלסוכות ס' סעמיס ססס לב' אותיות וסמיות כב' אותיות א' בראש ססורס כ' סל בראשית וססס
כסוף ססורס למד לעיכו כל יסרלס • לפי סכללס כל ססורס • כעכ'ס אסדר וספעיס • כל ידעיס פי'
ססלס אומר מגיד דכריו ליסעכ לא עסס כן לכל גוי דברו וסוקיו וספעיו • ככרד סורס ככרואיס
וככרואיס אכל סודיעס ליסרלס • ועוד סודיעס ספעיס כל כלומר לב' מלות ססמורס כדרסס כסן
ואלו

ספר האמונה והבטחון

ואלו הן ל' פתיחות המורה והם הנקראים תורה שבעל פה. וחכמה שם לסבין באו כל ידעו ולא
אמר לא ידעו ועל ל' פתיחות אלה רמז הכתוב מלא אורח חכמה לב. והיו ענין קובץ לב וחסר לב
סוף חכמות לב מזה כי מן סוף לו לב לא יקנה אותו מאשר גם לא ימיה מי שחזר לב וכבוד ס'
אזכרות שים ביד הדברות ים בתורה טמא וטהור אסור ומוחר חייב ופטור מסוב וכשר. וכבוד ס' פנים
אלו באמר בתורה כי יפלא מן דבר ונ' דברי ריבות הרי ס'. ועל ידם הזכיר הכתוב וקמת ועלית.
וכבוד ס' אמר דוד אלפא באתם בח' פנים. והבטיחה התורה שלא יפנתו ס' דברים ואלו הן ורע וקביר
וקר ומס וקין וסורף ויוס וזילה לא יפנתו. ואם תרצה לומר כי לא יפנתו כאשר על יוס וזילה גם
הוא טוב. ויהיה פסע הכתוב עוד כל ימי הארץ ורע וקביר וגו' אלו שם כבוד ססס סדרי משכס ויוס
וזילה לא יפנתו כי בהמדת היום וזללם סדריהם מתקיימו. וס' דברות האחרונות אעפי' שלא הזכיר
סמו בהן שהוא עולה בני' לו יוס בהן כי תיבות מלא תרצה עד אשר לרעך ולפי שהזכיר לסוכי סמו
ספעמים כי הדברות מתבדר סבועס בו בס' דברות כמו טל כדור סגבר אשר יבטח בה'. שמים וסס
סמכסו כל' לא יפסס מן הבטחון ואין כפל לשון כי אין בכלל המורה כפל ללא כורך. קין מלשון קדרה
ססרה מקומות ים למורה סמוכיא דבר מנוכס מפיו כדי לספוס דרך קדרה זולתו מקומות מעטות
סאריך כלסוכי תיבס או סמים או יומר כדי שלא יפניא דבר מנוכס מפיו. ולמדנו מוס' ב' דברים סין
שלא יפניא אדם דבר מנוכס מפיו כל הויא דבי סדרי ניכסו. וסס' סאס יפסך לסוסין כדברו יומר
מס' אסיות און לו לסוס הרי הוא מופיא דבר מנוכס מפיו ביומס אינו צריך לסוסין יומר מס' אסיות.
אכל אס דנס לססמיר עדי' תבא עלי' ברכה. ואם בלבך רמז לז' בתורה לספוס דרך קדרה אין יתכן
לסיות בה דבר ולסון ללא כורך. ובאמת צריכין אנו לומר כי ים בתורה עבס כפל לשון ללא כורך סאס
לא סס כן כמנא סכפל כדבור בני אדם ססמרים לדבר עד סכופלס דברים פעמים וסלס. וכי לזס
סענין אס יסס סכפל במקום אחד ללא כורך כסאר סקקומו' יסס כפל לכורך ענין. וגס המקום ססוא
סס' אין ראוי לומר עלי' שהוא ללא כורך לפי סעסס סכסכתי בו הוא כעבור ססנא סכפל כלסון בני
אדם כמנא כלס לכורך. על כן אמרתי כי יסס סמכסו ברכה סמים סס' ג' וסס כפץ סמול על פלגי
מים. ד' ועל יובל יפלא ססמי'. ה' ולא יירא כי יבא סס. ו' וסס עלי' ורעין. ז' ונסכת כבורת לא ילא
ס' ולא ימיה מעטות סרי'. ומי סכססוכו על לו סתקלל כס' ארור סגבר אשר יבטח באדם. ב' וסס ססר
זרעו כלואר וסערך לבריות ולמכתב לו ונסס לטובס ססנפת אלו' מאסס ועל כרסו יסס כסר זרעו
ג' ומן ס' יסור לבו כלואר ולא תססס ספלסו כסנפת וסוא כוסץ ואיכו כעסס ומתייאס מן סרסמיס. ד'
זסס כעסער כעסרה. ס' ולא יירא כי יבא טוב. ו' וסכן סררים באדבר. ו' ארץ מלסס. ס' לא סכס.
ס' פרכות וס' קללות ככנד ספעמים ססוכיר סמו ב' סדכרות סכ' כמקיס אסר מלא כל הארץ ככודו.
וכסאר ססר ס' מלסס הארץ לומר כי סססר קרס ככוד. וסעמיס מי ססס קורס אותו ככוד ראסון.
זקורס סכבורס ככוד סני'. וסרה דברים קרס' ככוד כססר. וסעסלס מן ססססס וסאין כלכו למקור
אותו קר' ככוד סכ' ככוד לדים סססר דבר. וססססס ככוד סכ' ככוד סכמיס ינכלו. כענין סכסוב
כססר סכסור מאי כיוס מלא כל הארץ ככודו אלא כל אותה סככרסס כיוס ססיא למעלס ככנד ים מלסס
ומאי כיוס סכמיס דכסיב ככוד סכמיס ינכלו עכ'. וכסיב ומסרנו וסאו ומסורייתא כפסו סכא וכלכ כל
סכס לב כסתי סכמיס. וססססס ככ' ככוד סל למען יומר ככוד. ולומר עורס ככודי. וסוקץ ככ' ככוד
סכ' וככודי לעסר יסכן סלס. ואי כי הוא כסאר על סכסס ואיכו. ככון סככר סססר ואסר ידקון אויב
כפסי ואין כורך ככסול. והסמיס לכדס קר' ככוד סכן מנינו ססאר ססס סרסיב כס' אס ככודך. וססינו
לא סוכל לראות סני'. מתוך סססססס לסדנו עיקר סכקסס כסומר סרסיב כס' אס ככודך. וכססו סל
ססס ככ' ככוד סכ' מלץ למען סאך אל סככל כסא ככודך. ולומר כסא ככוד מרסס מרססון וגו'. אס
כססס אותו כסא סססא ככוד. וסוף דבר כל דבר ססוא למעס מדבר אסר כקרס ככוד לאותו דבר
סלסעלס ממכו :

פרק יח ומשה היום רועה את צאן יתרו חתנו ונזילם המקובל בדינו מעבדו של מרעם
 דאון לבן לומר כי משה היה מוכן משעת ימי בראשית לשרו את המצרי
 ולהיות רועה צאן ועל כתיב היום רועה ולא אמר ויהי רועה או וירעה משה גדול כח הצאן שמעירות
 את בעליהן רל כנאר בחלם וזלרות ולפי הים חביב הצאן לאכזביו ומקדמיון אותו בכל מקום לסאר
 בעלם באכרסם כתיב ולאכרס הטוב בעבורם ויהי לו צאן ובינחם כתיב ויהי לו מקום צאן וביעקב
 בתיב ויהי לו צאן דבות אך מה שאמר ועקב למלאכים שכלם לעשו ויהי לו סור וחמור ולאכרס חזכור
 הצאן עשה כן בכוח לב ענינים הא לרמז לזרמו שכלם כולל לו יוסף שהוא עטנו של עשו דכתיב וית
 יוסף להכה לפי שיוסף בקסר דכתיב בכור שורו הדר לו לפיכך פתח בשור וזו ענין א' וסעיין ס'
 לפי שלא רצה לפתוח לו בצאן לפי שצ' הצאן זכה לזכרות שכלך לא של הצאן ונזילפייך לא רצה לפתוח
 לו בצאן וכסמורו המלאכים כתיב ויוסף את העם אשר אתו ואת הצאן ונז' וכן אמר שכתרסם אליו
 וקבל מביתו כתיב אדוני יודע כי הילדים רבים והצאן ונז' כפ' מקומות אלו הקדים הצאן לשאר המקום
 ואין קפידא בדבר כב מקומות אלו הראשון שלא היה כפני עשו והכל לפי שכבר נזכר לו ואת
 שחקדים במכת הצאן בדכתיב עינים מאתים ונז' והכל בקצאן בדכתיב בפסוק מן הכבשים ומן העינים
 תקחו וכתוב משכן וקח לכה צאן וכתוב ואם מן הצאן קרכבו מן הכבשים ונז' עשה כך כדי להפחידו
 לומר אתה בל להלחם בו ולא תוכל שכבר ברכי אבי שהבאתי לו מטעמי גדיו עינים ואם לי הוי גביר
 לשמוך ונז' מאת אחיך מעבוד אבל תחלה בשלח המלאכ' לא רצה לעתיד בצאן שלא יהא בחקיתו
 וקכיר במכסה אתובת עשרי באחרונה לומר עתיד אתה ליפול ביד בימי משיחיו שכלכו גילוי מאד ביון
 קרעיו בת ירושל כי יבא לך דיוק וכושע ונז' ואם אתה סבור להלחם בי לכד הרי לך רמז בעונה זכרית
 קרואים כנגד קבכות לומר עדיין יש לי להוליד שבע מעדיין לא כולל כתיבין בשביל זה פתח בעינים
 ותמינים וסוים באמונות ועיירים ע'ל פתח בעינים ואח' דתלים שהיו זכר' מלכה מרובים משל אחרי
 וחקדים במכתו כי בכל עדר קודמים עינים ותמינים ו'אם והיו בעתידים לפני צאן ואח' גמלים שהיו
 זכרים כמו שאמר גמלים מניקות וכוונתם שלשים כלומר בין כולם שלשים בשאר פרות ואתובת שהן
 זכרים שלהן ר'שים פרות ארבעים ופרים עשרה אתובת עשרים ועיירים עשרה הקדים טהור ואח' כ
 טהור וכוונתן הקדים הכבכות לזכר' שהיו מרובי ו'אם לפי שנין בעוריהן הקדימן כל שמדשו מעטין
 הקדים אותו מדשו עבדית של עינים ודקלים ח' מדשים ושל גמלים ושל אתובת י'ב מדשים וכשכ
 לדברנו וכאמר לפי שיש טוב ונאם גדולה מגעת מהן לבעליהן לכך היו אכזביו אכזי מקדם ויש לומר
 כי מאמר ידעו אכזביו טע' דיון יש להיות משועבדין למאריים לרעות צאן כדי להיות רסון בעיניהן
 ועבודת בורח צאן כמו שהאריים עובדים לבורח צאן כפא' כי מועבת מנרים כל רועה צאן או סימנו
 להם מקום מיוחד כמו שכל ואמרתם אכזי מקדם היו ונז' מפני הענינים האם היה מרע' רועה צאן יתרו
 ויכסה הצאן אחר המדבר לשון אחר אינו כופל אלא אחד מ' ענינים שהולך אחר חבירו כמו וירדוף
 אחרי' וילך מכוח אחרי אשתו וילכו אחרי' וזקי ישראל ושהולך אחר דניו חבירו כמו ויקס וילך
 אחרי' דאלישע שהוא אחר דברים וענתה כך אמרו רל כפר הרואה כמו אחרי' ס' אלהיכם תלכו ו
 והמאמר בזמן כמו ואחר ונז' אחי' אחר הדברים האלה ואנו אכזב אחרי' כלומר אחרי שתלכו את
 לפי פשט המקרא אין אחר המדבר מא' מ'מים אלו ודרשונו רל מלשון שהולך אחרי חבירו ואמר
 שהם הולך אחר המדבר כלומר המדבר בורח ונעש' ישוב עד שכל אל הר האלמים חורבם ואומר
 אבי כי מלת המדבר אינו מדבר מאם אלא מלשון ידבר עינים מתחנן שהוא לשון תהנה כלומר מתוך
 שמרעה נתן לבו בענין הפרכה לסבין מסיבן הכל מתפרנס ואי המתפרנס יאם הכנס או סוף וסכס
 מעיין לענין עד שהגיע לשאר האלמים חורבם וכמו כן אמרו אין הרים אלא אבות סכס' מעיין הרים את
 ריב ה' והוא מלשון הורים לכך יש לבו לומר שם זה דמו לאבות שהוא שני להסד סכס' נותן להם לכל
 כמר ונז' ואמר לא הר חורב שמו אלא הר סיני שמו ולמה בק שמו חורב שמשם יבא חורבם לעולם נאם

ו כ ג א ו כמנא

ובמאכל לשון חסיד אמר על כיון ודעתי כי יש בעירות מביט מה שיקטע לך וסבב אל לך כי כמעט
 בשלמה ובדא הכלי וראוי גדולה יש לי מזה שאמר התורה קדמה לבסא הסכוד על דרך מה שיש לערש
 בבסא הסכוד שהוא התורה ומהם שאמר מחשבתו של ישראל קדמה לכל וקדמת התורה לבסא לפי
 פירושו של כן בסא הסכוד עד סכודו המדות סוף בסא של עשאים בסא ויזכר קדמה התורה
 לקראות תורה שכבר קדמו האותיות הסקוקות דוח מרוח גמז שכתב בספר יצירה שמים דוח מרוח
 חקק ונחש כ"כ אותיות ואל יקטע לך באמרי כי הקדמת קריאת מס התורה תורה הוא בעבור שכבר
 קדמו האותיות הסקוקות דוח מרוח ודע כי משכילי רכבי גרפת קוראיו לרוח מרוח התורה שכתב
 לתורה שכתב פה כך שמעתי במס החכם ר' יצחק הכרפתי ויש עוד אנלי שבי פירושם לבסא הסכוד
 סאח עיקר הפשט הכעלס מן הסמוך והפירושם כמכאוס באותו הפשט וסב הוא אמריות התורה
 שכתב פה כי כל דבר במחך ובעור מפנימיותו וחינוכו כן כבוד אין א"כ פירושם אלו סוף דבריו
 ובמקום אחר אמר ודברים כדראו קודם שכבר העולם ואלו הן תורה ומשכס ונן ערן וניסנס וכתב
 הסכוד ובית המקדש ושמו של משיח בין כולם ודברים ואמר אבי כי מס קדמו להיות מס החכמה
 מס עמח ע' אך הסכס ר' עזרא ז' כתב בזה סאמר הוא הסכס הכאשכת מלמעלה למטה בבין
 והוא היות הכלל הכל ונתשובה הוא הרוח הנטע סוף האמצעי כראש שם בין פירושם לפירושם כהפדת
 שם בין מטה למעלה ראיתי לערש בזה הפסוק קדש ישראל לה' ראשית תבואתה שכתב בה' וקרי בליו
 יש אם לאקרא ופי ישראל של מעלה ישראל סבא של דין ושרה רמז לאגלות ויש אם למסורת ישראל
 של מטה וזה כבי כבודו ישראל עטר כל דמס בבני ישראל ובחזון לעינינו ונאמר כי מס שכתב התורה
 ודעתי את מכאוביו הוא על עקר פירוש ידיעה סמוך מן הפשט על פי דרך לשון ידיעה סכסוד כרוב
 המקרא ויום לכו פנים אחרים בלשון ידיעה כ'ו' וסאמר מסס הוא הנכון לפי דעתי ופסא אחריו כי
 תמאכנו כראש וזהו סאמר וידע אדם אחר שראה אותם בנער האשך כהס כח וברכה וססס אותם
 כדו פירו וירבו לפי פירושו מאכותיהם כסגור עליהם פרעה כל סכן סילוד וגו' וזה כהגדה וירא את
 צניינו ופירוש דרך ארץ כמו סכ וירא אגדים את ב'ו' וס תמח מזה ססרי כאמר בכתוב ולא תפח
 אגדים בבבאומיכו ואמר אעלה אתכם מעבי מכרים וגו' תאמ גדול הוא אף סאריך הכתוב כל כך
 לשכח עיני ואכניה וטורח לכפול ארץ העמים ועוד מי ססוף בשעבור גדול תחתיד כדיו סלל די לו
 שיכסרו אותם כגאולה ופירש על מכת לנחל באדבר לא מקום ודע ותאנה ונפן אלס פרנסתו בלבד ולסס
 ערס הכתוב וסרבה שבה העניס וסאכניה לכך אבי אומר כי אין פירושם סוף כחשמות הפשט
 וסלס ארץ מאוכס היא ארץ של טובה וסל רחכס וסל זבת חלב ודבס וססס סמות כאמרים על התורה
 טובה על מס סכאמר כי לקח טוב נתתי לכם רחנה על מס סכ' לכל תכלה ראיתי קן רחנה וגו' ארץ
 סכארכס מארץ מדה ופי' וזת חלב ודבס על מס סכ' דבס וסלב תחת לסוכך ופי' ואמר א ארץ סככעני
 וסל ארץ אין סאמות ססס ראויים לשבת כאקוס מאמלת תורה ספיא אף וסס אין תורה כתורת אף וסין
 סככס כחכמת אף עי' אל מקוס סככעני רמז סככטיס לאכרסס סכ' סככעניסו בארץ ובאותו זמן אל
 לורעך אתן את הארץ סאית וססס לכס וסלסלך א פרעה וגו' וסס סלל וסס לך סאות כי אכבי סלסחיק
 סלומר סאות סכנספת סאלת לכס וססס יכול לומר לכס סוספתי אות ס' כעבור כי אכבי סלסחיק וסס
 סאמר כסוניאך את ססס מאכרים סעכדון וגו' כלומר ועוד סוספתי אות זס לסודיעך דבר אחר וסס
 כסוניאך וגו' כסססר סאות ססס על ססר ססס ססס סכי וכך סוף כי ברה סוף כסו מדבר סכי וססס סס
 ס' מים וכססי סכלו התורה וסל אוקן ס' מים אמר כסוניאך את ססס מאכרים סעכדון וסל יקי דבר
 זס רחוק כבייך לערס אותם מלסס אותיות ססרי כך פירשו וססס ל'קין אות חקק לו אות מססו על
 מנחו ואמר ל' מ' ססו מ' אף רמז ככאן סס ד' אותיות כסוף תיבות א' ססל מ'ס פירו קסס ומססו
 ס' פ'ססס כרמז כעכין מ' רמז ככאן כסוף תיבות וסולי זס רמז למס סססס ככאן וסכסוד רמז כסוף
 סעכין כראשי תיבות ידעתי כי דבר ידבר סוסס' ככגד מ'סין כ'קדס ולא מורידין או לראש ססכסס
 למעלה

למעלה כך שכיבה למטה • ויחזור אלרשם לא משה אחים אשר אחים • דע כי מתורה ג' מעלות זו למעלה
 זו • תורה שבעל פה שמאמרת והאקבלת כח מתורה שכתב • ותורה שכתב מן סודותיה מאי אפי'
 שכתב בלי אותיות • ועל הדרך תמצא מתורה שכתב אחים עמכם בדרה זו כמו שכתב לי ממך סגור
 ואומר אשר פדים לך ממכרים ג' • ואלהיו ואני אחים עמכם בדרה אחרת זו אמת שכל ותשכל אמת ארבע
 דמו לנדרתו של יעקב הסקוק בכח הכבוד הרי הוא מקלקלם לאספיקון הולך הסליך משמים ארץ •
 כלום כולם הם מכעיסים לא שכתב לי יעקב שהיא חקוקה בכח הכבוד הרי הוא מקלקלם
 לאספיקון הולך הסליך משמים אפי' • ומפני זה אמר הכתוב ויתן לשבי עוון וכך • וזה שמכעיס אותי •
 וכבר ביארתי הכתוב הזה בפרק ד' בלר סיט • אמר לפניו דכשע' דיה לדרה בשעתה • אל כה תאמר
 לבני ישראל אחים של • לא הזכיר בכאן שעבוד לא של מצרים ולא של שאר גליות • ויאמר עוד אלדוס
 אל משה • אחרי שהודיע כל זה חור ועירם כה תאמר לבני ישראל • חכמה ודיק • סגור • וסגור •
 וסתת' • זה שמי לעולם כהא הוא שמי להיות לעולם זה זכרו כמו כן לרור דור • דרך כתיב לשכת
 סתרים כלומר כהא השם לזכר • ונאם הזכר לשם דל • כהא תורה שכתב לתורה שבעל פה • ונאם תורה
 שבעל פה לתורה שכתב • וכתב לעולם סתר ללמדנו שנעלם ממנו מה שאל בארור מה שמו של הסיג
 אומרת להסלק ליה המאיר על עלה אלו הסתר • ואפי' שכתב להרמס סתר ים אם למקרא וסוף מה
 שפירשנו בו • ובמלת להרמס כמו כן שכתב סתר שפירש סיבא הדבור לנבוא עי' א' מן השלוחים מכל
 מקום למעלה הם יונא יעבא אשר כחתי • וכאשר תבין דברי אלה ותדע מה גס אף זה לפנות זה
 עמם שלדים ואמר כל מה שברא למעלה ברא למטה או תעמוד על עיקר הדברים •

פרק יט • אנכי • ה' אלסיד אשר הובאתיך מארץ מצרים עבדים • יודע הים הקבץ שהיו
 ישראלי סקועים במצרים זלמדו ממעשיהם הרעים ואמוכותיהם הרעים • ויודע הים הקבץ שהיו
 מאמינים בהם וסתר חס מן האמונה האמתית כמו שכתב ואודע להם בלרץ מצרים ואומר אליהם איה
 סקוצי עיניו וגו' לצינך הודיע להם אלהיו בדבור דאסון וחוסס בדרך סמופת לפי שאין ידיעם
 שלמה אלא שיש עמם סאמונה מדרך סמופת כלומר סיוב הדבר מזה הדבר שהסכל וראויותיו מצריחין
 לסאמין בו ססוף כך • כגון ינאם מצרים שסדר ידוע כי כבא עלינו ונא ועל ברמס שלחום סמנר •
 וכן קריעת ים סוף ידוע כי הים כבא עלינו לומר שהוא הבורא • או שתהיה נדמת חקוקה כחול לב
 סיודע כגון ידיעת סדרם אף סדרו סמכר אותו בנדרתו ודואס אותו בעין לבו אשילו כשסוף ככתר
 ממנו • וכל ידיעה שהיא באחד מ' עיניו אלו תקרא ידיעה ואם אין סיודע באחד מהם איהם
 סיהם לא תקרא ידיעה לפי שאין סדעת סונלס • וכל ידיעה שסדעת אינא סונלס אינא ידיעה •
 ודואס לזה סענין • הוא מה סססוף • בדברי דל כשהים יודע א' סססכמים דבר שאין סדעת סונלסו ולא
 ברא לסכלו סכן הוא הים אומר של סמע אותו סדבר מעולם באמרם לא ססוע לי ודבר ברור הוא
 של יודע האמת עס סספס דל מ' סיודע האמת וסוף אינו סאמין סכן הוא אפי' ססאמת ססאות ססוף
 יודע כל זמן שהים לו ספס לא יאמר עליו ססוף יודע האמת • ואין ידיעה ב' מ' סענינים ססוכרים •
 ידיעת דבר ססוף ססוף אף סה בקראת סאמונה ועכ' ססבא הקבץ ליהן מורה ליסדרל כחן לסס מופת על
 אלהיו ואמר סמופת ססוף ידעו אותו וסאמיכו באלהיו • וסיה סמופת אשר כחן לסס על אלהיו
 הוא ססוניאס סאנרים כדכתיב אשר הובאתיך מארץ מצרים • וכסכתן לסס סתירה וראו כמעמד ססורה
 וסאמו סקול ססוף אשר ססירוס כדכתיב וסיה קולות וברקס ועצן ככד על ססר ססירי ס' יכולס
 בידו לסוניאס ואי ספסר לסיות זולתו • וסעני זה לא אומר אשר בראתי אף ססולס או עסיתי אף ססמים
 וסא ססרן ססוניאס ישראל סאנרים סיהת סאמונת ססנדרים כסו • סכתבתי • וססנדרים לא סיה
 סאמיכוס ס' לסולס כורא וסו סאמר ערע מ' ה' אשר ססאמע סקולס לא ידיעתי אף • ולא סיהת לסס
 ידיעת אלו מזה סדוע ססולס ובראיתו • וסו סוכדים לנדרת ססוף על נדרת מול עלה ל' ס' ססס
 ססססס או סוף ראש ססס לימות סססס וסוף בית כבודו ולסוכך סין עובדים אף • ועל דרך ססס

ספר האמנה והבטחה

המקראות אומר אני שלא חס להם חסות לא מנח גלגל המזלות ולא מנח הכוכבים ולא מנח כריאת
העולם אלא מנח העובד שכל מי שמעיד להם אלהים ראוי לעבודי ועל זה הענין היו עובדים
לנזרת הבאן כדכתיב כי תושבת מצרים בוכה לה אלהים כעבוד סתית עובד גדולה מנעת להם
מנח הבאן ית מכל שאר בע"ח ואין בני אדם משעבדין אותם בגופם כמו שורים להרשע וסוסי לרכיבה
וסחיות שאובים תחת ידם שאינם בוחות להכבד כמו הבאן והם מוסיקות לבני אדם ואשר אינן מוסיקו אינן
מוסיקות כלום לבעליהן ואין להם בהם הבאה כלום ואלתי דבר אחד לבדן שכן מאכלן אכל מין הבאן
היה בכבד בעיניהם וראוי לעבוד בנזרת מכל צורות הכבדים שהאדם צריך לערום בהם ואין
משעבדין בנזרת אלא שמנעת מהן לבעליהן עובד בנזרת ומכל וולדות ובשכיל זה היה הבאן ככבד
בעיניהם וראוי לעבודי וזוהו טעם המלכים עמין עושין אלוהות לרוב גדולן וממשלמן ויחזקות
להרע אולם ע"כ יומד משאר האדם כמו כמרוש שהיה עושה עמין אלה כמו שאמר עליה הכתוב הוא
היה גבור צד לפני ה' ובאן פרעה שהיה עושה עמין אלה ויבולו כהו כמו שאמר עליו הכביא עליה
המקין הגדול הכובד כתיב יאוריו אשר לא יאורי ואני עשיתימי ולא באנא כמורה מי שעשה עמין
אלה אלא מלך לפי שיש יכולת בידו יותר משאר בני אדם וזמנעוים אלה מוכות הכביא את ישראל על
עבודת הפלויים ולעבוד לבשר ודם כשאמר כי אמרתי אלהים אחר מאהבי בנזרת להם ומוציא בנזרת
ופסע שמי ושקויו כלומר הכחות העליונים או בני אדם מעיבים להם וזה היה מנח מצד מנחם ואמנחם
והיו ישראל משעבדים להם ולמרו מעצמם על כן הוכרך הדבר כשאמר הקלה ליתן להם תורה לישראל
ולסודיעם אלהותם שיבוא להם מדרך המוות שהוא טעוב הניעו להם מאתו לעיניהם ואמר להם
בדבור ראשון אכבי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים ולא אמר להם עושה שמים וארץ או וולתם מן
השפלות ובהזכור יציאת מצרים היו בכללה קריעת ים סוף וטביעת פרעה וכל סילו ויורדת המן
וכל הנמשך אחר יציאת מצרים עד שבאו לקבל את התורה בחר סיני כי היתה אם כללם לא יהיה לך
אלהים אחרים על פני ארץ שהודיע להם כי הוא האלהים ושהוא אשר הטיב להם הטוב הגדול שהיה
יציאת מצרים הסודיעם שלא לעבוד אל אחר שלא יאמרו אחר מעושה מלאכיו על ידי סבות ועל שלוחים
שמוה אותם והם מקיימים גזירתו אחר שכבר העולם כמו שכתבתי ועל ואמר ודאי ראוי לעבוד
גם את הסבות גם את השלוחים לכבודו והמשל אומרים עבד מלך מלך ושלטון של אדם כמוהו ואם כן
ראוי לכל האמין בו שהיה האלהים לעבוד לבדו מלאכיו ושלוחיו כוכבי שמים והכלל כל השלוחים
וכל האמצעים בינו ובין המעשה והמלאכה ופעולם הכפשות בעולם לבד חסיד אותם ואמר לא יסוף
לך אלהים אחרים על פני ואולי יש ללמוד הפסוק שסודיעם שלא יעבדו אלהים אחרים מרנילים היו
במנחם לעבוד לאלוהות הרבה שכל המעביד להם היו עובדין אותו בשו הראוי לאותם טוב אם לשעת
או לשנה או כל ימי חייו של מעביד ולכן חסיד אותם שלא לעשות כן אלא שהיו עובדים לאל אחד כל
אחד ואמר שלא יטעו בעיניו ואת אשר יבחר בו יקריב אליו ואם לא היה מן הראוי אכלם לעבוד
לאלוהות הרבה לא היה נריך להזכירם ולומר להם לא יהיה לך אלהים אחרים על פני שהודיעם
שהוא אלהיהם שכבר היה זה דבר מנוכח בעיניהם אך באמת יש בזה הפסוק דמו כי דנילים היו
לעבוד לאלוהות הרבה ומספר המעבידים להם היו אלהיהם כמו שכתבתי למעלה ומענין שהיו דנילים
בזה הענין המנוגה שהיו עבדות אלוהות הרבה גם משני הכורך שלא יטעו בדעתם לומר מדבר האם
ומקובל הוא הכורא יתברך לעבוד שלוחיו ומלאכיו וכוכביו וכל האשתלמים מאת כבודו לעשות בעם
מעשה מן המעשים או להיות סבה מן הפעולות הכפולות הן גרבי שעה בנזרת הכסים והכפלות שהיו
שלא לטעות בהשקפה הרעה והאנוכית הזאת ואין טעם כי אם לא היה הענין הזה בראוי ובחיגון
בעיניהם לא היה צריך להזכירם ודומה לזה המי מעושה בתורה ובדברי דל ע"ה והוא מה שאמר
הכתוב הנה אכבי שולח מלאך לשאך בדרך וגו' השאר משניו ושמע בקולו אל תאמר בו ועשית כל אשר

אדבר. ראש איך רמז כ' פסוקים אלו כל מה שכתוב למעלה בזה הענין. רמז גדול שהוא כחובות
והפסוקים. סתמיל ואמר הכה אנכי מלאך מלאך לפניך כלומר דע שעתיד מלאך ללכת לפניך להועיל
ולמטיב לך ולהדריךך בדרך אשר תלך אך לא מרשות עצמו ולא מרצון נפשו ועשה לך כל הטוב הקהל
כי אם בשליחותי ואין לו בח לעשות בלא מנחי. ואין לך לחלות הטובה שהיא קבאלה אליך על ידי כי
אם כי ולא בו לפי שאין בידו לעשות מאומה דע או טוב וזו הענין הנרמז בפסוק הכה אנכי מלאך
מלאך לפניך. אם כן הסמך מפניו ושם בקולו אל תמר בו כלומר אל תמר אל פניו שדבר כן באמת שאין
בדרכו ורשות לעשות טובה או רעה מלבדו וכל מה שהוא עושה הכל הוא עושה בשליחותי אפי' כן
לא תכחשו בו מכנה קלות ראש וסמירת דבר שאין בכדורו בכך. וזו שאמר הכתוב כי שמי בקרבו.
ובפי' אמר איזו מוכנה המכנה את הבריות שאלו כי מוכנה אכבד וכו' ויקלו. קרא מוכנה הבריות
מכבדיו לפי שאלו כי נכלם אליהם עשה את האדם. וכן קושר בבאן ואמר אל תמר בו לא תכחשו בו
מכנה שדיוטות אלא מכנה כבודו לא לכבודו כי אם לשם שאלו וזו שאמר כי שמי בקרבו ואמר שהסוד
על הכדור של מלאך ושלא לכהו בו מכנה בזיון פירש ואמר כי אם שם שם שם בקולו ועשיה כל אשר
אדבר כלומר וזו הכבוד שהזמרתך עליו לעשות שמשמע בקולו לעשות כל אשר אדבר לא אמר ידבר
אלא אדבר כלומר אם יוסיף על דברי תורה או יגרע מהם אפילו א' מן הקלות שאלו וית' או לעבורו
כא' מן העבודות לא שמשע אלו אך לעשות כל אשר אדבר שמשע בקולו וזו רמזו הרמזו ב' פסוקים
האלו והוא קרוב לזה שכתבתי ובדברי ר' אל עה הוא מפורש יותר באמר אל תמר בו לא תמרי כלומר
אשפי מולח להביא עליך כל טובה שהיא הכאה עליך משמירת דרך והסכנה בדרך ושאי' מזהירך
להסמך מפניו ולשמוע בקולו אל תמרי בו כי אין דעות בידו אלא בידו הוא וברשותי ובמנחתי
ובשליחותי הוא עושה כל מה שהוא עושה. וזו כי לא ישא לעצמם כלל אלא תפשי כי ותעבדוהו אין
בו כל לשאת הפעע סתם מכל מה שהוא עושה איבס אלא גורמות וזו כי שמי בקרבו ועל כן מרגש
אונק' ארי בשמי מירמיר. וכל זה קרוב לזה שכתבתי בענין מיון נשאות מנד הטוב וברך סודות
שאלו לעשות באמצעים. סנה בורחתי לזה הושרך להסיר באלהים בפירות. אמנם יש לשאול מה
עצם לאמר על פני אשר שאמר לא יסיון לך אלים אמרי בכר אשר אותם וזה בא לסודות באו על פני
ומה כל זמן שאני קיים או כל מקום שאני שם אמת הוא הפירות הם. אך אינו מספיק לזה הושרך
לומר על פני. או מה בא ללמדנו שהרי באם מכות וס' שכוונות בכל מק' וברורות אשפי שאל באם כהם
על פני ר' לתלות ומכאן ומקומם בקיום אמתתו ושריות שכתבו אבל מלך אותם בענינים אחרים בכל
מוטבכתם תאכלו מנות. וכגון בזו וכן בני ישראל אות ה' לעולם. ומה דאם בבאן שתלה אותם
בעצמם וית'. ויתכן לומר ובראם שיש בבאן ענין מופלא ורמז גדול כי על פני פירותו לשון תוספת כמו
אם תקח כהם על ככותי שאל יקח ב'ים אחרות ולא יכבים עליהם. וכן בבאן באו לא יסיון לך אלים
אחרים על פני. למדנו כי פניו של הקדש בקדשו אלהים וסודותם שאל להסיון עליהם אלים אחרים
אבל פניהם שלו יסיון להסיון וזאת הוא כוחת המתרגם מתרגם על פני בר מינו. וכן הוא מלשון וסיון
סולכים בקרב. וסדר ר' עזרא ז"ל אלא בכר ידעת מה הוא אחרים וסודותם. סמך כלום ממש בקר'
אחרים. לא תעשה לך פסל וכל תמונה אחר שהקידם שאל יסיון לזהם אחרים אחרים שהקידם שאל
לעשות תמונתם שאל ואמר ראו הוא לנו לעשות כורת האמצעי שהטובה באה לנו על ידו לסיון זכר
לכהם ולכללותם עשה להם חבורא על ידי הקדש שהיא או האמצעי הקדש ולא יסיון דבר זה בעינינו
מן המונס לפי שהוא קרוב למדות הכתובות בתורה שאלו בשמות תאכלו קבצת ימים וסיון ליום למען
ידעו דורותיכם וכו' וכן אכילת פסח על שם שפחה. מנה על שם טנאולו אלא שסיון כנאן של אבותינו
לחמיון. מרור על שם שמרור. וענינים אחרים רבים. גננת המן. למען יראו את כללם ויחטט
אשרן למשמית לאות לבני מרי. ואדברי רבותיכו כר חכמה מ'ם פירומי ביום. ואלו שהענין הוא
שהוא עשית עסל ותמונה לזכר קבלות קבצות ע' אמצעי הקדש שפחה בתמונתו קרוב לעשית

cr

וליוק

[illegible]

לח' דאט' סת' אט' סת' וסוף מ' וסוף י' ענין אחר לא תענה ברעך עד שקר ומי שאיבד רע ועוד
ענין עדות שקר אלא רעך זה סתם שכל העובר על מצותיו כאלו מעיד עדות שקר בעצמו אחר
המצות הם סיבות למניאות הנוק ומספר ספרים וסגידים והנדרים הראויים להם. ועב' אחר ברעך
ולא אחר באסוף ללמדנו עדות כלפי מעלה. ובסגידים על הרע ולא כוהיר על האחר למדנו שאין
העדות בשגור בקרובים. ואל' תתנה על ז' כי כל תרין מצותי של תורה כולן רמוזות בעשרת הדברות
כל שמלחין לדעת שבו במצא. ענין לה לדעת ייחודו שהיא מצות עשה שלא שמו ישראל ה' אלוהינו
ה' אחד. ודבר זה ברמז בדבור ראשון באו אנכי ה' אלסוף כלומר דעו אותי כי אני אלוהינו ואני ה' אחד
שמורות שתי המלות אנכי מורה על המצוי ה' מורה על ייחודו. וזה תחלת סדר המצות וסופן לא
תסור מכל הדברים אשר יצו לך וימין ושמאל. לא תסמוד. ראוי היום דבור זה לחתום בו הדברות
שכן מצוי בשיר ס' רים אחר שבידו של הקב"ה שקראו רועי דודי של זה דודי רועי. ואח' דודי
כח ואדום. ובסוף אחר חבו מתקנים וכלו מחמדים וכן סיים כאן בלא תחמד. ולא כאמרה ע' בעשרת
הדברות לפי שהם מכה. כדורית הראשונות באומות העולם כשהיה א' שולח למי שיהיה השלוח
כותב ככתב שיון אחר שיון קוראין אותו טעם ותבין שהיה ראש הכתב מי שנשתלח לו ורואה הכותב
ההוא היה קורא למי שכתב הקורא. זה מכתב שמועתי סיים ביד האומות ומאמתי לו סוף מן
הכתוב כי טעם סיון קדם הוא מלשון וסאטתים כמאמתי הסמר. על כן ראיתי לומר כי מצינו זה
לא רבה הקב"ה לכתוב טעם כי הדברות ששלח להם ביד משה רבינו ע"ה. ומה' כי הוא מצוי שהיו
המלכות עתידין לישאר שלא יחמרו פסקם עובדן ר"ל כי הטיח מורה על הטוב הכולל ופתח בה את
המורה שכלומר וירא אלמים את האור כי טוב. והיה ט' ראשונה שבחורה ודבריהם זאת:

פרק ב קרוב

לומר כי המלך שששלח להם לישראל הוא המלך הממונה על הסדר העין
וכפרת החטא והוא השרף שראש ישיעיו סכניו ע"ה עף אליו ברצפה אשר
בידו שלח במלכותם מעל המזבח כמו ש' ויעף אליו השרפים ובידו רצפה וגו' שם לא היה זה
המלך המשתלח להם לישראל הממונה על הסדר העין וכפרת החטא וכליות הפסע לא היה אומר
להם כי לא ישא לפעמם כי אין כוח תומך אם לא יעשה דבר שאינו ממונה עליו כי אין ראות לעשותו
על כן ראיתי לומר כי זה המלך שכן בכלל בתורה הוא השרף שראשו ישיעיו והוא מיכאל כמו שגירסא
מזה שאמר בדברות גדול שכ' במיכאל יתור משה בבריא'ל דאלו בבריא'ל כתיב והוא בבריא'ל אשר
ראיתי בשיון וגו' וחלו במיכאל כתיב ויעף אליו מן השרפים וגו'. וידענו כי זה המלך הוא משה הסמר
וזהו שר של ישראל ש' כי אם מיכאל שרכס והוא שר כנען אשר בא אל יוסע אחר מות משה כמו ש' ש'
עתה באתי. ולפי זה השרף שכלך כק' שרף אעפ' שהוא של מים שכן ברצפה של אש. ועוד לפי
שקפסם מרת הרחמים למדת הדין כמו שידע עליו ענין סדר שכללך ואמרת לעם הזה שמועו שמוע
ואל תנינו. ועב' בא אליו ברצפה והתקנים סיון לחוס גדול ולא בנחל אש של יחזקאל ס' ויאמר
אל ה' ש' לבוש הכדים וגו' ומלא ספך גבול אש מניבות לכרובים וכתיב וישלח הכרוב את ידו מניבות
לכרובים וגו' וימן אל שפן לבוש הכדים. של ישיעיו בקר שרף מעל המזבח לכן היו שם מלקטים. של
יחזקאל כק' לבוש הכדים מניבות לכרובים לא סונדך למלקטים שהנחלים היו עוממות. ועל כן לקסם
בחושינו. או כחא כי תניבות יד הכרוב במקום מלקטים. וכבראוי האנצעות מלקטים כי הם הלווקטים
והמזבח הוא האמצעי ועליו אש משיד תוקד על המזבח והשרף לקח משה במלקטים. ועתה הן כי
השרף הוא המלך ששנעו לישראל ללכת לסיניקם ועבא להם לא ישא לפעמם כלומר אעפ' שאמרת
שהוא ממונה עליו אינו יכול לעשות בלא רשותי. ויתכן לפרש אותו על הודעה כלומר אעפ' שאמרת
לך שאני שולחך לדרך אל תחשיבו בעבור שהוא שוה אהבה עכ"ה היה לו לסבול כל אשר תמרו
כי כי השאירה איבה מחמת אלה מאתי והוא שלוחי ומה שהדמיתיו והשלטתיו עליו הוא עושה אבל דבר
זה לא אמרתי בידו. ואמר כי אינו ממונה על הכפרת ואין זה המלך אותו השרף גם זה טוב. וזה

29

173

בְּרִי לְהַכְבִּיט לְאָרֶץ • וְשׁוּבָתָהּ יִצְאֻ כְּבִי יִשְׂרָאֵל מֵאֲחֵרִים • ג' ו' מִל פֶּסַח יִדְרֹכּוּ סֹמְרֵי חַיִּים מֵרֵשׁ
עֲלֵיו מִשָּׁה וִירָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה וְגו' וְשֵׁם אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה לֹאן מִכְלָל דְּלִיכָא קֻטְמָא מִסְרֵי כְּמִיב
גְּדוֹלִים מֵעַמָּה ס' אֵלֶּף עַל שֵׁם גְּדוֹלַת הַסֶּחַד שְׂטִיף כָּן • וְעֵינֵי לֹאֵר כְּמוֹ שִׁמְעֵי סְכֻרֹב אִשִּׁי רַבְרָבִי
אִשִּׁי וְשִׁטְרִי שְׁלִיבֵי הַיָּם כֵּן הֵיט אֹמַר סִידִים הַגְּדוֹלִים כִּי כִכְרִי יִדְעֵי שׁוֹא שֵׁם לְכָל פְּכִים שְׁטִי הַיָּדִים אֲבָל
בְּשִׁמְרֵי הַיָּד הַגְּדוֹלָה כְּמַעַם שְׂטִיף גְּדוֹלָה מִסְכְּרָתָהּ סְמֻכָּה לֶס וְסֵד דְּבֵר שְׂאֵל לֹאֵר כֵּן שְׂמֵי' בְּוִי הַיָּם
נִכְאֵי כְּעֵינֵי זֶה • וְזֶה שְׂמֵרְתִּי דִין סִמְכְּרֵי חַיִּים אֶל הַיָּד הַגְּדוֹלָה יִסְלִי רֵאשִׁי כְּמֵס' בְּכַר' הַרְוֹא תִּתֵּן
מִשְׁמִים דְּרַעֲבִיבֵי לָךְ ס' הַגְּדוֹלָה וְזִי קִרְעִיתִי עִים וְכִסָּא וִירָא יִשְׂרָאֵל אֵתֵּי • ד' סָג סִסְכּוֹ עֵת מִתֵּן תּוֹרָה
מִשְׁפָּרָה שׁוֹא מִזֵּד וְשֵׁם רַעֲב וּפְתַפְתָּרָהּ זֶה מִתֵּן תּוֹרָה • ס' יוֹם הַזִּכְרוֹן כְּמֵשׁוֹ כֵּן שׁוֹא וְסִימָן זֶה יִסָּא בִּידֵךְ
וְדִבּוּמָתוֹ שְׁשׁוּפֵר • וְקִבְלָתִּי מִפִּי הַסֶּחַד ר' יוֹסֵף כִּר' שְׂמֹאֵל אֵל עֲשִׂיתִי כִּי אֲמַר סִלְלוּסִי בְּמִקְעַ שׁוּפֵר • וְלִפִּי
זֶה הַעֲבִין לֹאֵן הָיָה יוֹם הַזִּכְרוֹן לְתַקִּיעַת שׁוּפֵר וְכֵן כִּי מִפִּי שְׂטִיף מִכְרִיעַ אֲמָרוּ בְּפִי הַרְוֹא הַרְוֹא שׁוּפֵר
בְּחִלּוֹס • וְכֵיכִים וְיֹאמַר וְקִים בְּיוֹם הַקּוֹל וְתַקֵּעַ בְּשׁוּפֵר גְּדוֹלָה וְגו' קִרְדֵּי סִיקְדָּמָנוּ מִסּוֹח אֲמֵר • ג' וְיֹאֵךְ יוֹם
הַדִּין מִזֵּד עֲלֵיו תַּעֲבֹד אֶת בְּשׁוּמִיכּוֹס • וְכִכְר בְּכִכְרִי עֵינֵי סִסְכָּה • וְשֵׁם ר' עֲבִיבֵי וְסִבְגָּרָה זֹאת מִכְּ
בְּכֻרֹת • מִשְׁרַע שְׁטִיפָה כּוֹכְמוֹ לֹאֵר שְׂמֵעֵי סִסְכָּה מִמִּדַּת הַסֶּחַד מִמֵּי אֲבוֹ דְּרִיבִין לֹאֵר שְׂטִיף מִשְׁמִימִית
דִּין סִסְכָּה בְּאוֹתָהּ הַמֵּדָה חֵין מוֹם וְזוֹם שְׂטִיף כְּאֹר דִּל לִפְר' פֶּסַח לָךְ ס' הַגְּדוֹלָה אֵל כְּדִי לְסוֹדִיעַ שְׂמֹחִין
סִמְלֹת נִאֲמָרוּ עַל עֵינֵיהֶם וְדִעֲבִיבֵיכֵן שְׂמֵימֵי וְכֵן הֵיט הַסֶּחַד • וְיוֹם רֵאשִׁי סֵל סָג סִסְכּוֹת לִשׁוֹן סִסְכָּה
כְּדוֹם סִסְכּוֹת כְּמוֹ שְׂמֵרֵי מִלְכָּה וְכֵיכִי יִסְכָּה וְיִסְכָּה זֶה שְׂרַס וְלֵאמֹר כֵּן שְׂמֵי יִסְכָּה מִסְכָּה כְּדוֹם סִסְכָּה
מִזֵּד עֲלֵיו הַכְּתוּב שְׂמֵרֵי וְלִקְחֶתֶם לָכֵס כְּיוֹם הַרְאָשׁוֹן שְׂרִי עֵץ סִדֵּר וְגו' • וְכִסְפֵּר סִסְכָּרִי וְעֵלִי אִיכְבוֹ
סִסְכּוֹת אֵל הַיָּם בְּכִכְרִיכֵי כְּכִסְכָּה יִכְכָּה בִּית • וְכִכְר לְסִסְכּוֹת הַיָּם בִּית דְּכִי • וְעֵיבֵךְ כְּמַעַם סִסְכּוֹת וְיִכְבֵּן לֹ
בִּית עַד לֵאן • וְכִכְרִיכֵי סִסְכָּה סִיבִי כְּדָס מִכָּאן מִסְכָּה מִקּוֹמוֹ שֵׁל עוֹלָם וְאִין עוֹלָמוֹ מִקּוֹמוֹ • ס' שְׂמִימֵי סֵל
סָג סִסְכּוֹת סִמְחָן שׁוֹא אֲבָל סִכְת • וְזֶה מִכּוֹאֵר שׁוֹא מִזֵּד הַכְּתוּב עֲלֵיכֹן שְׂמֵרֵי עֲצֵרֶת הֵיט פִּי' הֵיט עֲצֵרֶת
כֵּן לֵאמֹר סִכְת עֲצֵרֶת אֲבָל כְּלֹאֵר שְׂמֵי סִכְת כִּי אֵתֵי הֵיט וְכִכְרִי עֲצֵרֶת תִּתִּים לָכֵס וְלֵאמֹר עֲצֵרֶת אֲבָל
בְּוִסֵּל פֶּסַח סִכְתֹּב כֵּן עֲצֵרֶת לֵאסִלְדִּין וְכִכְרֵי סָג סִכְרֵי עֲצֵרֶת תִּתִּים לָכֵס • פֶּסַח וְיִמִּין • סָג סִסְכּוֹת
סִסְכּוֹת דְּרִיבִין מִזֵּד מִיִּתֵּר סִסְכָּה • כְּעִיבֵר מִסְכָּל •

[illegible]

צ"ל

שאין אונת תפילין בוסת בלילה אלא ביום רל בשעה שיכול לראותם וכן יתכן לומר וסמפלה של
 ראש הוא כנגד משה אשת חיל עטרת בעלה וגו' וכתיב ודמוס מפנימים מדרש רמז בכאן סמפלות
 האדם למעלה למעלה במדרש חדרים ועל ארזל תפלה של ראש אין עושין אותה של יד וזה שחלו
 הטעם לפי שאין מורדין מקדושה מקורה לקדושה קלה הוא באחר על תפילין שחבר להם אכל הם
 חדשים שעדיין לא לבש אדם עינים אותם של יד וכל זה כיון מה שכתבנו לפי שכתב בחקקשו
 בשקפיהם בראשו אכל אין עשני עשני עשני רל דוגמא וכתוב יקרה היה מפניבים וישנו
 מכאן משמע לפני לבשם עד שהיו נקדשת ידכה כמו קראש כי כל כמו סמפלה ונקדשת תבית כמו
 מקור משם השקפה כל סדכרים וכתב סמכמה תסים בעלים ואין לפי בעלים מלשון בעלי
 עמו שאין להבאם ארון אלא סקבם אכל היה בעלת אדם ומלמדת אותו ומסרתו בענין סמכמה
 אף לילות ודרכי כלומי אך יש לפר בעלום מלשון עלילות ופזית משמח כמו בעליתים ונסיבות
 או יתכן לפרש בעלים מלשון בעל האדם בענין של אשה מל מוימנא ואו בעת כה לל בעלה ואו
 ומתן טרף לביתם וס'ם לבערותם ונקדשת ס'ם כמו סמא ומעט לך סם כחיים סוס לך כמו ויעט
 וכתב או סמם סלס'ם לביתם לקחת לוגו מקרב גוי ומעני סמפלה של יד ושל ראש הם מענין אחד
 אעפי ססם סמי מכוות לכך ארזל סם כין תפלה למעלה עיניהם היא בידו וחורין עלים מעורבי
 סמפלה ועל דרך פשט יתכן לומר כי הוא בעבור סמא אור וס' בקרא וברין ואין לשון כתיים
 וס' סכתוב ודאוב עמי סאכ' כי ססם בקרא עליו ויראו ממך וכתב ר' אליעזר אומר אלו תולין
 סכדש סככתי ממך דברי ר' אליעזר סרב מרמז כי הוא באמר על סין של תפילין שהיא רמז
 בפסוק זה בראש תיבות ס'ו בקרא עליו וס' דרש אונס ונספר סכסר אלק ראש יוד סכי לוי
 סין כולל כל סעולם לדעת סרב דריבין אכן לפרש זה סמכמה בענין סוסו פנימי יותר מן סמפלה
 כמו סמורה עליו ס' יוד וטעם סכמם בסמאל לפי סכס תפלה של יד מנד סמאל ויסים סמפלה
 בסמאל ואיכנו כיון לפי דעמי וטעם להכין תפלה של ראש במקום סוסו ססם כח כסמם וסרדו
 לומר כי טעם סכמם תפלה יד כזרוע סמאל לפי ססו כנגד ימיבו של סבא ואין לומר בן בארתו לפי
 ססם באים לרבות על ססים וסו ודא קבלת ס' ועל בן כולל לכל ס' וא' ביד סרדו ס' וסוד
 אס באר לפי ססמאל כנגד סומין ג' וסוס סומין כנגד סמאל וכמנא סכל לפי סס' סס' עניינו ג'
 מוכים מסימלים וא' סומין ואיכו כיון ואמר ככס סגל לימכך כססם אותי וספלה של ראש באמר
 ס'ס' סקרא סכתוב כסם אופור או סס'ס כנגד ס' ודואס לענין זה רל סמית תפלה כסמאל לפי
 סס'ס כנגד ימיבו של סקבם הוא ענין פסיעות סמאר תפלה סכססן סלום לסמאלו לפי סס'ס ימיבו סל
 סקבם ואס' לימיבו ססו כנגד סמאלו ואין כוס טעם אחרו בסמאל ולולב סומין ור'ס'ס ג'דלס
 לכל מה סכמתי בענין סמפלה סללת וס'ס' סמפלה של ראש ורביס ססס' דא ססר כמין יוד
 בתפלה של יד וססס סזס סמסמסו דין כמנא כל מה סכמתי בענין תפילין כיון מנד ססס ססס
 וססס זה בותסם סמילס ללכרסס וסס סכס'ס בסס זה לכך ס'ס דוסס אס סכס'ס ואעפי ססרל כיוס
 וסל בלילס סמילס בסכס סדרס דברי סלס'ס סיסס וספס'ס דברי מפרס יגדיל סורס וסרד'ס ור'ס'ס לוס
 סטעס ססו כיון ס'ו כספלת יונר סל סכס וסס בסוכסו לא יסככו וכתב אסר סרי יתן
 בעמו ואמר רל זה סמססם סססו מעט לעט וספלה של יד כית ס' כנגד כססס יסרל סכ' ססס ססס
 ווכתי סממי וסל ראש ד' כס ס' כנגד ד' ראס סססו סמאר וסר יונס מעין לסססות אס כין וססס
 יסרד וגו' ומלת סס ס'ס סל למדסו סל סקב'ס וסו סכסו וירד ס' ככין יסככו עמו סס'ס
 סססלמתי לכסוב מ'ס ככין ספילן וכמנלל סכרל לדרר בססו וירד ס' סכסן
 ססו באר על'ס מדות סל סקב'ס סידועות בתרס סככי מפרס כל אותס ס'
 ס'ס סמל מרסס אסר אומר סלי ודע ססוק דאס אסר אומר ס'ס כו פ'עמים אסס וסס'ס לו סססס
 ס' סמאר בן ראס אסר אומר סלי ססל אס ססס סוס ולס סודעס אס אסר ספלה עמי וסרד'ס ידסמק

בשם וגם מאת חן בעיניו: בזה יסמיק ולא יחלל ג' פעמים אתה על בן אדמתי כי אתה הראשון באמר
על סכמתך. והאורה על סכמתך לסדר לכו מי הוא מה סמךה בפסוק של מעלה ממנו מי אשר חטא
לי אשכנו מספרי וסמך לים ועתה לך כחה את העם וגו' כי לא אעלה בקרבך כי עם קשה ערף אתה
ען אכלך בדרך. וכמובן אתה עם קשה ערף דע אחר אעלה בקרבך וכליתך עב אמר אתה בורא
אתה ומי יעצור לסיני מאן אשך. אך מבחי סכמת אפרש' אתה בורא אתה בעיני אחר. ואתה לא
סודעתני את אשר תסלח עמי ושלח כבר אמר לו הכה מלכא ילך לבידך וכתיב ושלחתי מלכא לפניך
וגו'. ואף אמר לו מהם ואתה לא סודעתני את אשר תסלח עמי לא בקש מלכאיו שתלך מכינה בידיהם
לפי שלא פירש שם המלך לך אמר לא סודעתני כלומר אחר שצדיון לא פירש שם סמלך שאלה
תסלח עמי צדיון אין דבר זה מסוד ביד יום לי צדיון רשות לבקש מי שהוא גדול ממנו ואתה יכול
לעשות לפי שצדיון לא מסרת הסליחות בידו שאין הסליחות מאוחרת ביד השליח עד שעת מעשה
שמצוה אותו ואומר לו עשה כך וכך כמו שכתבתי בפרק יט: וכן מן שלא קבע השליח יכול אפי
לבעול המאמר שהוא ובאילו לא בגור הוא דומה. ואם נאם ברכות ג' דברים בקש מלכא סכמת בקש
תתפרה מכינה לישראל שם' שלא בלכתך עמנו. בקש שלא תסרה מכינה על אף וכינת לו שאל ובסליחו
אפי ועמך מכל העם אשר על פני האדמה. בקש להודיעו דרכיו של סכמת וכינת לו שאלה הודיעני
בא את דרכך. אמר לפניו דבשע מפני מה יס דקין ודע לו דקין וטוב לו דע ודע לו דע וטוב לו
אל מהם דקין וכו' ואתה אמרת ידעתך בשם כבר כתבתי מסו לשון ידיעה. בשם בשמו של סכמת
כלומר כתבתי לו כח ובשמי שתהיה מקובל על ידו. ונלשון גמרא בשם ברימוריא שם שלא מאות
וארבעים כנגד שם בן ארבע אותיות שהוא עולה לו וסדו שלא מאות ויד הרי שם. ומלכאון חן
בב' לשונות בלשון מביא וימא ומוקף חן בעיני אדמתי וימרת אחוה' וכתי' וכן מאת חן בעיני ה'
וכן כתברכו הסכמים שבאמר סלידים אשר חן אלקים את עבדך. ואמר אלקים יסכך בני. והוא בא
מכח הידיעה. וכן תמצא בפרד' בפולות הששית חן. ומה שלמה לא לידעים חן דאיה הוא לום.
אלא שפי' בו לא לקלום הארוך ולא לחכמים לחם ולא לכוכבים עושר וגם לא לידעים חן כלומר אל
יבטח הקל ברגליו כי יבטל במרוכחו מן הרעה שגורו אליו מן השמים על סמךה ועל ודוכו כי לא יבטל
ואם יודמן לו שובל מן רעה אשר היתה בעיר והוא נס מהרה אל א' סערים ומי אל יסכוב בלבו כי
בקלות רגליו כובל כי לא חן הדבר אבל מן השמים גורו עליו ולא כובל לא במלכת' עליו. וזהו לא
לקלום הארוך כלומר אינה גורם חתוכה לסמל הקל ברגליו לא חן הדבר לא גורם חיה סכה לקלות
כדי סמל. וכן סכמת אשר מכח' מאכלי אל יסכוב בלבו כי בסכמתו הוא מתפרנס או יתפרנס
מסכמתו ולא יירא שכת בצורת לעולם אפי' חטא וסר שאין הדבר כן. אך בשעה שגור עליו סמל
לסתפרנס בסכמתו חיה נדך וראויה ללואו דבר רל הסכמת שהוא מתפרנס בה. וכן הכון אשר
קסם עושר או יקסמו כפי צור עליו הבורא עובי אבל על כל מים נדך למעשים טובים קודם שגורו
עליו ממון בתבוכתו וכפי תוקף מעשו ורובם הוא רב עושר ואורך זמנו. וגם לא לידעים חן
גדולה מו' אפי אמר כי אפילו בעלי הידיעה הוידעים' לא ימא חן בשביל ידיעהם כי חן כבר בגור
עליהם קודם שהגיעו למעלת הידיעה. זה הכלל כי שלמה עה כיון לומר מפי דברים שכתבו
של עולם הוא סתים לקלום ספרון ולחכמים לחם ולכוכבים עושר ולידיעים חן ואף על פי' אין להם
לחשוב כי יועיל להם זאת ולא יסו נדיכים למעשה הטוב. או כי הוא זה שהוא סועיל להם כי
לא חיה רק מתת אלקים והבר זה לך. וברוך הודיע בשם זכו. וקלות הרגלים וסכמתה וסתבוכה
סדעת סכות הם וסכמת פועלת כדנן האסכב' סכה כראש מדברי שעה כי חן לבעלי ידיעה ועל כן
וסמך מרעה חן אלא הידיעה ועתה הודיעני בא את דרכך. ודרכיו של סכמת לא כודע מסותם אלא
למשה ואליהו ואליהם בלבד כמו שכתבתי. וסם בכללים באשפט כי כל דרכיו אשפט. משפט הוא
משפט המאמר את הכל כמו ש' באקום אחר כי המשפט לאלדים הוא. ואמר וספטו את העם משפט

[illegible]

ספר האמונה והבטחון

[illegible]

[illegible]

פרק כ"ז. פ"א. מה שכתבתי כי הראיה מוכח שהאוסטאשוע מכת הר"ן י"ם לפרט מדר עירולות
השנים האלו והשנים והשנים שהיו האמירות שכתובות ונפשות ברוך הקדש קראו שמונה
בנין צ"פ הראוי והתחיל ללמוד וקראם עם הראשון ראובן ואמר כי הראש ה' ובעיני כי עתה
יחשבו איש ואמר מלא הוא שמדעם האתנה לנחלי אש דשעים דשעים אש שלכת י"ם ואין לך בעולם
דשעים אש קדש מחדת הדין ואמר שקראם עם הראשון על עם הראש קראם השני על עם השמיני
כדי לרמוז שמו של הקדש ה' וסמוטל קדש ה' ה' אשם חומשי תורה ה' שם מדרזי מנסה אין הסק
כי הם שמו של הקדש וזו לומר בזה כי בכתם בארם ה' ו' שמו של הקדש על האשם וזו לומר מלפנים
אלה שהזכירו האותיות בסדר השם בלחץ בית אש מתוך מדע האמר הו"ו אש תפרם כי הילול
וזהו הכתובים מד' הם רמז לאותיותיו או באור אמותיו או ענין ה' אחד ושמו אחד אחר שידע
שם אחד שהוא ראש הדברים והתחלתם ויש אחד שהוא דבוק זה כזה ויש אחד שהוא כוללם וזה
בתפוח לך דעת אונק' בתרגו' שכן שמו שם * ואמרם ותפתם ותראו את עירל ותרא מבעי ל"ם

ספר האמנה והבטחה

וראתם עמו תבינה כל זה הוא ראיה באומרו ה' שמו של הקדש על ה' שמים אמרוהו וימכן לומר
 כי הוליוס הם שם קבוע עליונים אלהם מערב סדריהם שם מתוך שבע ולא ימכן לומר שם קבוע שפלים
 לפי שאלו שמו אלא מתאחד בשמו וכשקראם אותו שבעון אחרם מפני מה קראם אותו שבעון על כי
 שמו ה' שמואל אכזי ודבר ברור כי כשם ששמיים דין ומפני מה הושר מכת הרשעים ששקול בשמו
 וליכנס בראש וליכנס בתפס והוא משפיע ברוח כמו שכתבתי וכן ה' בקרא לו ע' ותאמר עתה הפעם
 ילדו איש אלהי מצבין במר מלשון כי לוית חן הם לראשך ולפי שהם כולם שבע לו ל' אשכחות
 משפחת לוית וכסובס וכבר ידעת ענין הכתוב שאל וכתל' ה' להסבין לוית למטה מן הכהנים השופט
 למטה מן הלויים אשר יהיה בימים ההם און לך אלא שופט שיהיה בימך כל' א' תחשוב בקוראן אותו
 שופט שיהיה מכות הדין שיוכח לא שיהיה דומך אבל עכשיו כאשר כתבתי לא שלטם בה עין הרע
 באמרו כי ילדתי לו' כיום וקראם שם סרביניס יודם שדורם ולא בום וגם גרם לראובן מידם
 וזהו ענין תשובה ולפי שגרם לראובן מידם וזה סיבה מאד דוד שהרשיע את עצמו וסבדוק את ישראל
 שאמר ויארר דוד בראותו המלך שמוכה בעם ויארר אנכי טעמתי ורע דרעתי ולא הנהל מה עשו
 ס' אלהי תהי כ' יד' כי ובכית אבי ובעדך לא למנפה ולא כשארל שאמר אשר חמל העם על מיטב
 סגלן והכר וגו' והקים עולם של תשובה דאמר ר' שמואל בר כחמיני אר' וינתן מלי דכתיב כסא דוד
 בן ישי וכסא הדוד הוקם על מקום עולם של תשובה ואמרו גדולת תשובה שמונה עד כסא הכבוד
 שאלמר שובס ישראל עד ס' אלהיך והפסוק הוא עכ' וס' כ' מק' עכ' וס' או עד ועד בכלל או עד
 ולא עד בכלל כמאן שכוונו לומר כי כסא הכבוד קרא ס' או כמאן שכוונם קיתס בעד כסא הכבוד
 לו' על מדת הכורא ית' וכמאן עד של פסוק זה ועל שאמר הוא שכיסם ענין ס' לשם רל' עד ועד
 בכלל וסא כמאן עד ס' אלהיך ולא עד בכלל אבל עד כסא הכבוד עד ועד בכלל יס' שפרס בין
 עד ס' אלהיך ובין עד כסא הכבוד ואל' לומר עד כסא הכבוד עד ולא עד בכלל אלא כמאן כי כונתם
 לומר שהכסא בקרא ס' וכבר כתבתי לך שערס ופתחים לכל מקום שתתאם שם הימים וס' ס' ס' ס' ס'
 מובנו אלהי יעצבו ודוע הוא כמו שבינו וכן בסוכ ס' סכות עמו כמו בסוכ' וכן סוכס ס' רכבות
 אלהי ישראל כמו השיבס ולפי סוכס יסודס לכל זה הטיל ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 יסודס ובסגולת יסודס עמדה מלדת לפי שכסא עד סתמלת סתשטוט כל הכרואיס ולפי ששם
 הסמון ככוסס העולם לפי ששלטם בה עין הרע באמרו הפעם אודס את ס' כל' אחר דעתה שטלס
 יותר מחלקס ועמדה מלדת עד סתשכס כלכס סככר סתסס ולא ילדס עד ססייניס מן ססייניס כס'
 ענין ויסככ עמס בליס הוא סתקלס מייסכ באומי מנכס סככס עמסס סקכס כעירוד וחלקס לסני
 סתקיס וסס סתלס ס'
 ואחר שצמדה מלדת ראתס רחל סל' ילדס ליעקב ותתן לו את כלסס שפתסס ללשס וס' ס' ס' ס' ס'
 סאלר שצמדה ללס מלדת סיס לפי שסנכסס סדר סכססס כן ועוד סלסס לא אפרס סס ססיס וס' ס'
 סלס כי לא קסלס בה עד מילדס יסודס ססיס כן רביעי וסו' יסר על סתלסס כי לא ימכן לומר סקכסס
 בה כ' ס'
 כריכיס לומר כי ראובן שסעון לו ויסודס כולדו כל' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 סרת ססיס סכס ס' סתלי אשר וסולין כולדו סכסס ססיס ויוסף כולד סכסס ס' וסו' שטס לפי סדר
 סכסססס עס סדר ססעסס רל' סקדמס סריון ללס על כול' וסקדמס עמדה מלדת לסכססס וסס
 ליעקב ולס'
 ללס סתלסס כי עמס וסככסס איסי וסל' ס'
 סיס ויעקב את אסניו ללס רחל אסותס קיתס סוכסס וסססססס סססס סססססס סססססס סססססס
 סכסססססס רחל את כלסס שפתסס לרמל ליעקב וכולד ראובן סכסס ראסוכס ססעון ודן סכססס וס'
 וסססססססס ס' ויסודס ס' וסססססססס ללס סל' ילדס כלססס וס' ילדס אפרס כסמס יס' עלי ססודס לס'



כעשר חמתי ובעשרה מלתי הכניסם ולעם שפחתם ליעקב וכולדו גד ויששכר בשבע חמיות אשר
 וזכרון בשנים ודיכה ויוסף בשביעיות ואין מוקדם ומאוחר בתורם ונחזור לענינו ונאמר כי אשר
 שפחתם מלדת הכניסם רחל את כלם שפחתם ליעקב כי שאר שבע חמיות בלחם בא אליה ומלד על
 בדבי וגו' ולא היה נדון לו ומלד על ברכי שמים נדון לומר בא אליה ואבנה גם אבני מאכה אבל לאם
 מאכוסו על ומלד על ברכי וסאפת כי פסעו ידוע מתרגו' כי בן מנינו גם בבי מכיר בן שבעה וילדו
 על ברכי יוסף אף יש לומר לפי פסע סדבר באם שפחתם ומלד על ברכי כי הוא מאם ומה טעם
 פועל סדבר ואבנה גם אבני מאכה דיומית סאפכת ואבילות כח כענין מה שפאמר למען קם את יוסע
 בן כון איש אשר רוח בו וסאפכת את יד עלי' ובתיב ונתת מקורד עלי' ר' כי בסומכו את ידיו עליה
 סים מתאבל רוח הקדש עלי' וכן עשה יעקב אבינו לאפריס ומאגס כשכירכס שאל וישלח ישראל יד
 ימינו על ראש אפרים ואת שאלו על ראש מאכס ולפי סים יוסף ידוע כינת אביו בסומכו ידיו על
 ראשסס וסם רע כענינו כי יסית אביו יד יסיונו על ראש קנעיר וס כלל גדול לסאיכס לטוב אף
 למוטב או לבעלי קרבן לסאפכיל על סדבר ססומכין עלי' סכס סראוי לענין ובר' וזענין כסאיס
 בסיס לפי שאל סים יכול לסמוך ידיו על כל אשר וא' מישראל וכססס רובס לקבל כח מלמעלה סים
 סודס כסיו כסו סאפסרס כסררס סקסומות סל סירס ועסס סכן כי סראוי סול לסיות וסועסיו כסולות
 וכסיו פסוסות וסרסס כסאפכס וכן סכין סס סכסר ד' אכרסס כן עסרס אל כסליסס סל יוס
 כספסרסס ראש בן סים סכסס ולפי סררסס רסל למסוך כס סלידס לכך אסרס ומלד על ברכי
 ואבכס גם אבני מוסס וכסמלד על ברכי סאפסך מאכס כס ססריון כסילו לא סים יכולס לקבל אלא
 מאכס סלס מן סכל ארס ווכס לקבל וכס' אסרו סלס מן סכל ארס ווכס ללמוד וסס ברכיו סודס כך
 על אסת כסס וכסס כעניינים אסרס סאין ארס ווכס לקבל מן סכל וכו' סים כולדו כולס סכן
 כסיו ועסוד יעקב כרסל עיד סכס כולדו וקנאס רסל כסאוסת סכניס כלסס ליעקב ומלד בן
 וקראס רסל ססו דן או כלסס קראסו על סס שפאסרס רסל רכני סל' וגס סאס כקולי סרי כאן כעניני'
 כנגד סרייס סאיסס ואין ספס כי רכני סאפסות דין וגס סאס כקולי כרסמי' מורס עלי' מוס שפאסרס
 וגס ססול כסאר על סרסמיס ססול לסון גסילות ססרסס וגו' סססולו כסף לפי ססול מורס על סדין
 וגס מורס על סרסמיס וסו רכני אכסיס וגס סאס כקולי ואכס ילדס את כספלי על סס כסמולי אכסיס
 כספלי סי' כו רס' כי סול לסון סכור וס סעוס אדכס וסי סססוק כך סול סכור אכסיס כססכרמי
 פס אסותי וסס סי' עס כסקוס כסו וכן דעס ססמרג ססרגס עס אסותי כסאסותי רל כסו אסותי
 כסו אסוד לסכסס אסותי את וסומר כספלי אילס סלוקס כסכתי רסו כי סילס סול לנדוק וכסרססס
 לאס שפאסרס מלדת סכניסס ספססס לסיסס ומלד בן וקראס את ססו אסר מלסין יסר כסך כלומר
 יססוק מולי ויוסיף כס ויכס לסלוב ספסיסיות ססקור ואוסף עוד ללדת וכן סים סילרס בן וקראס
 את ססו יססכר סכ' ואכני יססכר יודעי כוכס לעמיס לדעס מוס יעסס ישראל וססו כסן כססר אכסיס
 סכרי כסו כסכרי ואכס ילדס כן עסי וקראס את ססו זכולון על סס יזכולי איסי ומזכולון סיו סספרי'
 ספאמר ומזכולון מוססיס כסכס סופר כלומר סאסכס סקו סאפכני סכרס סכס סכסך וסאפככך
 וא' כסדרס סיר ססירס סכסך אלו יס'סורין וסאפככך וו ססורס וסופר סול סכסס סרסכסס סל
 אסמיות סרססות כסכסס סל' לכסוב ססוד עד ססרסס סאות רסומס כלכו וסרסוס ססול כסרס
 כוכס סכוכס כסלגל מן סכוכס וכן כל כס מן סדומס וכוכסס כסקרו סאותיות ססלס אסר ססרססו
 כסכסס סופר על סס ססר וססר וססר וסול ססכס סרסון לספר ומלס כסכס עסודת כסי עכסס
 וסוכס ססוכסס אל ססר כסלו סאר מוסכסיס ססר כסכס וסססכסס סולס סיל כסין בית ססקדסס סל
 מלסס ססכוכן כנגד בית ססקדסס סל מלס ועכ' סול קרו זכול כסו ספאמר כסס כסיי' בית זכול כך
 לא אסר כסיי' בית כך אלא בית זכול כלו ביתו סל זכול ר' סאפסר וסססוק לזכול וסאמר כי
 ילדסי לו ססס כסי כלו רוב וסענין סעליון וסר ססולד וזכולון כולדס דכס' וסאמר רל כי לאס

ספר האמונה והבטחון

פתחלת וחרת בקבת ועצריהם דברי אלמים חיים וע' פנים למורה • ויל לפי דבריהם שנקשו לתת
 להם אריות או בנימין מהר יאמר יודעים היו שיש מנצח עתיד לנצח מיעקב ואב אב לגרוע מהם
 כחם פתח להם סוף עולותם על כך אמרם דחל יוסף • ליתן חסד לא חסרם בנים אחרים • ולפי מה
 שכתבתי אל שלם סמאל לה עוד דחל לקבל מהם שכתב קבלה כל כמה משלם כמה שיתים יכולם ולא
 דעתם לרדת ולקבל מן הכחות הסמאלים לפי שפעולת בקדש ולא מורידיו ועל זה הדרך הלכס רחל
 תחלה יוסף ואחר כך בנימין • ולא יקשה לך דן ופתלי שפיר דו גם שמע בקולו כמדת רחמים כי על
 סמאלם שכתב סמאל דין • ואולי לא הוסיף אלא כבוד מה ששמו מכללם ונלם ואפשר לומר כי תשלום
 קבלתם היתה חסד בתפלתם סמאל דח וסיתה מן סג' שכתב אריות ועל כתיב ותאמר דיכה וגו' וכל הענין
 אעפ' שפירש אותם בענין אחר כי ע' פנים למורה ועוד לסביל ולכאדיר • ויחן כין כ' הפי הפרש
 מכל נד ויש בהך דמיון במקפת • ועל דרך הפשט כאמר כי ב' פעמים כתפללה א' כשנולד ג' וחסר
 כשנולד אחר מכלך קראם אותם כן וכו' בנים בתנול לה באם ככתפלה כשנולד ג' כתבו לה יחסר
 ובאם ככתפלה כשנולד אחר כתבו לה וכו' ואלה דיעה שכתב ואחר ילדו בת ותקרא את שמה וגו'
 ואחר וקרא ל' אחר טולדס ד' בנים ככד ד' קנות ילדו ככס א' ולא יתור • והדבר ידוע כי כקדם
 אחת בכלל הכסיוס כוכר א' או יותר הרבה ואפילו אלפים בכלל הזכרים • ותקרא את שמה דיעה שם
 כבוד מן הענין לפרש הכסיוס • ועוד יל' על דרך פשט כי מרוב ססיתה שמה ותתקראת ואומרת
 ילדתי לאימי שמה בנים טולדס דח עין רע אמה טולדס דח שאלמה שמה אורם אח' • שלא פירשם
 במה בנים ובאומרה כי ילדתי לו שמה בנים אחר שלא בטלה עדיין ופיה מן סרואי לה כל כך חין כח
 לעין סרע שמשלוט בה שחן אדם בורס לעצמו כל כך כמו לאסר • ואחר שטולדס דיעה ילדו רחל את
 יוסף ותקרא את שמו יוסף מלשון מוספת סכ' וסוף ה' ל' בן אחר • ומכאן יש ללמוד שיהיה רחל יודעת
 שלא יסוף אלא יב' סכמים ועל לא אמרם בנים אחר ואעפ' סוף ללשון מוספת יל' סמאל ללשון אסופה כמס'
 אסף אלמים את חרפתי וכן בענין זה כפרש אותו מלשון אסופה דל ענין הספספות הקו הסמנעי לכאן
 ולכאן ולכלול לראשי גם להיות פליט עליהם ויוסף הוא השליט על סארץ ואומר נדון מוסל ירחת
 וכתב לו ב' מרות סוף והדב' יסוד נרמו כבוד כמו שכתבנו סוף סליו ואומר כבוד סוף סדר לו לכך
 ינאן אמנו ב' סכמים בא' סכט אפרים הכן על סם פרים ורכים כמס' כי הצריכו אלדים וגו' • וס' סכט
 מכסה שאלא מקומו סל לוי באחוזת הארץ • ולכך כתבנו סכט מכסה ללכתלות ככד ב' עמודי שמים
 חנו סכט מכסה בטלו נחלתם בארץ סיוחן ועיב וזכרו כטלוחתלם בארץ ישר' כמו שכתבנו סכט לוי
 לכ' משפחות • וכך מכסה על סם הספספה סכא כי כשי אלדים וגו' אחר שטולד יוסף כילד נכמן וקראם
 אותו בן אובי כלומר בן כתי כמו ולחן אובים עכסם ירבה • יתכן לוי כתי סמאל מדת סדין רל מורם
 שבעל פה • ואכיו קרא לו כמיון כלומר בן ימין דל יתכן לימדת ימין דל שכתב זה שפאלו סל זה וס'
 ימיו סל זה • ודע שזאת סדין לאם ומדת רחמים לאב ועכא דוד כרחס אב על בנים רחם וגו' וכסבא
 הסכות ליקם מדת סרממים למאות קורא אותן כמים סמס ולא אמות סרכתי ידו כמים רחמיות וכסבא
 ליוחם לזס' מדת סדין הוא קורא אותם אס כדכתיב אשר יסרתו אמו וסדן סרבר לזכר וכסבא ליוחם
 אליו מדת רחמים קורא אותו אב כמו שכתב יסר אים את כנו • ומה שכתב סמס שמי כני מוסר
 אכך וכן מייסר אב' • לפי סלל יתכן לאומ' כלשון אים שמי כני מוסר אים שמשמעו אים ור סליכו אביו
 אכל • סר אים מורס עליו ססות אכיו אכיו סותר דכריכו סכבר ירעבו סכבר על סדין בסרבה מקומות
 כמס' בנימין סלס מכלס כמסור • ואס כך דן סלל כתפרס כו כל כך מדת רחמים כמו שכתבנו ככנימן
 ולכך חולד יכסיס ככד ימארות סכתן ככרא סעולס • וכקר ידוד ס' סכא ולכנימן אור ידוד ס' וס'
 הפי כלי יסכוון דמאלס ופיה כלי יסכוון ס' סחוד אל ידוד • ענין אחר דאכין יודע עליו שחן כמים •
 שמשון ולי יודע עליהם כלי ססס ארור אסס כי עז יסודס יודע עליו ידך כערך אויבך זו הקסמ כמס'
 ללמד את כלי יסודס קסמ כסוס על ספר סיסר • וכו' מורס עליו לסוף ימים יסכין וכת' ב'
 ולמקום

[illegible]

פרק כח אחר

[illegible]

פרק כו לרבר

פרק כו לרברי
האומר תאמרו בולדא עם כל שטט ושטט במאכא יא בכות ואב כחיס בון
כולם ב"ה אולי עליהם כאמר לאברהם ב"ה יסיה זרעך ויש לתמוה מדברי
האומר כי בכותיו האמורות כי עקב כאמר בשביל שכולדו תאמו עם שפכנים יא דברי האומר שהיא על
כלותיו

五

בשלנו כו פרקים : להדליק זל מל רוכב על מבעה חקים .
אמר סוריד ישראל במדבר חן סוף ועזרנו
ברמנו אלדו הרי אממקים
קאל סגדול והגבור
סאל סכאמן :

[illegible]

פעול אמור חשוב וכיוצא בזה ואם תמאכרו בעטן מחזיק מתקיים מתפעל מתגולל אל תחשו שהם
מתפעלים בכלל שתי אומות ראשונות שהם מתפעלות תמאכרו ויבש על ממשלתו סוף דבר אין לך
בקינה בכל הנקודות למעלה מנקודת השלם ואל תתעבה בדעתך לכתובות מי שכותב מלאו המפתחים
מדעתם למצוא דברי חסן בזאת דברים הללו וכן אם תמצא שר עניינים מתעלה בדעתך שהם
קטנים אבל דברי אינו כן אם תצו הדברים על גד האמת תמצא דברי בלם כדוסין למצין ויפירם למצוא
דעת ודע כי בקודת השלם היא נשמה לנשמות דמו על הכתר וכן בקודת השלם היא נשמות השלם
כל הדבור כבוד קדר נאמו על תכונת הנדראה היא נשמה תחלת אומות הנדריך לומר אומות שלשון
באמצע מ"ס אומות השפטים בבית שסוף בולל ראש וסוף לכל השלשונות ולפי בקרא מלא פוס
הנקודה השפית הנדורית למטה מנקודת השלם היא נקודת שורק ונס היא נקודה שפוטם
דקס יחידה אבל איננה במעלה השלם לפי שהשלם יחידה והיא למעלה מן האמת
ונקודת השורק היא באמצע האות כמו שיש בקודת למעלה הימנה והיא השלם ודע כי נקודת השורק
לעולם היא אית ואין היא באמצע שולן כענין אמרו שמועצו וכן כלביוצא בה והיא סוף דריש עולם
הנלגלים השמים ונכארתם ודע כי כל הנלגל יסודו באמצעותו של תמצא נלגל כלל בקודת אומות
שהיא תחלת בריאת הנלגל וזו היא נקודת ברורה כי הנלגלים יש להם מכות מונח להם למעלה מהם
מחד תכונת יסודותם כי יסוד כל נלגל באמצעותו ונכבדתי בקודת למעלה מן באמצע שמשם
יבא שפע לאמצע ואין לך כל נלגל מסוכב שימור בלל לא על כלם ומהו כן כל הפעולות כמאן
כל הנלגלים ונקודתם מוכבים תמיד להשיגם וכשא המושל על כלם ומחו כן כל הפעולות כמאן
בעולמות ובאמצעות סביב הנלגל הנדורות וסומים במאמץ בעולם שתחמון שאלמלא כן אין גורם
מתחדשת ולא מתקיימת בעולם השפל במאמץ למד כי בשמקוקות נקודת האמצעות שבעין הנלגלים
לשיג הנקודה העליונה העליונה הם מתקיימים עולם השפל שסוף סוף הנקודת השתכונה כמו
שכבד עבר ועתה דע והתבונן כי הנקודת הנקראת שורק היא סוף קשר התחכומים בעלי גים
והיא העולה למעלה ויורדת למטה סביב סביב הולך הרוח ונכבד תכונת השורק ימיומו כל
הפעלים למימיהם ויבא להם שפע הנדראה אמת הנדראה וית וזהו סוף תכונת השמים והכבדים
והנחלות שלם מתבוננים כבוד נקודת השורק ובאמצע תכ עתה להשיג שפע השפית משפיעים בארץ
כל הכחות למימיהם וזהו סוף ויתן אותם אלים נקיע השמים וזהו סוף מרום עיבותם ונאמרי בראש
סוף מרום כדורא שסוף סוף נקודת השלם המוצא באספר כבאם בתיבוכן בינה גדולה במקום זה
ודע כי כמו שהשמים הם באמצע בין עולם העליון ובין עולם השפל כך יסודם באמצעות כמו שברנו
העולם העליון יסודו למעלה סימנו ועול' האמצעי יסודו באמצעותו ועולם שתחמון בתחיתו וסוף
סידעת זה דע כי השורק שהיא נקודת יחידה באמצע אות ואין מאמץ שסוף סוף קו האמצעי והיא
עולה למעלה ויורדת למטה מקבלת שפע מן הכתר ומשפעת למלכות בלי רבוי ופכור אלל אחדות
מאמץ בודאי ועתה יש לנו לעורר מק טעם השורק פנמי' בנקודת יחידה באות ואין ושעמים ג' בקודות
וזעל ג' וזכרון היא נקודת ברורה עלמה כיחידה ככר סודעכר כי נקודת השורק היא באמצע
יש בקודת למטה ובסוף עומדת באות ואין היא בקודת יחידה באמצע ואין ודרי אות ואין הוא כמו
מעלה ומטה ואמצע ובסוף עומדת עם ואין היא בשלם בקודות א' על גב זו להודיע שיש בקודה
למעלה הימנה והיא השלם ולמטה ממנה והיא שורק ולפי שהשורק לעולם שתחמון ומתחום להדק
בשורק תמצא שורק באות ואין שסוף סוף הסבור והדיבור האמתי וסוף יסוד השלם
הנקודה השפית היסודית הוא סוף הנקודת ונקראת השורק מירק וסוף סוף עול' השתחון
השורק ארץ וכמו שלל תמצא כנין שאין יסודו למטה סימנו כך לא תמצא נקודת מירק
אלל למטה מן האות שסוף מכות וכו' שפוטם הארץ הוא עולם השפל כך יסודו למטה סימנו כמו
בכר ביארנו למעלה במאמץ למד כי לפי שזאת העולמות כך יסודותם לפי שזאת העולם העליון
יסודו

יסוד למעלה חסדו העולם האמצעי יסודו באמצעות העולם השפל יסודו למטה חסדו • וזהו דרך
 שלש נקודות יסודות של סדר חק שלש עדות על סדר העולמות והאצילות וכן הם מיוסדים
 באותיות למעלה ולמטה ובאמצע ואחר שהודיענוך זה הציור גדול בתכונות האצילות והעולמות
 צריך לנו להודיעך עיקרם גדולים פנימיים דע כי הכלל ושורק והחירק שלשם הם מוד אפי' הם
 יהיו אדני בסוד כתר למעלה תפאר באמצע יסוד אדני למטה וזכה הכתר הוא מוד הכלל והתפארת
 הוא מוד השורק הוא באמצע בסוד וזהו עולם ומתאסו בכתר ויורד ומתאסו במלכות עי' יסוד והנס
 כל הגולגלם הוא תלוי בשורק יסוד קו האמצעי מתאסו במלכות והמלכות מתאסו ביסוד ופי'
 הקו האמצעי שהיא תחום יסוד לכל מקום לחזור למקומו וכן הוא אומר ויש מקום לאחריהך כאשר
 יהיו ושני כנים לבנות עי' קו • אמצעי שהיא המקו' האצילות במלכו' שהיא השכינה ונקראת אחרית
 והשכינה באמצע לישראל לחזור לבנות באומרו ויש מקום לאחריהך כאשר ושני כנים לבנות ובדרך
 זה כתיב אשרקם ואקבלם כי פדיתם כי נסיות השורק שרי במלכות אי יתקבצו בדיקו' וכל זה כהיותו
 סוכן למעלה אבל בשעת החרק בשגפרד השורק מן החירק ובמחב הכית ונר' מה כתיב באומות
 שרקו ויחרקו מן אדני כלעזו כלומר כבר נמרד השורק מן החירק אך זה היום שקומו מנאכו לחיבו
 כי בתחלה לא האמינו מלכו' אך וכל ושני תכל כי יבא נר ואזיב בשערי ירושלים ועתה דע והתבונן
 כי כל הקיים וכל העוה הלוים הכלל יכן הוא אומר והכלמי והחייני ודע כי אלמלא שמתערב עם
 החיות שרכיב הימים הנפשיים כהם היו גדולים לבני אדם כי הם חלום הוא רמז שהאחד מבני
 העולם משי' ויותר מאה שהאחד משי' וזהו ענין החלומות ולפי חלום של כביאס מתבדל אפי'
 שם בו קנת משי' ושאר חלומות אלה הנהיג והסיג המעורב עשהם דבר גדול הן וזהו תפאר' כשם
 תפאר' כלל תכן כך הוא חלום כלל דברים בעלים הודיענו' שאלמלא הדברים בעלים המתערבים
 עם החלום ואפי' חלום הדיוט אפי' משי' בכבואה וקורין לאדם שהוא משי' ויותר מאה שדבוק משי' חלום
 כמו זפרע חלום והנה עומד על היסוד מה שאל יוסף את אשר האלים עושה הראה את פרעה המתבונן
 בדקות הדבר שאפי' אומר ותפאר כי שם חלום הוא רמז על הסגת בני אדם בעולם השפל כשם עולי'
 למשי' מעלה גדולה ויותר מאה שהנפשיים משי' ואם אין החלומות שלמים אין הפרנסה לא לרוב ערכו
 וזהו גודל הסודן בחלום ואם הכביא אשר אתה חלום וספר חלום ואפי' דברי אמו ידבר דברי אמת מה
 לתכן את הכר כאשר ה' ופי' הפסוק כך הוא הכביא שראש לפעמים חלום ולא מתכוון לכבואה ואין אותו
 החלום במראה הכבואה וספר חלום יאמר' הוא חלום בעלמא ואין אותו החלום אפי' שאין עמו דברים
 בעלים ואמנם הכביא אשר אמו דברי אפי' הוא בחלום כלו אמת שאין דבר הכביא כיוצא אפי' בקידם
 ולעיוך אמו בסוף מה לתכן את סדר כאשר שם שאל לבר כלל תכן כך הוא לחלום שאינו של כבואה
 כלל דברים • בעלים וכן זה מאל ומתפל' דברי חלומות לא מעלין ולא מירדין לא אמרן דבר זה אלא
 להוכיח ממון דיון עי' חלום ועל אותו ענין אמרוהו' אבל החלום לשם הדברים ששן עליו והלא איך
 דואה כמה הוא חומר השבת וזכה אנו חייבים להתעבב בו באומרו וקראת לשבת עובד ואפי' מה טעם
 אצל המתעבב לשבת כתעני חלום לא לו הים בו עקר גדול לא שאל לחלו' פסוק כלו אמת כמו שביארנו
 אבל קבחו בהכרח יש בו אמת כמו שאלו בפר הירואה לא חלום טוב מחקו' ולא חלום דע מתקיים כלו
 ואמרו חלמא ביסא קסם מנאדא ש' והאלדים עשה מיראו מלפניו נמצאת למד מכל הדברים כי בהיות
 האל' השפל משי' ויותר מאה שחומר שלו משי' קורין לאותה הסגת חלים מלפני חלם כי נקודת חלם
 מתבוננים מאחז אפי' לאי' שיש דרכות של מאורות וזכה זה להתבונן לו קנת משי' מאורו' המתבונני'
 מתבוננת חלם ולפי' כח האור המתבונן באותו הירואה החלום מתבוננת בקודת חלם כך יהיה חלמו'
 אפי' אפי' מתבונן בו מעט היס' מיעוט חלמו' קיים ואם רוב חלמו' קיים סוף דבר כפי' המתבוננות כך
 יהיה שיעור החלום קיים זהו דע מודות ספרים הללו הנבונים במין חלם ידע' סוד הסגת החלומות
 ידע' כי בשעת שאלם יאן בשם של אדם אומרת לכרוך וסכרוך למלאך ועתה מתבונן מאד ומראה

שער הנקוד

מוד מעלת סמלם על שאר הנקודות כבר מודענך במקומות הללו מוד החלומות וסוף הם תלויים
בהלם שהוא מוד הנקודת העליונה וכפי השפע סיורד מאז יבואו ההשגות למיכוס בין של כבוד
בין של שאר הדברים . וסודענך מוד מכונת שלשת העולמות וסידורת שלהם על מדר תכונת מולם
אורק מירק וסודענך מוד השוקק שהוא פעמי' באחד פעמים בשלש ופעמים בו הכל כפי תכונתם וסוף
באמצע וסודענך כי שלשת הנקודות הללו הם מוד הכתר והתפארת וסוף לכות ואם תזכה עוד תבין
דמיון שכתבנו למעלה מוד הכנסת כלום ברום והרומ כעצמה ודרך השגת החלומות וסוף ההשגות בין
במראה שבבואם בין בשאר דרכים ואחר סודענך לו העיקרים על דרך סימול העיקרי יש לנו לחזור
לשאר הנקודות שהם מוד הכנין בעה' אמן .

נקודות הכנין גם הם מורות על המכונת למיכוס וראש כל נקודות המעידות על כל המעלה
הפעולות ועתה מן לך והתבונן דע שאין לך בכל הכנראים עליונים ותחתונים דבר
פשוט בלי הכרכה מלבד שה' שהוא הפשוט האחד הנקי שאין בו רבוי כלל אמנם כל שאר הכנראים
שבעולם אי' השכלים הכנרדים העליוני' הנקראי' מלאכים אין בהם אחד שיהיה פשוט בלי רבוי ואעפ'
מקראו הפילוסופים למלאכים שכלים כנרדים ונורות כנרדית אינ' שהם כנרדו' מחומר כחומר שלכו
חומר פנימי פשוט דק שכלי עליוני פשוט יש להם אין לו דמיון לחומר שלנו אבל מאיזה מין חומר פשוט
פנימי עד מאד יש להם ודבר זה מפורט בכמה מקומות כנראה מ' כאל' מים נבדל' אש והמקרא מברא
ואמר עושה מלאכיו רוחות מערתי אש לוטע ואל' יעלה כדעתך מה שפי' רבינו משה וסדומי' לו שאמר
על ידו ששלמות שהם עושה על ידו הסודות ונקראים היסודות כמי מלאכים ואם באמת כי כל עושה
מלומות מכל הדברים שבעולם עליונים ותחתונים קרא מלאך כעת מלימותו אי' שכתמים והעקרבו'
והסודות וכיוצא בהם אין כוונתנו באקום וזמתי לומר כדאי כי כל המלאכי' העליונים הם מיוחדים
מחומר עליון שכלי דק פנימי אינו ממין חומר שלנו וסוף המלאכים כנראים באונו ונעלי בנין אבל לא
ככנין שלנו אל' הכנין שלהם כנין פשוט לא כנין מורכב ונריך אמת לדעת כי שלשם מוכי בנין הם יש
בנין פשוט ויש בנין מורכב ויש בנין עגול הכנין הפשוט הוא קרוב להיות כלו וסוד לפי שהוא בנין מן
סדר בקרא בנין לערך סדר ונקרא כלו וסוד לערך הנובם ביחד בשארת מדר שתי אבנים זו בדר זו
כשום כנורס זו הם הרי לו שתי האבנים אינן בנין שאינן זו על גב זו לא שתי' יסוד וכסויבואו עליהם
אחרים על גביהם בקראות בנין וגם אינן בקראות יסוד אמתי אל' כשתיים שתי אבנים זו על גב זו
כנורס זו . בקראות בנין אמיתי ואחר שידעת זה דע כי כמו שהתלם הוא היסוד האמתי העליון
יסוד כל היסודות וכשאת כל הפעולות והוא למעלה נכסיו למטה שימין כך הכנין שהוא ממין השלם
שהוא היסוד הנקרא ברא' שהוא בנין פשוט כנורס זו הם וסוף מוד בנין המלאכי' והנה השלם והנרי
עיקר כל יסוד הכנין זה באחד וזה כשתיים והסוד הגדול ויו' יוד על' ואל' על' מלם ברו ודע כי
הכתר העליון ית' הוא בדמיון השלם ושתי' הפעולות למטה מן הכתר בשום הכמה וניכס הן בדמיון
הנרי וסלילת חלילת להיות הם בנין ולא חבור ולא פרוד אל' יסוד אמיתי שלם אמנם כל נקודת
ונקודת אמיתי בקודות הנרי הוא דמו' לסוד הפני' השמים הבאחות בכתר כבוד חכמה וניכס ובשארת
אשר מוד יסודות ית' וסוד כיסוד קריאת שתי אמותיהם הללו על דרך שאומם תמצא ענש האמותיה
מורה על ענש הפני' הללו וענש הנקוד מורה על מוד ענייניהם ופנייתיהם כבוד חלם למעלה חכמה
וניכס למטה וסוף האמותי' והנקוד מורות כאם נדרות עליונות וכאם מעלות טובות וסוף כל חכמה
לסוד מתרום הללו וראש כמה מדרים גדולים תלויים בהצרת ויראה דברים שהם כשכונן של עולם
מפורס בדיון ועתה התבונן עיקר מה מביאנו לך בסוד שלשת הפעולות העליונות בשערך דרך ומראה
סודות פנימיות גלויים לך כביסוד וסוף השלם וסדרי' שתיים מוד מעלת כל הנקודות והם מורות על
סוד מכונת עולם המלאכים שהם בנין פשוט וסוף השמים והתקוקס לייסוד העליון שהוא למעלה מסן
בסוד מתבטאים לפעולתם ומשכנתן ואומדן כבוד רם וכשא' ודע כי יסוד שהם העולם למעלה הוא

אחור על יסוד החלם וסדרי והמניע לדעת ענין זה ידע מוד אור וסוד אש וסכס סאור הסוד בחיות
 בו אש מאירם ובשאיפה מאירם כקראת אש וכקראת חשך ויבדל אלפים בין סאור ובין הסתך אחר סכא'
 וסכך על פני מסוס ובסכאמר ורום אלפים מרחפת און ויאמר אלפים יסי אור ויסי אור בודאי ואחר
 פירעית זה סתבוכן בכל מקום שאמס מונא בכל לשון סקדש כקוד ברי ססוא ממכס לאע וסוא סוד
 עולם סמלאים סוא סולך לאע ככסת איכו מתאסועס סכבא לשאר סנקודים סמסכסרים לפי סכסרי
 סוא סככל סכסר און סואר סמסרו ולא מעככו סמסמסו לפי סלא סמנא כקוד ברי כאסו עס סכא ועדון
 סמסו כעס ית' כסניך לסוד כיקוד סכא וסדע כי כסו סאין סאס וסאס סמסכרים סלא על ידי סרוס
 סרוספת כך און סכרי וסכבא סמסכרים כאות סמר ביחד סלא כביקוד סינול ססוא סמסר ככסס וכסו
 סאין סכסס וסכסס סמסכרים סא על ידי סרוס סמסכרי וסו סוד וסכך על פני ססוס ורוס אלפים
 סרספת על פני ססוס סס כתי' כסריס ויאמר אלפים יסו אור ואחר סרדעית זה סתבוכן בכל מקום
 סמנא כלסון סקדש כקוד ברי ססוא סוד ססורס וססורס וסאכו סכלסס עליוכוס וסססוכוס לסיוכוס
 ואס יס כורוס סססוכוס וכורוס עליוכוס בסססוכוס כסו ויכר' ס'לסס סן סקדס כל סית סקדס וכו'
 בעליוכוס כתי' ויכר' ס'לסס עסר מן סקדס וסכ' סרי לך מנאר סוד ססלס וסכרי סזס כרסיון יסוד
 וסס כרסיון כנין סכלו ואס כמרבכוס סכסרלות מורס סכרי סוד סכנין ססס כסוד עסר ססורוס מורס
 סכרי סוד סתי ססורוס סססוכוס לכסר ססס סכסס כיוס וסס סתבוכן בעיקרי סללו כי סמסוכן סוכל
 לסכסס כסס סרדס פכיוס סססרו על ססס סססריס וסמנא ססרי עולם ססססס לסניך וסנין דרך
 סוסיית ססורס ססססס וסוד סניקוד ססערך לס וסדע וססכיל מן מונא דכר וסרסס סעלות לסון
 ססורס וססס ססריס כאותיוס וסניקוד

הניקוד ססני סכקודוס סכנין סוא סוד סכקרא סינול וסוא סרד סלס כקודר ססס לסעלס וססס
 לססס וסלססס כרסיון עולם כעלס סלס סטחי' ארך וססס ורוסכ סאלו סלסיוס' סלסס
 כוללות כל ססססס וסעגולות לסיוכוס וככר סודעכוכן לסעלס כי ססורס סיא סוד סכוכס עולם
 סנגלסס וסמרכו כי כסו סססורס סוא כסמנא סות וסו' כך כל נללל יסוד כסמנא סססססס וס' לסו
 לסתבוכן סאין לך כל נללל סאין כו סלסס ססססס סססססס לסס קסוס' סססר אורך וכסכסכרו קוכר
 ססני עססס וכסכסכרו כוכס סססס' רוסכ וכסכסכרו כר וסלו סן סס קסו' ססססס ססססס וססס מורס
 סססר כסון ודרוס כלס ככללסס כס ססססס כסמנא מעריך אססס סלססס סססס סמנא כסוד סורס
 כקודס סמנא' לכל נללל וסמנא ססול ססוא כנין ססורס סלס כקודוס עגולות ככורס ג' קיוס ססס
 ככל נכול כקודס סמנא' וסתי ססלס' ססססס כסמנא סנקודס וססס סססול סוא מורס כלי כנין כל
 נללל ססוא ססולס וסס כו' ססססס ססס ססססס וססס מורס מערכ כסון דרוס וסדך וס סמנא סות
 וס' כוללל ככורס אסוסיית סס' ססס ית' סכוללל סות וסו ססס ססו' ססולס ככורס סססס' ככס סוד
 יסוד כסס עסססס כללסס כססר וס וססס כמנא' לסר כי כקודס ססול סיא סוד כנין כל סנגל' סאין
 נללל סאין כו סלסס קיוס וכל נללל כסלס לסלסס כמנא' לסר סאלו סרדסס סכסרסו סוד כקודס
 סול' כמנא' לסכוכן כי סיא כנין סנקודס סכקרא' סורס וס' יסוד וסס כנין

הנקוד ססלס' סכקוד' וסכנין סוא סניקוד סכקרא סכא וסוא סניקוד ססור' על כנין עולם סססס'
 סכקרא ארך מרככו סיוס וכסססס וססססססס סכרסע יסודוס וססס ססססססס ככרסע
 יסודוס ססורסס וסססססססס וסין לסס קיוס סמרי כקיוס ססססס וסכוכוכ' ססס קיוסס סמרי וסלססס
 סיוס וכססססס וססססססס כיקוד סכא ססס סתי כקודוס וס על גב' וס ככורסו' וס וסין לסס קיו'
 סכר ססססר סלא לפי ססס ככרסס כסא סל רגל' ס'לסס סמסס סמסססססססססססס סוא קיוס כססו
 סארך וכסו סכקוד סכא איכו יסול לסססר סכסו עכסו סס לס יסכסר' לא' סססר סנקודסס כך סכסססס
 לססס כעלס סססל און יסולין לססססס סססל סס סס לא' יסכססס וקיוססס סכססס ססלססס
 ססס כעלס סססל וססור וס סססר סססול ססוא יסוד וסססן לכסס' סכססס סססססס וסל' וס כסר

אשר עתה חוקות שמים הם משתנים בארץ לשון שומר ומושל ולפי' לא תמצא בכל התורה כולם מלם
 א' כפי עצמם כגון אור ללילה כי כל יקוד ויקוד יש לו מידה מיוחדת כפי עצמם אבל יקוד שכל
 לעי' לא תמצאם לא מחובר לא משאר הקדורים כגון בני שמי שיש סרח אבל לא תמצאם בתים
 בפני עצמם כדמיון הדברים בארץ שאין להם קיום ולא העמדה אלא על סגולתם והכבדים או על ידי
 הכחות העליונים העלולים וככל הנסים והפעלות ואחר שזכרנו לך פסוק גדול הזה התבונן כי
 השכל לעולם עני' הדמיון הסמוך על שלחן אחרים שאין לו שלחן ולא בית מיוחד ועליו כאשר תפלה
 לעני' כי יעסוק ויחיו תלויין בזולתו ועל זה כאשר זהו חיד' תלויים לך מכל' ועמם פסם עיניך וראם
 בפל' זה אחר שחודש צורך לדבר במרכבות השתתוכים יש לנו להודיעך בתומוות ובעלמות דע כי כמו
 שכל' הם הם דגל הסכסאם והכונה בסוד הכבוד והקמאם וסביבם וסוד חולם וכל' כך סוד הסורק
 והסגול' סוד ג' אפי' שהוא כולל סוד כיתא מכל' ג' קדור' זה על גב' זו ויש הסגול' כולל כה' אמונם
 סחירק וסגול' הם סוד י' המלכות הוא סוד החירק בפני עצמו למטה מעשר שפי' וסגול' סחירק יסוד
 ואכל' והקדור' זה על גב' זו כדור' זו ו' ואכל' יסוד סומך למלכות בסוד כה' שם סוד ג' וסוד
 סגול' וע' וסוד מתקשרת המלכות בסוד חספי' כמפס' בפל' בסוד שכל' וזהו סוד אקים את סוכת דוד
 הסופלת סומך ה' לכל הכופלים וסומכין עיקרים סללו יכנס לכאם סדרים בסוד שכל' וסומכין סוד שכל'
 הוא סוד ב' ו' לקיום הדבר וכן הפסוק אומר שכל' עמדי' ומעמם זה הוא סוד הגליות והנפלה בפל'
 מעררת ראשיתו וכתב קמו אורי' כי בא ארץ ואכל אור הלכנס כחשבת שאין לה מאור מעמם סכן וס'
 מאד ולפי' בק' כשהם שאין שמים העליונים כשפעים וכל' ותראה היבשה ישב חביריכם באת מדבר'
 ועל' לעולם מדת המלכות תלויה באשמה השתתוכים להדיק לה מים עליונים או לשכר לה סכנות
 ועל' ראוי לה לעומתם כסומכת סומכין באש' ית' דרדוני בתפוחים' ו' ומעמם זה ראוי לסמוך גאולה
 לתפלה כי המלכות דריכה סמיכה וסמיכה שלה גאולה וכך איל' חקך גאולה תפלה' וכבר ידעת כי
 גאולה ותפלה הם י' וכל' סומך ה' לכל הכופלים וכתב אקים את סוכת דוד הסופלת וכת' לא תולדות
 פרץ וכתבי' ויהי כמשיב ידו וכתבי' מה פרכת עליך פרץ וכת' ואחר יבא אחריו אשר על ידו השני ויקרא
 שמו וזה נזכר לו ששםם והלכו גוים לאורך ויולכים לכונה וזכך וכתבי' מי עשיר ממורח נדק וכתבי'
 ממורח אביא ורעך ואמערב אקבץ' אלו הסתרים הנכונים כלם סתורים ונכונים כקוד' שכל' שהוא
 סוד המלכות סגוריה סמיכה שם אין סמיכה לשכל' איכו עומד מאליהם לא יסום סמוך לקוד' אחד
 משאר הקדורים וסמור זה פסוק הגדול והמכין זה סמור יבין בעיני' משפיע' למלך חן ונדקתך לכן
 מלך כתיב באותו מזמור יתן מזהב שכל' ג' ו' מזהב שכל' ולא משאר זהב ומתי' בודלי' ומתי' רוח יעקב
 אביהם כי בדיקן לו מזהב זה כשכל' איו מתקשרת להם ספירה הנקד' חיים וסמור אלו העיקרים הגדולים
 הסגול' סגוריהם ויתראה כל העולמות כגול' כלם מיוחדים על סוד חקיקוד הכה' הודעתך ועם
 הסמיכה גאולה לתפלה ועמם סומך ה' לכל הכופלים וזוהר' לכל הכופלים' ועמם סוית השכל' סוד כבין
 יעולם תפלה וסוד חרככה פלסם ש' כה' מתקיימת כלי סמיכה עליונים וממורח חודש צורך ע'ל' פסמי
 סוד יקוד' שכל' שהוא סוד מלכות ודריכה הוא סומך אותה וכן הוא אומר וכו' י' לבי אדום את יוס
 ידועלים האומרים ערו ערו ועד' היסוד כה' סמיכה כוונתם לערער הבנין שתחתיו כדי להפריד
 יסוד מן המלכות למעלה ולא תתפתם בדעתך לומר סכלות מכין סיו יודעים בני אדום דברים סללו
 סמיכותו להם דע כי באותו הזמן מסורמות סיו כיה סכמות סכמות אפילו לאומות סכנותוכו
 ועכיו סס' סתומות אפי' מישראל ולא לחסם סיו אומות העולם גורדן סמדות על' ישראל שכל' לקיים
 סמדות אלא מעמם ססיו יודעת' כי בעצמית' יכליהו ישראל ויבדלו עליהם ויכנסו והכן זה מאד כי
 סודך גדול הוא ואתך יקוד' שכל' וסמיכתו סכן סוד ה' ככה שאין לה מאור מעמם וכשהיא כדרכת
 לעמם וכל מאורה סיא מן הסמם ואם תענין ביקוד' שכל' יתבאר לך הכל וסתבוכו בו מאד כי כורך
 גדול הוא ואחר שחודש צורך אלו שם מעלות כמלשה מיכי חקיקוד בסוד פל' קדור' וסודיו סמורות

במקום

שער הנקוד

במקו' עתה כי עקר האלף אמר שמו וכמו כן אות ואלו עומדת במקו' מולם ובמקו' באומרך שמו עצמו
עלמנו הרי הוליו במקו' מולם כי עקר האלף שם עצם כלם וכמו כן באומרך אמרו גברו עמדו הרי הוא
במקום שורק כי עקר האלף אמר גבר עמד ופני לך מבואר מתוך דברים הללו כי שלש האותיות
יהיו ויה' כוללות כל הנקודות שבאלף אות יוד כוללת חיריק ונר' וסגול אות ה' כוללת קמץ פתח אות
ו' כוללת מולם שורק אף לא בשאר ניקוד בעולם שאינו כולל כאלו 'אותיות של פס ואמר מסודר עובד
זה דע כי כלל האותיות בשפה שם מביעות את שאר האותיות הס כדליות מהם ובשמות מהם כיצד
באומרך שמי הרי עקר התיבה שם ובשפת אומר שמי איך מזכיר שם אות יוד אלף היא מביעה
ובשפת יוכן באומרך כמי אמרי שמו אמרם אמרו בכל אלו התבועות ולא תמצא אומר אחת מאותיו השם
בשפה שפית מביע בהם האותיות והרי הם מביעות את שאר האותיות ובשמות בקריאתם וכל זה
באמר השמות לוי' אלסיו יו' וית' זכרו וכמו כן תמצאנה כדלות מן האותיות ששם מביעות ששמי
אינם מביעות שם שורק האלף שם מביעות באומרו שומרים הרי אות ואלו ואות יוד שבמלת שומרים
אינו כולליות בכל שורק האלף ויבין בזכרות בשפת הקריאה כי שורק האלף שורק במצאת למד כי
באותיות השם מביעות את שאר האותיות וכן בשמות בקריאתם ובדלות מן השורק בשפה ששם
מביעות וכמו ששם ית' הוא מביע את כל העולם כלו ואת כל הקליק והוא כסדר מן סכל כך האותיות
ששם ית' הוא מביע כל האותיות ובשמות ובדלות מהם ושמו זה העיקר הדול ששורק עובד וממנו
תבכס לכמה גוהים שבעצמו עליהם השערים ותמצא שכל השלש עולמות מחולקות לנו מתוך תכונת
האותיות והנקודות תכונת כל העולמות בהכונת האותיות והם תלויות וזו סדר כל הלוכו וכל עיניו
וכבר ידעת מה שאף פאסכת מנחות אלף תולדות השמים והארץ בהכרס ואמרו העולם הוא ככרס
בה' והעולם הוא ככרס כיוד והם זכית להכנס במה שאמרו בספר יצירה בענין אלף תמצא סוד לש
רוח מים תלוין על אלו האותיות ואמ' נגד כפרת כגד שבעה גלגלים של שבעה כוכבי לכת
ששם ששם תמצא הו' חט' לשם ענין כגד גלגל של שנים עשר מלות והרי כל נורות העולמות
למיניהם תלויות בשלשם ובשבעה ובשתיים עשרה ובכאן נאמרת נורת כז' אותיות של אלפא ביתא
ונאמרו כל העולמות תלויות בשש אותיות ותאמרו כן בסוד גרוף אלפא ביתא יתבונן סוד גלגל כל
הכנרתי בעולמות ורדתם בסוד תכונת האותיות וסודם לסבין זה יבין כאם תמרים וכאם מעלות
ששם בשמות משיג הכריות ויבין וידע גדולת הש' וזכר כל נעשה מאמת שמו הדול ויכיר
שכל תלוי בשמו והוא אינו כרוך לזולתו וזו הדרך שבהם מ' אברהם אביה לדעת ולהשיג סוד היות
ששם ית' בורא העולם והוא יוד ומפדסם לכל והם מלמד כי אדם לדעת אתתו ית' והם מקרינו ואמרו
בשם ה' אל עולם והוא סוד בריאת העולם והנה באלת אל הוא תחלת האניות ולפי' אמר אל עולם
ובשפתלש באלת אל ה' מעלות שכללות בעם בסוד אכז' ה' וזאתו בסוד הן לה' אלסין השמי' ושמי
השמים הארץ וכל אשר בה אוי ובעם אדם להתבונן כיצד האעלות בקראות הים ויסוד הסבין בקרא אל
ונה תחבר אל עם הים הוא עיקר הסיוד והאעלות בקרא אלסיו וזו הכוונת שנתחדש לש' בבריאת
העולם ראשון ראשון ולפי' תחילת באשפה בראשית ואמר בראשית ברא אלסיו ואעפ' שהאלסיו הוא
ראשית שכוין ית' בו תלויים הכנרתיים בסוד אל' ובסוד הים וזעזכ הוא תלוי בשם יהוה ית' כי הש'ית
הוא בשם וקיום לשם אלסיו הס' ביום עשות ו' אלסיו ארץ ושמים ומביא לו מו' יסוס אלס' הלא
אכזי ה' ית' וית' בהיות הש'ית מהלך שם ה' מכני הקרא אלסיו אז יסאר אלסיו אלס' וזהו סוד כל
הכתלים הולכי אל סוס והם איבנו מלך ובשירעת זה הסבון כי כל הויור וסדורו ונא' בשם יהוה
ותכרך ואמר מסודר עובד זה דע כי בהיות השם מביע ובדל ובסדר מכל הכנרתיים כך שמו הדול
מורה אותנו בסדר תכונת לשון הקדש שהוא סוד תכונת כל העולם ובריאתו ואם תקשה ותא' אלף
אמרת כי שם יסור ית' מביע ובסדר הרי כתי כז' כליו והרי אות יוד ואות ואלו מאותיו ששם אינם כסדרו
דע שאין הסבין כן סודי באקום זה אינם מביעה כי הויד אינם מביעה אלף בניקוד חיריק

שער הנקוד

[illegible]

בזכרת אלף במרת ועומדת כנדרת אבל באלו יא אותיות הקדראות חיות אינן מביעות את השאר אלף
לא ומביעו גם הם עממם וסם נבלות ומעורמות במעם סמם מביעות באומך שפעל הרי באלף
שהוא מביעה את מלת פעל גם היא בקדראת עם המלם סמם מביעה אותם ואם מתבונע אלף המביע
את פעל באומך שפעל לא מתבונע ומתפעל לאותם הפעולם הקדראת שפעל וזוהו מוד זאת וכלכה
סמיות ילבו באופנים אלה ובר' כל' בסמיות סמיות ומביעו עממם האופנים וכן הוא במקום סמם
ממם ומתבונן בינס גדולם כדבר כי בדרך גדול הוא ומאקום הוא מתבונן לכאם הדריס פנימיו שפספר
לן לאדם להבנת כלל משמם ואחר מידעת זה המתבונן בכל מקום שמממם אומיות הקדראות חיות ותדע
ותשכיל אם טעם בקדראות חיות ואם מקמם ותאמר וכלא אמרת כי אומיות שממל הם אומיות שמל
שסוף יסום ואם מביעו מביעם סכלית ואם כן אם טעם מביע אותם גם במקום זה עם אומיות הקדראות
חיות סמם שמל למתבוננה סמרי גם אלו שלם אומיות של עם וקדראת אומם שממלם שפספר קורא
אומם חיות דע כי כבר עוררנוך על זה למעלה ואמרנו לך כי בסיות אומיות סמ' מביעות סמיות
סמכלית הדאיות להם לפי סמם מביעות סמקור עומדות ומביעות ובעמדות אבל בסיות אומיות של עם
בשאר מקומות שאינן במקום מידע למביעם השכל גם הם מתערכות עם שאר האומיות ומתגלגל
עממם כמו שאמרנו לך כי הם יורית בסל' ד' אומיות סן כמביעות בסדר סמם הם קדע ואסור למקור
והמתבונן זה העיקר גדול כי בדרך גדול הוא לך בכל מקום מתנערך להבנת בעיקר שממנו דע כי
אומיות סמ' אעפ' סמם מביעות מביעות למעמ' סמם מביעות חיות ולפעמים נב' הם כעמ'
אופנים כפי המקום הדאיו וכפעמ' כן והן נב' מתבונעות מכת האומיות הקדראות חיות הכל כפי
המקום שממנו' כן וכלל גדול אבי מזהר לך בדרך במקום זה ושאר אומות לכל מקום כדי שלא אנטרך
לכפול הדברים בכל מקום דע כי אומיות סמן קדראות שממל סמם אומיות של 'אסות' סן עומדות
במורם בשלם עניינים ואומיות הקדראות חיות עומדות בסני עניינים כיצד עומדות במביעם סכלית
בגון אבי שמי אחרם מרמז אחרם שמרן וכיבא באלו וזו היא מביעות שממל ופעם עומדות
במביעות בופני בגון עבר העובר ועבר הרי אל' אומיות משמם בראש המיכה ועומדות לסודות
במלת עבר מקו הכוכב לזכ' סיגורן וזו מביעות חיות ופעם עומדות בזכרת אופנים שאינן מביעות לא
מביעות חיות ולא מביעות שממל באומך ג' כי אומיות יור' שאלו סיגורן סיגורן אלף שורם המלם
ואינכם מביעה לא מביעות שממל ולא מביעות חיות ואכ' הרי אומיות שממל סן משמעות במורם בשלם
דרכים סללו אבל האומיות הקדראות חיות אינן משמעות אלף בשני' שמונים לזכ' הא' שמוס' מביעות
הגוף באומ' עבר ויסמנו לו האומיות שממל' ככה שפספר מעבור לעבור לעבור מעבור ועבר
בפספר יעבור כעבור הפספר הרי אלו יא אומיות משמעות ומביעות מביעות גופניות' שמוסם סב' הוא
שאלו האומיות הקדראות חיות גם הם חודרות ובעמדות במקומות אופנים באומך דרך משל מלך אף
על' פי שאלו ס' אומיות הם מאומיות שממל' ככה הרי חורו שלשתן במלת מלך להיותן אופנים וסם
נדיכות לסמיות עם אומיות אחרות וזלמן באומך שמלך ממלך למלך ממלך במלך ממלך
זמלך במלך ממלך במלך חיות הרי גם אומיות ומביעות מכת אומיות שממל' ככה וכמבא
האומיות הקדראות חיות מתבונעות מכת אחרות אעפ' סמם מביעות לזולמן וסם משמעות בסני
שמוסם סללו ואין להם שמוס' כי השלם סכלית מיוחד הוא לאומיות שממל וגם האומיות הקדראות
אופנים סמם גזע נדך פרח טמ' אין להם אלף שמוס' אחד לזכ' וסוף סמם שרמיות כדמיון האין
שמתבונעת מכת היד כמו סכבאר עכשו בעה' ית' ונמחיל ונאמר בדר האומיות הקדראות אופנים
סן האומיות הקדראות גזע נדך פרח טמ' הם יא אומיות סמם מתבונעות מכת שאר האומיות ואין
מעממם אם לא יביעום שאר האומיות כפי מביי' המתבוננת או מתבוננת סכלית בקדראת מביעות שממל
או במביעה בופנית הקדראות מביעות חיות מביעות סכלית כיצד באומך פרח דרך משל הרי אלו סב'
אינן מתבונעות אם לא יתווספו עליהם אומיות שממל סמם אומיות סמיות סמכלית באומך פרח

פרח' פרח' פרח' וכן כל כיוצא בזה ממנה אותיות י' הם מביעות אותיות פרח' וסם כעשרות ונבדלות
מסם והרי אין אותיות פרח' מתבועעות אפילו תבועס גופניות אם לא יביעום אותיות כעשרות חיות
סםס אותיות הנקראין שם' אכתו ביצם כאומרך מערס מערס לערוס כפרוס אפרס מפרס וערס בערס
זפרוס כפרס ספרס כרי כל ז' אותיות שאלאכתו ביצם הן מביעות אותיות פרח' גס כמבוע' גופניות סו
היא מביעת האופנים המתבועעים בתבועת חיות וסם הכתוב וכלב' אפסיות וכו' אופס' אכלס מאס
כלומר כהמבועע סחיס ויתבועע אכלס האופן מאס כדאיון אפרס מפרס כפרס ספרס אפ' אס' וס' וכו'
הן חיות ואותיות פרח' הן אופנים וכתון מתבועעות ענאן מתבועעות אכלס גס אותיות פרח' כאמרך
אפרס מפרס כפרס כרי כסיות אותיות אותן מתבועעות ויתבועעו ענאן אותיות פרח' כמנאל למד כי
האותיות הנקראות אופנים אין להם תבועס בנך וענין לא על ידי אותיות ששאל ססוא כניקוד או על
ידי האותיות הנקראות חיות ססוא מוד השמות כפעולת הלסון ואחר שהודענוך אלו העיקרי' כגדולים
במוד היות האותיות כלס כמלקות לשלס חלוקות ססס מוד תבוכת כל העולמו' בסדר סמרכנו פראס
יסוקאל כמוד וארא וארא וארא ססוא מוד ששאל חיות אופנים והוא מוד האותיות אותיות הן י'סו
שאלאכתו ביצם ג'ע דל' פרח' טס וס לכו לחזור ולסודיעך כינך כל מעלתס מדרי העולס מתבונות
על סדר כל אותיות וכאמר דע כי חלוק הארבע יסוד' כשלס מעלות הן נורכין כינך סמורס אמרס
בראשית ברא ססס את ססס ואת סארץ וססס ססס יס' שלסס יסוד' סמורס סנקראיס מוד אס רוס
מסס וסססס כעסיד רביעי לסס בבורות פרימיות וסוא מוד ארץ לסס וכמו כן בארץ למטס שלסס
יסודות אס רוס מסי וסלפתס מקיפס על סארץ וסארץ כעסית לסס רביעות וידיעת דבר זס ככד
ואחוק מאד מאס שססכנ' אכס' הפילוסופי' בטבע הארבע יסודות ואין להם דרך לפכס לענוק דבר'
והללו אלא על ידי סמסס כסוא' בארבע יסעסו ססך ולא אור ולא ידעו כי חילוק סיבודות כשלסס
דרכיס כשלס מביעות לנך האחד יסוד' סאס תבועתו למעלה ססבי יסוד' הרוס הדועתו בסכוכ סלסס'
יסוד' חיס תבועתס למטס ואין סס תבועת רביעית וכסס טעו כססס כי סס טמי תבועות למעלה
ביסודות וסמי תבועות למטס ואינו כן כי שלס מביעות לנך הן כל סמבועות ואס סיו ד' יסודות סיו
יסוכרחות סמבועות לסיותס ארבע סמס סמלכות סמסס האחד בקראת ארץ וסססית בקראת סמס
וכל אחד מאלו יס סלסס יסודות שלסס מתבועות סוט סמסולס אחד עולס ואחד יורד ואחד מקיף
והכוסוס סמסס וססס בסדר זס כל תבוכת סארבעס יסודות וסלמלס סין אכו רסאין סייבו מרסס
בדבר זס כסס עביכס סמימס כענין אותיות סס' סססעדיס סוגרין כפני ססואין י'ססבין סקריס
גדולים כמדרי סמרככות ספרימיות יסין מוד ד' מקופות סססס סמסס סן סוט וסססס ססססס
אחד עולס ואחד יורד סוף דבר אפ' ססיסודות ד' כפוט סיודע סדר סמכוכ ידע כי סס סלסס
זסאסס ביה קיכול מתפעל על ידי ססלסס עד ססססו ד' ואין דרכיס מטבע דריות עיני סיוסבי ססון
וסאין כרין כפסיות סמרככות ספרימיות כסיוני סלסס מתלכות סיסודות לסלסס דרכיס כסוד סמס
שלס אותיות ככנך סלסס יסודות וסס מוד אס' אס' מ'ס דזאמת מ'ן סורקת אפ' אויך סוק מכריע בכיס
אססס חילוק סיסודות ד' כפי מתססב ענין סרלות מ'ין וסיס מכריע כסמס אססס חילוק סיסודות
כנ' וסארץ כלולס כסן עד ססססו סמפלס סלס כלולס בארץ וסוא קדין כסמסס ליודעיס ססססס
סכעלסס כי יס ארץ כקראת סמסס וסס סמסס כקראיס ארץ וססס אחד כמרככת יסוקל וססס אס' אחד
כפאץ יתדגס יכע ע'ה כפאץ מלרע לרוס סמ' וססס סמורס מכרזת וסמרת כי סארץ כיללת עסס ג'
יסודות אחד עולס ואחד יורד ואחד מכריע ככתי' וסארץ כוללת סלססס וסוא ביה קיכול לכולן וסמרת
מורס וסארץ סיתס ססו וססו וססך על פני ססס ורוס אססס מרססס וססס סססך כססוק זס סוא
סאס סיסודות כסמרו כל ססך סמון לסכסו אס לא כוסס ולמטס מ'ס ורנן כסמנע מכרעס
ככתיס וכן סוא או' ורוס אססס מרססס' על פני סמסס ואחד סודעית זס סרמו כסמל לסודיעך כינך
סדר כל סמעלות סעולס סן סלעות כמד כ' אותיות כדרך זס סאר כספך יסירס כ' אותיות יסוד



B
•• 645 -
647

A 630

ערוגת הבשם

דודל ה'

ארזי לבנון

4 1/2